

МАЙКЪЛ ДОБС

КЪЩА ОТ КАРТИ

Бестселърът, който вдъхнови хитовия сериал
на Netflix КЪЩА ОТ КАРТИ

 ciela

МАЙКЪЛ ДОБС КЪЩА ОТ КАРТИ

Превод: Георги Иванов

chitanka.info

Бестселърът, който вдъхнови хитовия сериал на Netflix „Къща от карти“

Базиран на личния опит на автора Майкъл Добс — съветник на Маргарет Тачър, Джон Мейджър и Дейвид Камерън — политическият трилъър „Къща от карти“ разказва една тъмна история за алчност, корупция и неутолима политическа амбиция. Тук държавата няма абсолютно никакво значение — за сметка на това в коридорите на властта управляват интригите и страстите.

Когато Франсис Ъркарт решава да се бори за поста на премиер, той не се спира пред нищо. Въоръжен с огромното количество вътрешна информация и политическите тайни, до които е имал достъп като отговорник по партийната дисциплина — Ъркарт Камшика започва тиха и смъртоносна кампания — да елиминира всички свои съперници, използвайки всички възможни средства, включително убийството.

Мати Сторин е амбициозна и готова на всичко млада репортерка, която има таланта да разкрива реалните истории, скрити зад видимото. Когато се натъква на скандална мрежа от интриги и финансова корупция в най-високите нива на властта, тя се заклева да разкрие истината. За да го направи обаче, тя трябва да се изправи срещу най-властния мъж в държавата, да се пребори със собствените си демони и да рискува всичко, дори живота си.

„Кървава и брутална история, жива и цинична...
Велик триумф.“

The Independent

„Книгата на Добс е възхитително удоволствие за всеки англофил — или за всеки фен на новия сериал «Къща от карти».“

AARP.org

„Вдъхновяващият трилър, който разтърси Уестминстър... Това е автор на политически трилъри, изключително добре запознат с механизмите на властта.“

Daily Express

Майкъл Добс, познат също като лорд Добс от Уайли, член на британската Камара на лордовете, е някогашен съветник на Маргарет Тачър, Джон Мейджър и Дейвид Камерън.

Бестселърът „Къща от карти“ е разказан с авторитета на политическата фигура, която познава системата отвътре.

Романът е послужил за основа, върху която е заснет изключително успешният сериал, продуциран от Кевин Спейси и Дейвид Финчър.

ЧАСТ ПЪРВА

РАЗБЪРКВАНЕ НА ТЕСТЕТО

Нищо не остава, не и вечно. Нито смехът, нито желанията, нито самият живот. Не и вечно. Затова нека вземем максимума от това, с което разполагаме.

Защо да пропиляваме живота си в търсене на една епитафия? „Ще те помним с обич.“ Трябва да си бил слабоумния, за да издълбаят това на надгробната ти плоча. Това е просто сантиментална диария. Нека приемем фактите — в живота има пълно и празно, а чрез политиката определяме кой печели и кой губи. Независимо дали ни харесва, или не, всички сме играчи.

„Всички, които го познаваха, го уважаваха.“ Пак грандиозно хленчене. Това не е за моя надгробен камък. Не уважението, а страхът мотивира човека; така се градят империи и се вдигат революции. Това е тайната на великите. Когато човек се страхува, че ще го смажеш, че тотално ще го унищожши, неговото уважение неминуемо ще последва. Страхът за оцеляването е опияняващ, всепоглъщащ, освобождаващ. И винаги е по-силен от уважението.

Винаги.

ГЛАВА ПЪРВА

Четвъртък, 10 юни

Сякаш едва преди миг се беше добрала до вкъщи, препъвайки се от умора на последното стъпало, а утринното слънце вече забиваше палци в очите ѝ, като се прокрадваше иззад завесата и се настаняваше на възглавницата ѝ. Тя раздражено се обърна на другата страна. Главата ѝ беше тежка, краката подути, а леглото до нея празно. Това, че му беше помогнала да довърши втората бутилка „Лийбфраумилх“, се оказа лоша идея. Беше свалила гарда и се беше оказала притисната в ъгъла от някакъв гнусен репортер на вестник „Сън“, от когото помнеше само акнето и неприличните намеци. Наложил се да излее остатъка от виното си върху ризата му, за да го накара да се отдръпне. Тя надзърна под завивката, за да се увери, че все пак не е била толкова пияна, че да го довлече със себе си. Въздъхна с облекчение — никой не дебнеше оттам; дори не беше свалила чорапите си.

Мати Сторин заблъска възглавницата, докато подчини формата ѝ на юмруците си, после пак отпусна глава върху нея. Заслужаваше още малко време в леглото; знаеше, че няма да се спи следващата нощ. Изборна нощ. Ден на проклятието. На отмъщението на избирателя. Последните няколко седмици бяха зверски за Мати — под обсадата на нейния редактор, разпъната между крайни срокове, лутаща се между вдъхновение и издъхване. Може би след тази вечер щеше да има възможност да си вземе няколко дни отпуска, да си постегне живота, да намери по-качествено вино и по-качествени мъже, с които да прекарва вечерите си. Уви се по-плътно със завивката. Дори под лъчите на ранното лято тя чувстваше хлад.

Така беше откакто напусна Йоркшир преди почти година. Беше се надявала, че ще остави всички самообвинения и гняв зад себе си, но те все още хвърляха студена сянка, следваха я навсякъде, особено в леглото ѝ. Тя потрепери, зарови лице в буците на възглавницата.

Опита се да гледа философски на нещата. Поне вече нямаше какво да я разсейва емоционално, и да пречи да открие дали притежава нужното, за да стане най-добрият политически журналист в този

свиреп мъжки свят. Ще се грижи единствено за себе си, дори котка няма. Но е трудно да гледаш философски, когато краката ти замръзват. И когато не си пускал пералня. Отметна завивката и изпълзя от леглото, за да стигне до откритието, че чекмеджето с чисто бельо е празно. Беше изчислила грешно, забравила толкова много неща и толкова малко време, най-малко пък за тъпото пране. Прерови другите чекмеджета, всяко ъгълче, разхвърля всичко, но не намери. Ужас, добре, че няма мъж наоколо, който да стане свидетел на това. Зарови се в коша за пране, оттам измъкна бикини от преди седмица, но носени само един ден. Обърна ги наопаки и ги обу. Готова за битка. Мати Сторин с въздишка отвори вратата на банята и започна деня си.

Когато здрачът започна да се спуска в юнското небе, четири комплекта метал — халогенни лампи щракнаха и с тихо жужене осветиха предната част на сградата с режещата си изкуствена мощ. Ярката светлина прониза дълбоко фасадата, имитация в стил от времето на крал Джордж Първи, зад която се помещаваше щабът на партията. Една завеса на третия етаж потрепна, някой хвърли поглед на случващото се навън.

Нощната пеперуда също забеляза лампите. Чакаше спускащата се нощ, подготвяше се, кацнала в малка цепнатина в една от близките кули на църквата „Сейнт Джон“, елегантната конструкция на архитекта Кристофър Рен, намираща се в средата на Смит скуеър. Църквата отдавна вече се ползваше за светски цели, на свети Джон му беше съкратена бройката, но четирите варовикови кули все още се издигаха мощно над този безбожен площад в сърцето на Уестминстър. Гледаха надолу, мръщейки се неодобрително. Но не и пеперудата. Тя се тресеше от вълнение. Разпери крилца, привлечена от десет хиляди вата енергия и тласкана от инстинкт на милиони години.

Пеперудата се пребори с полъха на ранната вечер, цялото ѝ същество се стремеше напред в реката от светлина. Прелетя над главите на събиращата се тълпа, отвъд шумотевицата и суматохата на приготовленията. Летеше все по-бързо и по-близо, нетърпелива, страдна, нервна, амбицирана, без да я интересува нищо друго, освен силата, която я привличаше; сила, която беше по-голяма от всичко и на която не можеше да устои. Пеперудата нямаше избор.

Една малка ярка експлозия проблесна, когато пеперудата се блъсна в осветителното тяло, милисекунда преди крилата ѝ да се залепят за нажеженото стъкло и да се изпарят. От овъгления ѝ труп се понесоха малки пари на отчаяние, докато падаше като свален самолет, презглава, надолу към земята. Нощта бе взела първата си жертва.

Друга от ранните жертви на нощта беше подпряла лакти на лакирания барплот в „Маркизът на Гранби“, на съседния ъгъл, недалеч от нарастващата суетня. Истинският маркиз на Гранби е бил популярна военна фигура преди повече от двеста години и можеше да се похвали с повече кръчми, кръстени на него, от която и да било друга личност в страната. Обаче маркизът не беше устоял на политиката, беше изгубил пътя си и умрял в дългове и депресия. Същата съдба очакваше и Чарлз Колингридж според много от търпеливите му приятели. Не че Чарли Колингридж е бил избиран някога, но маркизът също не е бил: друг беше проблемът им. Колингридж беше на около петдесет и пет, но изглеждаше по-стар, изхабен, а и кариерата му във военното дело не беше особено бляскава — две години служба, които не му дадоха кой знае какво, освен чувството, че не заема много адекватно място в обществения живот. Чарли винаги беше искал да прави това, което смята за редно, но постоянно се забъркваше в инциденти. Случва се, когато имаш навика да пиеш.

Денят му беше почнал рано със самообръсначка и вратовръзка, но сега брадата му беше набола, а вратовръзката се полюшваше по средата на мачтата. Очите му подсказаха на бармана, че първата от трите големи водки не беше и първа за деня на Чарли. Но той беше симпатичен пияница, винаги му се намираха усмивка и добра дума. Побутна празната си чаша през бара.

— Още едно? — попита барманът критично.

— И едно за теб, добри човече — отвърна Чарли и бръкна за портфейла си. — Опа, само че нещо не ми стигат — промърмори, като гледаше самотната банкнота с недоумение — сигурен съм, че тук някъде...

— Това ще стигне — отговори барманът. — За мен нищо, благодаря. Ще бъде дълга вечер.

— Да. Ще бъде. Малкия ми брат, Хал, знаеш ли го?

Барманът поклати глава, бутна питието по лакираната повърхност, доволен, че тази дърта пияница няма повече пари и скоро ще се махне от бара му.

— Не знаеш Хал? — попита Чарли учуден. Отпи. — Трябва да го знаеш. Всеки го знае, той е министър-председателят.

ГЛАВА ВТОРА

Не е лошо да си визионер. Да. Да имаш идеали или поне нещо, което да закачиш на партийния билет. Да гледаш в бъдещето. Много е полезно, не мислите ли? Например, когато времето е ясно, повечето политици виждат до... ами, знам някои, които виждат почти до бедните квартали на Батърсий в Лондон.

Франсис Юън Ъркарт беше мъж с много звания: депутат, съветник на Короната, което му гарантираше обръщението „многоуважаеми“, министър на Короната и командор на Ордена на Британската империя. Той беше всичко това и това беше неговата нощ, но въпреки това той не ѝ се наслаждаваше. Беше смачкан в ъгъла на малката и задушна всекидневна, натикан под грозна настолна лампа от шейсетте, която изобличаваше знаците на оредяване в косата му. Беше обсаден от богаташките съпруги, които доброволстваха в избирателния му район. Те бяха отрязали пътищата му за спасение и трябваше да ги слуша как плямпат какво са свършили в последния момент и с какви обувки са били обути. Чудеше се за какво си правят труда. Това беше кварталът Съри, социални групи А и Б в терминологията на екзитполовете на агенциите за проучвания. Тук паспортите бяха приготвени отдавна и рейндж роувърите чакаха пред къщите. Рейндж роувъри? Единственият случай, когато гумите им имаха контакт с кал, беше, ако случайно ги паркират небрежно на полянката пред къщата късно някоя петък вечер или като оставят малките Джони и Ема пред частното училище. Предварителните проучвания в тези райони се смятаха за лицемерие. Тук не брояха гласовете, а ги теглеха.

— Още едно сиропирано охлювче, г-н Ъркарт? — Дебела жена, в чиято гръд, покрита с рокля на големи цветя, сякаш се криеха две шавливи котета, навря в лицето му чиния подгизнали тестени сладкиши.

— Не, благодаря, г-жо Моркам. Страх ме е да не експлодирам.

Каза го с нетърпимост. Това беше семейна черта от много поколения насам. Родът на Ъркарт се състоеше от горди воители от планините на Шотландия, замъкът им беше на бреговете на Лох Нес, но родът на Макдоналдс се беше появил там и сега замъкът беше в руини. Детските спомени на Ъркарт бяха свързани с ободряващия, кристален въздух на хълмистите поля, в компанията на ловни дружинки, лежащи с часове на влажния торф в сладникавия мирис на папрат, докато чакат да се появи елен. Точно както си представяше, че по-големият му брат Алистър е причаквал немците в храсталаците на Данкърк, Франция. Брат му го наричаше FU^[1], прякор, който често предизвикваше по шамар зад врата от баща им, макар че минаха години, преди Франсис да разбере защо. Тогава нямаше нищо против, стига да може да се мъкне след големия си брат. Но Алистър не се върна вкъщи. Майка му бе съсипана, никога не се оправи, живееше в спомени за загубения син и пренебрегваше Франсис. И така, в крайна сметка той отиде на юг, в Лондон. В Уестминстър. В Съри. Изостави семейните си отговорности. Майка му така и не му проговори. Да загърби корените си за благо на цяла Шотландия, също би било непостижимо, камо ли за Съри.

Въздъхна дори докато се усмихваше. Това беше осемнадесетата подобна среща за деня и ентузиазмът, с който беше оплел доброто си настроение от сутринта, отдавна се беше различил и изтънял. Оставаха още цели четиридесет минути, докато пуснат последния глас и затворят избирателните секции. Ризата на Ъркарт беше измачкана и потна. Беше уморен, чувстваше се некомфортно, вкаран в кошарата със стадото жени, които се нахвърляха по него с упоритостта на кокер шпаньоли.

И все пак усмивката му се задържа на повърхността, защото животът му щеше да се промени, какъвто и да беше резултатът от изборите. Ъркарт прекара години в изкачване на политическата стълбица — от задните скамейки на Парламента, през постове на заместник-министър, а сега беше член на Кабинета като Камшик^[2], един от двадесет и четирите най-влиятелни поста в правителството. Така получи чудесен офис на Даунинг стрийт №12, само на метри от този на министър-председателя. Точно зад вратите на №12 се бяха срещнали за пръв и единствен път двама от най-прославените

британци за всички времена: Уелингтън и Нелсън. Стените бяха пропити от история и авторитет, който сега му принадлежеше.

Но властта на Ъркарт не идваше пряко от държавния му пост. Ролята на партиен камшик не му даваше пълноправен ранг в Кабинета. Не командваше голямо министерство или грамадна машина от държавни служители; неговата длъжност беше безлична, свързана с непрестанно влачене на хомота зад сцената, без публични речи и без телевизионни интервюта. Човек на сенките.

Но също и човек на дисциплината. Той беше камшикът на властта, този, който размахва сопата от време на време. Това значеше, че не просто го уважаваха, но и малко се страхуваха от него. Той беше човекът с най-високата политическа антена в правителството. За да подсигури гласовете, ден след ден, нощ след нощ трябваше да знае къде могат да бъдат открити депутатите, което значеше, че трябва да знае техните тайни — с кого заговорничат, с кого спят, дали ще са достатъчно трезви да гласуват, дали са сложили ръка в джоба на някого или върху нечия съпруга. Всички тези тайни с малките им остри ръбове се събираха грижливо и се подреждаха в черен тефтер, заключен в сейф, за който дори премиерът нямаше ключ.

В Уестминстър такава информация беше власт. Много от членовете на парламентарната група на Ъркарт дължаха оставането на поста си на способността му да се справя с личните им проблеми и нерядко да ги покрива. Често се случваше хора от задните скамейки, планиращи бунт, или от предните скамейки, разсеяни от амбиция, бързо да сменят възгледите си, когато им се напомни за стари провинения, опростени от партията, но не и забравени. Изумително беше как омекваха политиците, когато се изправят пред риска да се сблъскат обществеността и личният им живот. Даже на този киселяк от Стафордшир, министъра на транспорта, му дойде акълът, когато беше планирал пресконференция извън правомощията си и твърде близо до избирателния район на министър-председателя. Трябваше му само едно обаждане на телефонния номер в къщата на любовницата му, вместо в дома на съпругеската му идилия.

— Франсис, как ме намери тук, мамка му?

— О, Кийт, дано не съм направил някаква ужасна грешка. Съжалявам, само исках да те питам набързо за пресконференцията, но явно съм взел номера ти от другия списък.

— Какво, дявол да го вземе, имаш предвид?

— А, не знаеш ли? Имаме два указателя. Единият е официален, другият... Ама не се тревожи, пазим си черната книга с голямо внимание. Няма да се случи отново — малка пауза. — Или пък ще се случи?

Министърът беше въздъхнал, звук, пълен с меланхолия и вина.

— Не, Франсис, няма да се случи пак, мамка му.

Още един грешник беше стигнал до бързо разкаяние.

Партията дължеше много на Ъркарт, всеки знаеше това. И след тези избори беше време той да си получи дължимото.

Изведнъж една от отдадените на каузата дами върна Ъркарт в реалността. Очите ѝ бяха превъзбудени, бузите поруменели, дъхът ѝ тежък от киселия послевкус на сандвичите с яйце и кресон, всякаква съдържаност и дискретност в маниера ѝ бяха преборени от жегата и вълненията от деня.

— Кажете ми, г-н Ъркарт, какви са плановете ви? Ще участвате ли и в следващите избори? — попита тя безцеремонно.

— Какво имате предвид? — отговори той, като се отдръпна от нея, а в очите му проблесна оскърбление.

— Не мислите ли вече за пенсия? Вие сте на шейсет и една, нали? Ще сте поне на шейсет и пет за следващите избори — настояваше тя.

Той приведе високата си, ръбеста фигура, за да я погледне право в лицето.

— Г-жо Бейли, все още съм с акъла си и за много среди на моята възраст тепърва влизам в апогея на политическата кариера — отговори през свити устни, които вече не носеха гънките на добрия тон. — Все още има много работа да свърша. И много неща да постигна.

Той ѝ обърна гръб, без да си прави труда да скрие раздражението си, въпреки че дълбоко в себе си знаеше, че тя е права. Здравите червени цветове на младостта му отдавна бяха изчезнали, златното стана сребърно, както обичаше да се шегува. Носеше косата си по-дълга, за да компенсира. Сухото му телосложение вече не изпълваше класическите костюми така приятно, както преди, а сините му очи бяха станали по-студени с преминаването на толкова много зими. Високият му ръст и изправената стойка го правеха обект на внимание в претъпканата стая, но един министър, пътя на когото

навремето беше пресякъл, му беше казал, че има усмивка като дръжка на урна с пепел. „И дано тази пепел скоро е твоята, старо копеле такова.“ Ъркарт не беше вече в разцвета на средната възраст и не можеше да го крие, дори от себе си. Опитът вече не беше негов съюзник.

Колко години наред беше гледал как по-млади и по-малко талантиливи мъже се издигат по-бързо от него? Колко пъти беше бърсал сълзите им, бърсал задниците им, заравял тайните им, за да им прочисти пътя? Да, те му бяха длъжници! Все още имаше време да остави своя отпечатък в историята, но и двамата с г-жа Бейли знаеха, че това време не е много.

Но дори след като ѝ обърна гръб, тя продължи да го преследва със словоизлияния относно идеята да се направи едноточна отсечка около търговския център на Хай стрийт. Той потърси с умоляващ поглед съпругата си Мортима, която се занимаваше с банални любезности в другия края на стаята. Когато привлече вниманието ѝ, само един поглед ѝ трябваше, за да разбере, че отдавна е трябвало да му се притече на помощ, и тя бързо се появи до рамото му.

— Дами, надявам се, че ще ни извините, но трябва да се приберем в хотела и да се преоблечем преди преброяването на гласовете. Нямам думи да изкажа цялата си благодарност за помощта ви. Знаете, че сте незаменими за Франсис.

Ъркарт дори успя да се усмихне на г-жа Бейли; усмивка като мушица едnodневка, толкова кратка, че едва се появи, преди да умре, но достатъчна да възстанови добрия тон помежду им. Той бързо тръгна към вратата. Вземаше си довиждане с домакинята, когато изборната асистентка, която също беше в стаята, му махна с ръка да изчака. Тя усърдно драскаше някакви бележки в тефтера си, докато говореше по телефона.

— Точно записвам резултатите от предварителните проучвания — обясни тя.

— А пък аз точно се чудех защо това не е свършено още преди час — отново само намек за хумор, който умря, преди да стигне до очите му.

— Нещата не изглеждат толкова добре като миналия път — каза тя, изчервявайки се от забележката му. — Много от поддръжниците ни,

изглежда, са си останали вкъщи. Трудно е да се каже, но подозирам, че мнозинството ще бъде по-малко. Не мога да кажа с колко.

— Проклети да са. Заслужават да им се наложи да търпят опозицията няколко години. Може би това ще ги накара да си размърдат задниците.

— Скъпи — жена му го успокояваше, както беше правила в безброй предишни случаи — бъди по-щедър. С мнозинство от двайсет и две хиляди може да си позволим един мъничък спад, нали?

— Мортима, не се чувствам щедър. Чувствам жегата и умора и не мога повече да слушам това дърдорене за проучвания по домовете. За бога, изведи ме от тук.

Той продължи да крачи, а тя се обърна към претъпканата стая да помахаше с благодарност за довиждане. Обърна се точно навреме, за да види как настолната лампа бе съборена и се счупи на пода.

Обичайната атмосфера на надвиснала заплаха в офиса на редактора беше отстъпила място на мрачна паника, която заплашваше да излезе извън контрол. Първият тираж отдавна беше изпратен към печатницата, с дръзкото заглавие на първа страница, което гласеше: „У дома, и то сухи!“. Но това беше станало още в шест вечерта, четири часа преди да затворят изборителните секции. Редакторът на „Дейли Кроникъл“ беше поел риск с изборния резултат, за да създаде интерес към първия тираж, когато стигне до улиците. Ако беше прав, щеше да е първи с новината. Ако грешеше, щеше да затъне до гуша в тресавището с алигатори, кръжащи около него.

За Гревил Престън това бяха първите избори като главен редактор и не се чувстваше никак комфортно. Нервността му си личеше от постоянното сменяне на заглавия, неутолимото желание за нова и нова информация от политическите репортери и все по-цветистия му език. Беше назначен само преди няколко месеца от новия собственик на групата на „Кроникъл“, като му беше дадена само една проста и конкретна инструкция: „Резултати!“. Провалът не беше възможен вариант в договора му и знаеше, че няма да му бъде даден втори шанс — както и той самият не бе показал дори намек за съчувствие към други, които бяха работили в „Кроникъл“. Исканията на счетоводния отдел за моментални съкращения на разходите

налагах безкомпромисно окастрияне и голям брой хора от по-възрастния персонал се оказаха „рационализирани“ и заменени с по-неопитни, но значително по-нископлатени заместници. Това беше идеално за счетоводния баланс, но беше шамар в лицето за работната атмосфера. Чистката накара останалия персонал да трепери за работата си, редовните читатели бяха объркани, а Престън имаше усещането за постоянно надвиснал над него меч — ситуация, която настоящият собственик нямаше никакво намерение да променя.

Стратегията на Престън за увеличаване на тиража беше свалила акциите на вестника, но той тепърва очакваше да пожъне плодовете на своя труд. Той беше малък човек, дошъл във вестника с маниера на прероден Наполеон, но оттогава беше свалил толкова кила, че сега имаше нужда от тиранти, за да държат панталоните му на място, и постоянен поток от кафета, за да държат очите му отворени. В началото видът му беше загладен и спретнат, но сега беше отмит от безбройните капчици пот, които се събираха на веждите му и караха дебелия рамки на очилата му да се плъзгат надолу по носа му. Пръстите, които в началото барабаняха умислено, сега щракаха нервно. Внимателно отработеният маниер за външна проява на авторитет беше прояден от вътрешна несигурност; вече не знаеше дали може да се справи със ситуацията, с каквато и да било ситуация. Дори беше спрял да чука секретарката си.

Сега обърна гръб на блока от трептящи телевизионни монитори, натрупани един върху друг до едната стена на стаята, и погледна служителката си, която не го оставяше на мира.

— Откъде, по дяволите, знаеш, че нещо ще се обърка? — изкрещя той.

Мати Сторин отказа да се стресне. На двадесет и осем години, тя беше най-младото попълнение в политическия отдел на вестника, като замени един от старшите репортери, който беше станал плячка на счетоводителите заради навика си да провежда интервюта по време на дълги обеда в ресторанта на хотел „Савой“. Но въпреки че беше сравнително млада и нова, Мати твърдо вярваше на преценките си, което некомпетентните мъже бъркаха с инат. Беше свикнала да ѝ крещат и не ѝ беше чуждо да крещи в отговор. Така или иначе беше висока колкото Престън и „почти толкова красива“, както обичаше да остроумничи по негов адрес. Какво от това, че той почти през цялото

време зяпаше гърдите ѝ? Това ѝ спечели работата и от време на време ѝ помагаше да спечели някои от споровете им. Не го приемаше за сексуална заплаха. Твърде добре познаваше секретарката му, а и сексуалният тормоз от ниски мъже с яркочервени тиранти беше цената, която беше избрала да плати, като дойде на юг. Ако оцелее тук, може да направи кариера навсякъде.

Тя се обърна към него с ръце, небрежно пъхнати в джобовете на модерно широките ѝ панталони. Заговори бавно, като се надяваше, че гласът ѝ няма да издаде колко е нервна.

— Грев, всеки член на правителството, с когото успях да се свържа през последния час, сваля прогнозите си надолу. Говорих по телефона със служител в избирателния район на министър-председателя, който казва, че според проучванията, изглежда, ще загубят пет процента. Това съвсем не е ясен вот на доверие. Нещо се случва там, усещам го. Правителството не е у дома си и със сигурност не се е прибрало сухо.

— Тоест?

— Тоест заглавието ни е твърде крайно.

— Глупости. Всяко проучване по време на изборите показваше, че правителството ще запази властта си с огромна преднина, а ти искаш от мен да променя първа страница въз основа на... какво? Женска интуиция?

Мати знаеше, че неговата враждебност се дължи на нервността му. Всички редактори живеят на ръба на нервна криза; номерът е да не го показваш. Престън го показваше.

— Добре — продължи той — имаха мнозинство с повече от сто на последните избори. Така че сподели с мен какво казва женската ти интуиция относно утрешния ден. Проучванията предвиждат мнозинство със седемдесет места. Какво казва малката Мати Сторин?

Тя се изправи леко на пръсти, за да го погледне отгоре.

— Вярвай си на проучванията, щом искаш, Грев, но не това се случва там, на улицата. Няма ентузиазъм в поддръжниците на правителството. Няма да излязат да гласуват. Мнозинството им ще бъде намалено.

— Хубаво де — провокира я той — с колко?

Не ѝ беше удобно да стои дълго на пръсти. Поклати глава, за да подчертае внимателната си преценка, крайчетата на русата ѝ коса

погалиха раменете ѝ.

— Преди седмица бих казала мнозинство от около петдесет. Сега, струва ми се, е по-малко. Може би доста по-малко.

— Боже, не може да е по-малко! Подкрепяме тези копелета от самото начало. Трябва да ни се отплатят с резултати.

И ти трябва да покажеш резултати, помисли си тя. Всички знаеха къде се намираше техният редактор: в средата на най-голямото тресавище на Флийт стрийт^[3]. Единствената политическа позиция на Престън беше, че не може да си позволи да е на страната на губещите. Това дори не беше негова позиция, а позицията, наложена му от новия собственик на вестника Бенджамин Ландлес, предприемач и кореняк лондончанин. Това беше една от малкото привлекателни черти на Ландлес — не се опитваше да бъде сдържан и да крие истинските си намерения, носеше ги на ревера си. Както постоянно напомняше на и без това изплашения си персонал, благодарение на политиката на правителството за защита на конкуренцията сега е по-лесно да се купят десет нови редактори, отколкото един нов вестник. „Така че да не ядосваме правителството, като подкрепяме друга шибана партия.“

Ландлес държеше на думата си. Беше завел нарастващата си армия от вестници в лагера на правителството и всичко, което очакваше в замяна, беше правителството да осигури нужните резултати на изборите. Това не беше разумен аргумент, разбира се, но Ландлес не беше забелязал досега точно разумът да извлича най-доброто от подчинените му.

Престън отново се беше обърнал към блока от телевизионни екрани, надявайки се на по-добри новини. Мати опита отново. Седна върху ъгъла на огромното бюро на редактора, като избута камарата листове с резултати от проучвания, на които той така сляпо разчиташе, строи аргументите си и започна атаката.

— Грев, погледни нещата в перспектива. Когато на хората им писна Маргарет Тачър да размахва дамската си чанта над главите им и тя трябваше да се пенсионира, всички отчаяно търсеха промяна в стила. Искаха нов подход, нова фигура. Не толкова чепата и деспотична; писнало им беше от резки действия и да ги командва някаква жена — ти поне трябва да си наясно с чувството, помисли си тя. — И затова с целия си акъл избраха Колингридж просто защото

изглеждаше уверен по телевизията, галантен с възрастните дами и беше компромисна фигура.

Тя пренебрежително сви рамене.

— Но сега този номер няма да мине. Политиките им са захарен памук и не са им останали енергия и ентузиазъм. Кампанията му беше толкова интересна, колкото урок в неделно училище. Ако още седем дни беше мънкал любезности, мисля, че и жена му щеше да гласува за другите. Само и само да има промяна.

Престън беше спрял да гледа екраните и потъркваше брадичката си. Най-после изглеждаше сякаш слуша внимателно. За десети път тази вечер Мати си зададе въпроса дали той ползва лак за коса, за да поддържа специфичната си фризура така безупречна. Стори й се, че на едно място се оформя плешивина. Убедена беше, че си скубе веждите. Той се обърна, за да отвърне на атаката.

— Добре, нека да спрем с мистицизма и да се придържаме към цифрите, става ли? Какво ще е мнозинството? Ще ги преизберат ли, или не?

— Само глупак би казал, че няма да ги преизберат.

— Нямам скапаното намерение да ставам глупак, Мати. Всякакви мнозинство ме устройва. Дявол да го вземе, при тези обстоятелства ще си е сериозно постижение. Всъщност историческо. Четири поредни изборни победи никога не са постигнати преди. Така че първа страница остава същата.

Престън бързо даде знак, че разговорът е приключил, като си наля чаша шампанско от бутилка, която стоеше на полицата с книги. На нея не предложи. Започна да рови в листовете по бюрото като сигнал, че тя трябва да си ходи, но човек не можеше да се отърве толкова лесно от Мати. Дядо й беше съвременен викинг, който в бурните първи месеци на 1941-а беше прекосил Северно море с пробита рибарска лодка, за да избяга от окупираната от нацистите Норвегия и да се присъедини към Кралските военновъздушни сили. Мати беше наследила от него не само скандинавските си черти, но и упорития дух, който невинаги се нравеше на слабите мъже. Но изобщо не й пукаше!

— За момент само спри и се запитай какво можем да очакваме от още четири години управление на Колингридж — Мати хвърли своето предизвикателство. — Може би е твърде безхарактерен, за да е

министър-председател. Предизборният му манифест беше толкова лек, че вятърът го отвя още първата седмица на кампанията. Не предлага нови идеи. Единственият му план е да стиска палци руснаците и профсъюзите да не разпърдят нещата. Това ли мислиш, че иска страната ни наистина?

— Изящно казано, както обикновено, Мати — подразни я той с наставнически тон. — Но бъркаш. Играчите искат консолидация, а не катаклизми. Не искат да им изхвърлят играчките от количката всеки път, когато разхождат бебето.

Завъртя пръст във въздуха като диригент, който връща обърнал се музикант обратно в партитурата.

— Така че няколко години топла бира и крикет няма да са толкова лоши. И ако нашият приятел Колингридж си остане на Даунинг стрийт, ще бъде чудесно.

— Ще бъде убийствено — промърмори тя, като се обърна, за да излезе.

[1] (англ.) На английски името се изписва Francis Urquhard — оттам инициалите FU. Също така фонетична игра на думи: fuck you — майната ти. ↑

[2] (англ.). В буквален превод „главен камшик“ — длъжност в британската политическа система, човекът, който отговаря всички членове на партията да гласуват така, както лидерите на партията искат. Няма точен еквивалент в българската политическа система. Нещо като „отговорник по партийната дисциплина“. ↑

[3] Улица, на която са били редакциите на много от вестниците в Лондон. И до ден-днешен е нарицателно за британската преса. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Христос ни учи да прощаваме на враговете си, а кой съм аз, че да споря с Всевишния? Но в безкрайната си мъдрост той не споменава нищо за прощаване на приятелите, още по-малко на семействата ни. С радост приемам съветите му по темата. Във всеки случай, като се стигне дотам, винаги ми е по-лесно да прощавам на себе си.

Чак когато автобус №88 разтресе с преминаването си прозорците на апартамента, Чарлз Колингридж се събуди. Малкият едностаен апартамент над офисите на една туристическа агенция в Клафам, Югоизточен Лондон, не бе това, което повечето хора биха очаквали от брата на министър-председателя, но изпадналият си позволява само най-необходимото. След като изхарчи парите си в кръчмата, той се беше прибрал да се посъвземе. Сега лежеше свит във фотьойла, все още облечен в измачкания си костюм, въпреки че вратовръзката вече съвсем липсваше.

Погледна стария си ръчен часовник и изпсува. Беше спал часове, но все още се чувстваше изтощен. Щеше да изпусне партито, ако не побърза, но първо имаше нужда от едно питие, за да се вдигне. Наля си голямо количество водка, вече дори „Смирнов“ не можеше да си позволи — само местната марка в супермаркета. Поне беше такава, че не оставяше дъх и не миришеше много, ако се полееш с нея.

Взе чашата си в банята и се отпусна във ваната, давайки време на горещата вода да извърши чудесата си за тези уморени крайници. Напоследък често имаше чувството, че те принадлежат на едно напълно чуждо тяло. Сигурно остарява, каза си той.

Застана пред огледалото, опитвайки се да пооправи щетите от последния запой. Видя лицето на баща си, укоряващо, както винаги, призоваващо го към цели, които вечно бяха малко извън

възможностите му, сякаш го питаше защо той никога не успя да постигне нещо като по-малкия брат Хенри. И двамата бяха имали еднакви привилегии, учиха в едно и също училище, но някак си Хал винаги му водеше и постепенно го бе засенчил с кариерата си и с брака си. Чарлз не таеше огорчение от това, беше щедра душа, твърде щедра и твърде податлива. Но Хал винаги беше там, за да помогне, когато той се нуждаеше, да даде съвет и рамо, на което да поплаче, след като Мери го напусна. Да, особено след като Мери го напусна. Но не беше ли навряла дори и тя успеха на Хал в лицето му? „Ти не си достоен за него. За нищо не си достоен!“ А Хал имаше все по-малко време да мисли за чужди проблеми, откакто отиде на Даунинг стрийт.

Като момчета бяха споделяли всичко; като младежи пак споделяха много, дори от време на време и някое гадже. И една кола, един от ранните мини купъри, преди Чарли да го забие в канавката, като после със заекване се опитваше да убеди младия полицаи, че заради шока и удара, а не заради алкохола, едва си стои на краката. Но в последно време в живота на Хал имаше съвсем малко място за по-малкия му брат и Чарли се чувстваше... Как се чувстваше дълбоко в себе си, когато си позволяваше да бъде честен? Ядосан, бесен като за по бутилка на вечер — не на Хал, разбира се, а на живота. Не му беше провървяло, а не разбираше защо.

Той плъзна самобръсначката по старите ранички на подпухналото си лице и усети, че постепенно започва да се съвзема отново. Среса оредяващата коса над темето, сложи нова риза и нова чиста вратовръзка. Скоро щеше да е готов за празненствата в изборната нощ, за които семейните връзки все още му гарантираха достъп. Избърса обувките си с влажна кърпа, което им върна малко блясък, и беше почти готов. Още един поглед към ръчния часовник. О, всичко е наред все пак. Имаше време и за още едно питие.

На север от реката едно такси беше заклещено в трафика в покрайнините на Сохо. Там винаги имаше тапа, а изборната нощ, изглежда, беше привлякла и тълпи от празнуващи на улицата. На задната седалка на таксито Роджър О'Нийл нетърпеливо изпука кокалчетата на пръстите си, наблюдавайки безпомощно как велосипеди и пешеходци минаваха невъзпрепятствано. Раздразнението

му растеше, нямаше много време. Беше получил ясни инструкции. „Идвай бързо, Родж“, бяха му казали. „Не можем да чакаме цяла нощ, мамка му, дори и теб. И после ни няма до вторник.“

О'Нийл нито очакваше, нито получаваше специално отношение; никога не беше си придавал важност. Беше директор на „Връзки с обществеността“ на партията, но се молеше тези хора да не го разпознаят. Имаше моменти, когато си мислеше, че сигурно са го познали по снимката му във вестниците, но когато не го гонеше параноята, му беше ясно, че едва ли някой от тях чете вестници, камо ли да гласува. Какво значи политиката за тези хора? И самият Хитлер да вземе властта, няма да ги е грижа. Докато можеха да се изкарват толкова пари, без да се плащат данъци, какво значение имаше кой е на власт?

Таксито най-сетне успя да пресече авеню „Шафтсбъри“ и излезе на Уордър стрийт, но само за да го посрещне нова стена от непомръдващи коли. Мамка му, щеше да ги изпусне. Той отвори широко вратата.

— Ще продължа пеша — извика на шофьора.

— Съжалявам, приятел. Не съм виновен. Губя маса пари в такива задръствания — отговори таксиджията с надежда, че пътникът няма да забрави да му остави бакшиш.

О'Нийл изскочи на паважа, бутна една банкнота в ръката на шофьора и се размина на косъм с един мотоциклетист, докато си проправяше път през тълпата покрай безкрайната редица стриптийз клубове и китайски ресторанти в тясната, Дикенсова алея, затрупана с боклук. Промуши се покрай пластмасови контейнери и картонени кутии и се затича. Не беше във форма и го заболя, но не беше далеч от мястото. Когато стигна Дийн стрийт, зави наляво и след стотина метра се шмугна в тесния отвор на една от тези сгради в Сохо, които повечето хора подминават, улисани да търсят забавление и да се пазят от трафика. Отвъд главната улица сградата, която някога е била конюшня, се разгръщаше в малък вътрешен двор, заобиколен от всички страни с работилници и гаражи, сякаш издълбани в старите викториански складове. Дворът беше пуст, а сенките дълбоки. Стъпките му отекнаха по калдъръма, когато забърза към една малка зелена врата в далечния и най-мрачен ъгъл на двора. Той спря и се огледа набързо, преди да влезе. Не почука.

След по-малко от три минути излезе. Без да се оглежда, забърза обратно към тълпите на Дийн стрийт. За каквото и да беше дошъл, очевидно не ставаше дума за секс.

Зад тухлената фасада на Щаба на партията на Смит Скуеър, срещу варовиковите кули на „Сейнт Джон“, атмосферата беше странно приглушена. През последните седмици това беше място на непрестанно движение, но в самия изборен ден повечето бойни единици бяха изчезнали, тръгнаха за избирателните райони — тези далечни предни постове на политическия свят, където се опитваха да привлекат за каузата и последните колебаещи се. По това време повечето от тези, които бяха останали си поръчваха ранна вечеря в близките ресторанти или клубове, стараейки се да излъчват спокойствие, но многократно впускащи се в тревожни дискусии относно последните слухове за избирателната активност, предварителните проучвания и критичните места в парламента. Малцина от тях имаха апетит и скоро започнаха да се връщат, проправяйки си път през все по-нарастващите тълпи от зяпачи отвъд полицейските кордони и покрай трупачите се на купчини овъглени нощни пеперуди.

През последния месец тези служби се бяха пренаселили, прегрели и затрупали невероятно, но утре всичко щеше да бъде различно. Изборите са време на промени и на човешки жертви. До уикенда, независимо какви са резултатите, много от тях щяха да са без работа, но почти всеки от тях щеше да се върне за още, засмукал зърното на властта. Засега се задоволяваха с едно безкрайно чакане.

Биг Бен удари десет часа. Всичко приключи. Избирателните секции бяха затворени и вече никакво обжалване, обяснение, атака, инсинуация, клевета или не дай си боже издънка не можеше да повлияе на резултата. Когато последният звън на старата часовникова кула отзвуча в нощния въздух, няколко от партийните работници се ръкуваха един с друг, като безмълвно си даваха кураж и показваха уважение към добре свършената работа. Точно колко добре беше свършена, щяха да разберат съвсем скоро. Както толкова много пъти предишните вечери, като в религиозен ритуал те насочиха вниманието си към екраните с новините и познатият глас на сър Алистър Бърнет.

Той се появи като Мойсей от последните дни, с успокояващ тембър, румени бузи и точно толкова фоново осветление върху вълнистата му посребрена коса, че да създаде ефект на ореол.

— Добър вечер — започна той с глас като лек планински поток — предизборната кампания приключи. Само преди секунди хиляди избирателни секции в страната затвориха вратите си и сега чакаме присъдата на народа. Първият резултат се очаква само след четиридесет и пет минути. След малко ще се включим на живо с интервюта с министър-председателя Хенри Колингридж в неговия избирателен район Уоруикшир, както и с лидера на опозицията в Южен Уелс. Но първо, ексклузивно проучване за Ай Ти Ен на „Харис рисърч интернешънъл“, проведено пред сто петдесет и три от избирателните секции в цялата страна по време на днешното гласуване. То дава следната прогноза...

Най-старият водещ на новините в страната отвори голям кафяв плик с формат А4 с такова страхопочитание, сякаш вътре се криеше собствената му смъртна присъда. Извади голяма карта и я погледна. Не прекалено бързо, нито прекалено бавно, вдигна поглед към камерите, държейки своето паство от тридесет милиона в дланта си, като погъделичка още малко любопитството им. Беше си заслужил този миг. След двайсет и осем години и девет изборни кампании като телевизионен водещ, той вече беше обявил, че тази ще му бъде последната.

— Ексклузивната прогноза на Ай Ти Ен от проведеното проучване, подчертавам, това е само прогноза, а не резултат, е...

Той погледна още веднъж картата, сякаш да провери да не е сбъркал.

— Айде, давай бе, стар мръсник — чу се подвикване някъде в сградата на Смит Скуеър.

От друго място се чу как някой разхлабва тапата на шампанското с преждевременна празничност, но като цяло всички чакаха в пълна тишина. Историята се пишеше в момента и те бяха част от всичко това. Сър Алистър се загледа в тях, накара ги да почакаят още един миг.

— ... че правителството ще бъде преизбрано с мнозинство от тридесет и четири.

Сякаш цялата сграда потрепери, когато рев на триумф, смесен с облекчение, изригна отвътре. Тридесет и четири! Мамка му. Това си

беше победа, а когато играта е на живот и смърт, само победата има значение, а не как е изиграна играта или колко близки са резултатите. После ще има достатъчно време за трезви размишления, време историята да даде своята финална присъда, но по дяволите, историята — за момента беше достатъчно, че са оцелели. Имаше сълзи на радост, на изтощение и на отпускане, което за мнозина от тях беше почти толкова хубаво, колкото оргазъм, а според някои от старите кримки дори значително по-хубаво.

Екранът се раздели за кратко на кадри с партийните лидери, които реагираха на прогнозата. Виждаше се как Колингридж кима в знак на съгласие, усмивката му твърде тънка, за да е израз на задоволство, докато неговият опонент, широко ухилен и клатещ глава, не остави съмнение у зрителите, че опозицията все още отказва да се признае за победена. „Почакайте и ще видите“, казваха беззвучно и триумфално устните му. После те се раздвижиха отново, изричайки нещо, което по-късно тези, които умеят да четат по устните, щяха да разчетат като две думи на уелски. Две много неприлични думи.

— Глупости!

Престън крещеше, косата му падаше в очите, разкривайки тайните на лъскавия скалп отдолу.

— Какво, по дяволите, направиха тези?

Той погледна към руините на първото издание и започна яростно да драска в бележника. Пробва с: „Мнозинството на правителството орязано!“. Хвърли го в кошчето.

— „Твърде рано да се каже“ — предложи Мати, като се опитваше да прикрие лекото си задоволство.

— „Колингридж успява да се вмъкне“ — опита редакторът още веднъж.

Всички опити се озоваваха в кошчето за боклук. Той се огледа отчаяно за някаква помощ и вдъхновение.

— Нека изчакаме — посъветва го Мати. — Остават само трийсет минути до първия резултат.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Тълпата е вулгарна. Винаги играй с тълпата, възхвалявай обикновения човек и го карай да се чувства като принц.

Без да чакат първия резултат, в рекламната агенция на партията тържеството вече кипеше. С увереността на позитивно мислещите хора служителите на „Мерил Грант и Джоунс“ АД се бяха натъпкали от почти три часа в приемната на агенцията, за да станат свидетели на живата история и на всяка бръчка по нея чрез картината на двата огромни телевизионни екрана. Шампанското се лееше, прокарваше по хранопроводите безкраен запас от мазна пица и „Биг Мак“, а прогнозите за драстично намалено мнозинство само подтикваха купонджиите към още по-трескаво усърдие. Дори в този ранен час беше ясно, че двете декоративни смокинови дръвчета, които красяха приемната в продължение на няколко години, няма да оцелеят тази нощ; същото изглеждаше вероятно и за няколко млади секретарки. Постарите кримки си мереха глътката, но сякаш нямаше особено основание да се демонстрира прекомерна сдържаност. Мъжете от рекламата не разбират от сдържаност. Така де, клиентът сам даваше страховит пример.

Като много други авантюристични преселници от Дъблин, Роджър О'Нийл беше известен с бърз ум, неустоима способност да преувеличава и неутолимата решимост да се бърка във всичко. Така обсебваща беше енергията му и така разнообразни интересите му, че никой не можеше да каже със сигурност с какво точно се беше занимавал, преди да се присъедини към партията — беше нещо, свързано с връзки с обществеността или пък телевизия, май така бяха чували, а имаше и слухове за проблеми с данъчните служби или пък с ирландските служители на реда. Но той се беше появил точно навреме, когато длъжността директор „Връзки с обществеността“ беше

свободна и я запълни с чар и способност, подхранвани с безкрайни запаси от силните френски цигари „Голоаз“ и коктейли водка с тоник.

Като младеж той беше много обещаващ флай-халф^[1] на игрището за ръгби, но този талант никога нямаше да намери развитие, защото силно индивидуалният му стил го правеше неподходящ за отборни спортове. „Когато той играе — оплакваше се треньорът — имам два отбора на терена: Роджър и четиринайсет други играчи. Майната му.“ И така, Роджър надлежно беше пращан на майната си в много области на живота, докато късметът не му се усмихна и не го заведе на Смит Скуеър. На четиридесет години той развяваше непокорни кичури тъмна коса, която сега беше забележимо прошарена, а мускулният му тонус отдавна бе изчезнал, но О’Нийл отказваше да приеме доказателствата за средната възраст и ги криеше с внимателно подбран гардероб, носен с преднамерена небрежност, като гледаше дизайнерските етикети да стърчат колкото може повече. Непримирият му подход и следите от ирландски акцент невинаги го правеха любимец на грандовете в партията: „Само пърди, а няма дупе“, каза един от тях на висок глас по негов адрес, но пък за други необикновената му жизненост беше просто неустоима.

Трънливият му път стана много по-лек, когато към него се присъедини секретарката му. Пенелпи Гай: „Здравейте, аз съм Пени“. Почти метър и осемдесет висока, с вълнуващ подбор на облеклото и опустошителна фигура. Имаше и друго, с което се открояваше в тълпата на Уестминстър. Тя беше черна. Не просто с тъмна кожа, а кожа с полирания оттенък на полунощ, който караше очите ѝ да блестят, а усмивката ѝ да изпълва цялата стая. Имаше университетска диплома по история на изкуствата, стенографираше 120 думи в минута и беше безмилостно практична. Беше предизвикала неизбежните клюки, разбира се, когато се появи в началото с О’Нийл, но добрата ѝ работа бе накарала всеки Тома Неверни да замълчи, ако не и да го спечели на нейна страна, макар все още да имаше много съмняващи се.

Тя беше също така тотално дискретна. „Имам си личен живот“, обясняваше, като я попитат. „И смятам да си остане личен.“

Тази вечер в „Мерил Грант и Джоунс“ — или „Грънт и Гроунс“^[2], както Пени предпочиташе да ги нарича, тя без усилие се беше превърнала в център на внимание за няколко червендалести медийни специалисти плюс заместник творческия директор на

агенцията, докато едновременно успяваше да се увери, че чашата и цигарите на О'Нийл са винаги на разположение, но в умерени дажби. Тя не искаше той да прекалява, не и точно тази вечер. За момента той се беше вкопчил в изпълнителния директор на агенцията.

— Бъдещето започва оттук, Джереми. Да не спираме да мислим за това. Имаме нужда от този маркетингов анализ възможно най-скоро. С него трябва да покажем колко ефективни са били усилията ни, колко успешни са били рекламите, какво въздействие са имали, как сме ударили целевите групи. Ако спечелим, искам всички да знаят, че го дължат на нас. Ако загубим, бог да ни е на помощ... — изведнъж той се разтресе от силна кихавица. — Мамка му! Извинявай. Проклетата сенна хрема. Но ако загубим, искам да бъда в състояние да покажа на целия скапан свят, че все пак сме били другите в комуникационната игра и издънката си е само на политиците.

Приведе се напред, така че челата им почти се докосваха.

— Знаеш какво е необходимо, Джереми. От това зависи нашата репутация, не само тази на политиците, така че не го прецаквай. Уверете се, че анализът ще е готов до събота сутринта, най-късно. Искам го в неделните вестници и искам те да му отделят толкова внимание, колкото на голия задник на някоя актриса.

— А си мислех, че аз съм по творческата част — отвърна Джереми, отпивайки още шампанско. — Само че не ни даваш много време.

О'Нийл снижи глас, приведе се още по-близо, така че рекламистът можеше да усети киселия френски тютюн в дъха му.

— Ако не можете да се оправите с цифрите, измислете си ги, мамка му. Всички ще са твърде изтощени, за да ги гледат внимателно, и ако сме първите и най-шумните, всичко ще бъде наред — той млъкна само за да издуха носа си, което по никакъв начин не облекчи видимия дискомфорт на другия. — И не забравяйте цветята. Искам още рано сутринта да изпратите огромен букет на съпругата на премиера на Даунинг стрийт. Във формата на гигантско „С“^[3]. Уверете се, че ще ги получи веднага след като се събуди.

— От твое име, разбира се.

— Ще има да мрънкоти, ако не пристигнат, защото вече й казах, че съм ги пратил. Искам камерите на телевизията да снимат букета, като го доставят.

— И да се знае от кого е — добави другият.

— Заедно сме в играта, Джереми.

Да, ама само твоето име ще е на картичката, почти добави Джереми, но се спря. Имаше граници за искреността. Вече беше свикнал със задъханите монолози на клиента си, както и с необичайните инструкции и процедури по отчетността, изисквани от О'Нийл. Политическата партия не беше като другите клиенти: играеше по различни и понякога опасни правила. Но работата им през последните две години създаде на Джереми и младата му агенция достатъчно публичност, за да приглуши таените съмнения. И все пак, докато чакаха нервно резултата, един тих страх го обзе, като се чудеше какво ли ще стане, ако загубят. Въпреки уверенията на О'Нийл, че заедно са в играта, той не се съмняваше, че агенцията ще бъде изкупителната жертва. Всичко изглеждаше различно, когато започнаха работа и проучванията предвиждаха лесна победа, но спокойствието му започна да се изпарява след последните прогнози. Той работеше в индустрия, водена от имиджа, в която репутациите увяхваха като вчерашни цветя.

О'Нийл продължи да бръщолеви, разпенен, неудържим, докато вниманието им не бе приковано от високата над метър и осемдесет фигура на сър Алистър, който сега беше наклонил главата си на една страна. Нещо му говореха в слушалката в ухото му.

— А сега, вярвам, че сме готови за първия резултат за вечерта. Доколкото разбирам, в Торбей отново бият всички рекорди по преброяване на гласовете. Само четиридесет и три минути след като урните бяха запечатани, виждам, че завеждащият секцията се връща с резултатите и кандидатите се събират, за да ги чуят. Включваме се на живо...

Заседателната зала в Торбей. Викторианска, пренаселена, влажна, отчайващо задушна, пращяща от напрежение. Вързопи с преброени бюлетини, подредени върху семпли маси, празни черни ламаринени урни, хвърлени на камара настрана. В единия край на сцената, зад катедрите със зюмбюли, декоративни палми, гербове и знаци на кметството, се бяха събрали кандидатите. Очакваше се обявяването на първия резултат, но сцената повече напомняше селска

пантомима, отколкото изборен ден: обещанието за национално медийно покритие беше привлякло повече от обичайния брой ексцентрични местни кандидати, които сега правеха всичко възможно, за да грабнат момента, да уловят вниманието на камерите, като размахваха балони и шапки с ярки цветове.

Кандидатът на местната зелена партия, облечен от глава до пети в крещящо жълто трико, беше застанал до класически облечения кандидат на торите и размахваше пластмасов слънчоглед, толкова нелеп, колкото и голям. Кандидатът на торите, чиито костюм и коса бяха пригладени за събитието, се опита да се премести вляво, за да избегне срама, но успя само да се блъсне в мъжа от Националния фронт, който вече провокираше малък бунт в тълпата, като размахваше стиснат юмрук на ръка, осеяна с татуировки. Кандидатът на торите отчаяно се опитваше да се държи подобаващо, но не беше сигурен какво пише в инструкциите за такива ситуации, затова се върна неохотно зад слънчогледа. Междувременно млада жена, която представяше партията „Да опазим морето ни чисто“ и беше облечена с рокля от синьо-зелен шифон, ходеше наляво-надясно пред останалите, а зад нея се вееха няколко метра плат, издуващи се като морски вълни.

Кметът се изкашля в микрофона.

— Благодаря ви, дами и господа. Като завеждащ секцията в избирателен район Торбей заявявам, че подадените гласове в изборния ден са, както следва...

— Това са резултатите от цветния Торбей — върна се гробовният глас на сър Алистър. — Правителството запазва първата си позиция тази вечер, но с намалено мнозинство и загуба на осем пункта, според компютъра. Какво означава това, Питър?

Кадърът на екрана се смени с фигурата на редовния академичен коментатор за канала. Човек с очила, прегърбена стойка, със сако от туид оксфордски тип, се появи в националния ефир.

— Означава, че прогнозите от проучванията са били горе-долу верни, Алистър.

[1] Играч с технически и тактически умения, който борави много с топката, нещо като плеймейкър. ↑

[2] (англ.). Grunt and Groans — сумтене и мърморене. ↑

[3] (англ.). Collingridge — така се изписва името на министър-председателя Колингридж. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Политиката изисква жертви. Чужди жертви, разбира се. Каквото и да може да постигне човек, ако се жертва за родината, винаги може да постигне повече, ако остави други да се пожертват преди него. Най-важно е да прецениш момента, както обича да казва жена ми.

— Страхотно, Роджър, нали? Пак мнозинство. Не мога да ти опиша колко съм развълнуван. Облекчен. Доволен. Браво. Наистина браво!

Председателят на борда на директорите на една от големите търговски вериги, която също беше клиент на рекламната агенция, изливаше задъхания си ентузиазъм в лицето на О'Нийл, но без видим ефект. Индустриалецът с широка талия се забавляваше, потен и ухилен; вечерта се превръщаше в истинско парти на победата, независимо от факта, че правителството току-що бе загубило първите си две места за вечерта.

— Много любезно от твоя страна, Харолд. Да, мисля, че мнозинство с трийсет-четирийсет места ще е достатъчно. Но и ти трябва да си припишеш част от заслугата — отговори О'Нийл. — Миналия ден точно напомнях на министър-председателя, че вашата подкрепа е много повече от корпоративното дарение. Помня речта ти пред Общността на индустриалците през март. За бога, беше добра реч, прости ми лекото богохулство, но наистина им го наби в главите като послание. Сто процента си се обучавал професионално да правиш презентации, нали?

Без да чака отговор, О'Нийл продължи забързано.

— Викам му на Хенри, пардон, на министър-председателя, казвам му колко добра беше речта ти, че трябва да намерим повече

платформи за изява за капитаните на индустрията, какъвто си ти. Да чуем гледната точка от рудниците.

— Нямахте нужда — отвърна „капитанът“ без дори следа от искреност.

Шампанското вече беше преборило обичайната му предпазливост и видения за хермелин и Горната камара на лордовете започнаха да изникват пред очите му.

— Виж, като свърши всичко това, може да излезем двамата на обяд. Някъде на по-тихо, а? Имам доста идеи, които може да му се сторят интересни, и бих се радвал да чуя мнението ти — очите му се ококориха в очакване. Отпи още една голяма глътка вино. — А като говорим за платформи за изява, твойта малка секретарка...

Преди тази идея да отиде твърде далеч, О'Нийл изригна в серия вулканични кихавици, от която се сви на две, очите му кървяха и с това отрязва всякаква надежда за продължение на разговора.

— Съжалявам — изломоти той, мъчейки се да се съвземе. — Сенна хрема. Все ме хваща отрано.

Като доказателство за това издуха носа си със звука на много тромпети и няколко каси на барабани. Моментът си беше отишъл и индустриалецът се отдръпна.

Правителството загуби още едно място, един заместник-министър, отговарящ за транспорта, неопитен човек, прекарал последните четири години, търчейки към сцената на всяка по-голяма магистрална катастрофа в страната, влачейки медиите след себе си. Той беше развил почти религиозното убеждение, че способността на човешкия род да търси самоунищожението си е неутолима; това, изглежда, не му помагаше особено сега да приеме своето собствено унищожение. Брадичката му щръкна напред, за да посрещне поражението, докато съпругата му избухна в сълзи.

— Още лоши новини за правителството — беше коментарът на сър Алистър. — Скоро ще видим как ги приема премиерът, като се включим на живо за неговия изборен резултат само след минути. През това време нека видим какво прогнозира компютърът сега?

Той натисна един бутон и се обърна към голям компютърен екран зад рамото му.

— По-скоро тридесет, отколкото четиридесет, както изглежда.

Започна дискуссионно студио дали мнозинство от тридесет беше достатъчно, за да може едно правителство да издържи пълен мандат, но коментаторите бяха често прекъсвани, тъй като постоянно пристигаха следващите резултати. В приемната на агенцията, О'Нийл се извини на група разгорещени бизнесмени и се отправи към все по-голямата и все по-приказлива група ухажори, които се натискаха на Пени. Въпреки протестите им той я дръпна бързо настрана и прошепна нещо в ухото ѝ. Междувременно червендалестото лице на сър Алистър се появи още веднъж, за да съобщи, че личният резултат на министър-председателя скоро ще бъде обявен. Почтително мълчание обгърна празнуващите. О'Нийл се завърна при капитаните на индустрията. Всички погледи бяха вперени в екрана. Никой не забеляза, че Пени взе чантата си и тихо се изниза.

От студиото съобщиха, че опозицията е успяла да вземе още малко места от правителството. Победата нямаше да е точно бляскава. След това дойде ред на Колингридж. Неговата поява породя викове на лоялно одобрение от страна на служителите на „Грънт и Гроунс“, повечето от които вече бяха изличили всякакви лични политически убеждения под приливната вълна на празничност. По дяволите, това са само някакви си избори.

Хенри Колингридж помахаше от екрана, в който всички бяха вперили поглед, пресилената му усмивка предполагаше, че приема резултатите доста по-сериозно, отколкото аудиторията му.

Благодарствената му реч беше по-скоро формална, отколкото полемична, лицето му изглеждаше посивяло от изтощение под грима. За момент те наблюдаваха сериозно, почти трезво, как бързо слезе от платформата, за да започне дългото си пътуване от избирателния район обратно към Лондон. След това всички отново се заеха да празнуват.

Няколко минути по-късно един вик прониза атмосферата на партито.

— Г-н О'Нийл! Г-н О'Нийл! Обаждане за вас.

Човекът от охраната, който седеше на рецепцията, размахваше телефонната слушалка във въздуха и жестикулираше драматично.

— Кой е? — провикна се О'Нийл през стаята.

— Какво? — попита гардът, като изглеждаше притеснен.

— Кой. Е. — устните на О'Нийл отчетливо оформиха буквите.

— Не ви чувам — гардът надвика гюрултията.

О'Нийл направи фуния с ръце пред устата си и още веднъж поиска да разбере кой го търси с глас, който би се чул и на игрището за ръгби.

— От офиса на министър-председателя — изписка притесненият гард, като не можеше да се овладее, а не знаеше дали трябва да привлича внимание.

Думите му имаха мълниеносен ефект. Стаята се изпълни с очаквателно шъткане. Пред О'Нийл внезапно се отвори пътека към телефонната слушалка. Той послушно закрачи напред, опитвайки се да се държи скромно и делово.

— Една от секретарките му. Ще ви свърже — каза гардът със страхопочитание, доволен, че се отървава от ужасната отговорност.

— Ало. Ало, да. Роджър е — кратка пауза. — Г-н министър-председател! Колко се радвам да ви чуя. Много, много ви поздравявам. Резултатите са наистина отлични при обстоятелствата. Старият ми баща казваше, че победата си е сладка независимо дали биеш с пет на нула, или с пет на четири...

Очите на О'Нийл обходиха стаята; всяко лице бе обърнато към него.

— Какво казвате? О, да. Да! Много мило от ваша страна. Точно в момента съм в рекламната агенция.

В стаята беше толкова тихо, че можеха да чуят плача на декоративните смокини.

— Мисля, че работата им беше чудесна, със сигурност нямаше да се справя без тяхната подкрепа... Нали може да им го кажа?

О'Нийл закри с ръка слушалката на телефона и се обърна към множеството, което беше обхванато от възторг.

— Министър-председателят ме помоли да ви благодаря от негово име за това, че помогнахте да направим една фантастична кампания. Казва, че е била решаваща.

Отново вдигна слушалката до ухото си и слуша още няколко секунди.

— И няма да искат пари обратно!

Стаята избухна в аплодисменти и викове на одобрение. О'Нийл задържа слушалката така, че да хване всеки звук.

— Да, г-н министър-председател. Искам да ви кажа, че съм много развълнуван, направо без думи, че се обаждате първо на мен,

след като ви избраха... И аз ще се радвам да се видим. Да, ще дойда по-късно на Смит Скуеър... Разбира се, разбира се. Ще се видим там. И още веднъж поздравления.

Той постави внимателно слушалката обратно, изражението му беше озарено от честта, която му бе оказана. Обърна се към хората в стаята. Изведнъж лицето му се разтегли в широка усмивка и всички събрали се там започнаха да скандират, като един през друг се втурнаха да стиснат ръката му.

Все още го поздравяваха с припева на For He's a Jolly Good Fellow^[1], докато на съседната улица Пени закачи телефона в колата обратно на вилката и започна да оправя червилото си в огледалото за обратно виждане.

[1] Английска песен, с която се поздравява някой за важни събития като рожден ден, сватба или повишение. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Старият ми ловен учител ми даде един урок там, в хълмистите поля на Шотландия; урок, който запомних завинаги. Бях дете, може би осемгодишно. Но замислете се за вашето детство — точно на тази възраст попиваме всеки урок и той ни определя.

Той ми каза така: ако ще причиняваш болка, направи така, че да е толкова силна и всепоглъщаща, че да знае, че винаги може да му навредиш повече, отколкото той на теб. Той говореше за ловджийските кучета, разбира се. Но това се оказа полезен урок и в политиката.

Петък, 11 юни

Тълпата на Смит Скуеър се беше увеличила драстично. Поддръжници, противници или обикновени любопитковци чакаха пристигането на министър-председателя. Отдавна би полунощ, но тази вечер биологичните часовници се напругаха до краен предел. Зяпачите виждаха в мониторите на телевизионните техники, че конвоят на премиера, ескортиран от полицейски мотори и преследван от микробуси на снимачни екипи, отдавна беше слязъл от главен път М1 към Лондон и сега приближаваше Мраморната арка. След по-малко от десет минути щяха да пристигнат и трите млади мажоретки, наети от партията, окуражаваха и подгрываха тълпата със смесица от патриотични песни и викове.

Налагаше им се да се трудят по-усърдно, отколкото на миналите избори. Докато хората нямаха нищо против да размахват огромни национални флагове, като че ли не бяха много ентузиазирани да държат големите портрети на Хенри Колингридж, които току-що бяха изнесени от вратата на партийния щаб. Някои хора в тълпата носеха портативни радиостанции и информираха околните за последните

резултати. Това, изглежда, не повдигаше духа. Дори мажоретките понякога спираха и се скупчваха да обсъдят актуалните новини. Имаше и елемент на конкуренция, защото няколко от поддръжниците на опозицията, окуражени от това, което чуваха, бяха решили да проникнат в тила на противника и сега размахваха своите банери и скандираха своите лозунги. Пет-шест полицаи се намесиха, за да се уверят, че емоциите и от двете страни няма да изкипят. Автобус с още десетина бе паркиран зад ъгъла на Тъфтън стрийт. „Пазим, но не газим“ — така ги бяха инструктирали.

В момента компютрите изчисляваха мнозинство от двадесет и осем. Две от мажоретките прекъснаха работата си, за да обсъдят дали това представлява адекватно работно мнозинство. Стигнаха до заключението, че най-вероятно да, и се върнаха към задачата си, но духът спадаше, първоначалният ентузиазъм се пропукваше от загриженост и те решиха да запазят силите си за момента, в който Хенри Колингридж се появи.

Вътре в сградата Чарлз Колингридж се напиваше все повече. Един от старшите членове на партията го беше настанил в кабинета на председателя, в удобен стол, където можеше да седне под портрета на брат си, но Чарли бе намерил някак си още една бутилка. Цялото му лице със спукани капиляри беше облято в пот, очите му плуваха и бяха кървясали.

— Добър човек е брат ми Хал. И страхотен министър-председател — бърбореше си той.

Нямаше как да се прикрие пианското фъфлене, което бе променило гласа му, докато рецитираше за пореден път познатата семейна история.

— Можеше да поеме семейния бизнес, можеше да го развие в една от най-великите компании в страната, но винаги е предпочитал политиката. Не че на мен производството на фитинги за баня ми се нравеше, но пък татко така искаше. Знаете ли, ч'сега внасяме такива от Полша? Или беше Румъния...?

Той прекъсна собствения си монолог, като поля панталоните си с останалото в чашата уиски. Сред суетнята от пиански извинения председателят на партията лорд Уилямс се възползва от възможността да се избави от него. Мъдрите му стари очи не разкриваха нищо, но не му беше приятно, че се налага да гостоприемничи с брата на

министър-председателя. Чарли Колингридж не беше лош човек, никой не би казал това за него, но беше слаб човек, който редовно се правеше на мармалад, а Уилямс обичаше реда. Но все пак старият партиен апаратчик беше опитен лоцман и знаеше, че няма смисъл да се опитва да хвърли брата на адмирала зад борда. Веднъж беше повдигнал въпроса пред министър-председателя, поиска да обсъдят все позлобните слухове и нарастващия брой подли инсинуации относно премиера и брат му в клюкарските рубрики. Като един от малкото останали мъже, които са били изтъкнати моряци още преди дните на Тачър, той имаше старшинството, а някои биха казали дори отговорността да се занимае с това. Но нямаше полза.

— Прекарвам половината от времето си, като проливам кръв, това ми е работата — отговори министър-председателят умоляващо. — Не ме карай да пролея кръвта на собствения си брат, моля те.

Министър-председателят се беше зарекъл, че ще говори с Чарли да следи поведението си, или по-скоро, че той самият ще следи поведението на Чарли, но разбира се, така и не му остана време, не и да бъде бавачка. Освен това знаеше, че Чарли би обещал всичко, но после все се оказваше неспособен да го изпълни. Хенри не четеше морал и не се ядосваше: той знаеше, че винаги останалите членове на семейството страдат най-много от напрежението в политиката. Вината беше отчасти негова. Уилямс също разбираше това, не беше ли минал самият той през три брака, откакто за пръв път пристигна в Уестминстър преди почти четиридесет години? Винаги имаше цивилни жертви: политиката оставяше следа от болка и измъчени семейства след себе си. Уилямс гледаше как Чарли излиза с препъване от стаята и го обзе пристъп на тъга, който бързо потисна. Емоцията не е основата, върху която се крепи една партия.

Майкъл Самюъл, министър на околната среда и един от най-младите и фотогенични членове на Кабинета, дойде да поздрави стария държавник. Беше достатъчно млад, за да бъде син на председателя, и беше нещо като негово протеже: дължеше първата си стъпка по хлъзгавата стълбица на министерските постове на Уилямс. Тогава като млад депутат и по препоръка на Уилямс той бе назначен за личен парламентарен секретар на един министър. Това беше една от най-мизерните длъжности в парламента, неплатена работа като слуга на старши министър: да търчи, да мъкне и да го прави без оплаквания

и въпроси — все качества, които имат за цел да впечатлят премиера при избора на кандидати за повишение. С помощта на Уилямс, Самюъл направи впечатляващо изкачване в министерските редици и така двамата мъже останаха добри приятели.

— Проблеми, Теди? — запита Самюъл.

— Един министър-председател може да избира приятелите си и членовете на Кабинета си — въздъхна старият мъж — но не и роднините си.

— Не повече, отколкото ние можем да избираме с кого си лягаме.

Самюъл кимна към вратата. Ъркарт току-що бе влязъл заедно с жена си, след като беше пристигнал с кола от избирателния си район. Погледът на Самюъл беше студен. Той не харесваше Ъркарт, който не подкрепи повишението му в Кабинета и който на няколко пъти бе чут да описва Самюъл като „съвременен Дизраели, твърде привлекателен и твърде остроумен, за да се получи нещо от него“.

Традиционният и все още върлуващ антисемитизъм на моменти прозираше, но Уилямс бе дал добър съвет на блестящия млад юрист. „Франсис е прав — казваше му той. — Не бъди твърде интелектуален, не бива да изглеждаш и твърде успял. Не бъди твърде либерален по социални въпроси или твърде непреклонен по финансовите.“

— Тоест да спра да съм евреин.

— И, за бога, пази си гърба.

— Не се тревожи, ние правим това от две хиляди години.

Сега Самюъл гледаше без ентузиазъм как множеството изтиква Ъркарт и съпругата му в тяхна посока.

— Добър вечер, Франсис. Здравей, Мортима. — Самюъл се насили да се усмихне. — Поздравления. Мнозинство от седемнайсет хиляди. Знаем поне шестстотин представители, които много ще ти завиждат утре сутринта за такава победа.

— Майкъл! Ами и аз се радвам, че успя да хипнотизираш избирателките от Сърбитън още веднъж. Само ако можеше и мъжете им да накараш да гласуват за теб, и ти също щеше да имаш мнозинство като моето.

И двамата се засмяха леко на закачката, свикнали да крият факта, че не им е приятна компанията на другия, но скоро нямаха какво да си кажат повече и се чудеха как да се измъкнат от разговора по подходящ начин.

Спаси ги Уилямс, който точно беше оставил телефона.

— Дано не ви прекъсвам, но Хенри ще е тук след минути.

— Ще слеза с теб — веднага изяви желание Ъркарт.

— А ти, Майкъл? — попита Уилямс.

— Аз ще почакам тук. Ще стане меле, като пристигне. Не искам някой да ме стъпче изотзад.

Ъркарт се зачуди дали коментарът на Самюъл не беше насочен към него, но реши да не му обръща внимание и придружи Уилямс надолу по стълбите, които бяха претъпкани с развълнувани служители. Мълвата за пристигането на министър-председателя се беше разнесла и появата на председателя на партията и Камшика на улицата наелектризира тълпата. Чува се организираните приветствени възгласи, когато бронираният черен „Даймлер“ с батальон ескортиращи описа дъга по площада и се появи зад църквата „Сейнт Джон“, за да бъде посрещнат от светлината на телевизионните прожектори и хиляда бляскащи светкавици, докато фотографи — професионалисти и любители, се опитваха да запечатат момента.

Когато колата спря, Колингридж излезе от задната врата и се обърна да помахна на тълпата и на камерите. Ъркарт се юрна напред, опита се да стисне ръката му, но вместо това, без да иска, му препречи пътя. Отдръпна се с извинение. От другата страна на колата Уилямс с фамилиарност и галантност, която идва с многото години, внимателно подаде ръка на съпругата на премиера, която излизаше от колата, и я целуна бащински по бузата. Отнякъде се появи букет цветя, заедно с двайсетина партийни служители и сановници, като всеки от тях се мъчеше да се набути в светлината на прожекторите. Беше малко чудо, че цялото това полюшващо се стълпотворение успя да се навре през портала на сградата без човешки жертви.

Сходни сцени на объркване и задръстване се повториха и вътре, докато групичката около министър-председателя с бутане се придвижваше нагоре по стълбите, като спираше само за традиционните думи на благодарност към персонала. Наложиха се цялото шествие да се повтори, защото фотографите от пресата не бяха се събрали навреме. По време на това моткане, леко блъскане и шум министър-председателят се усмихваше.

Но като се качиха горе, в сравнително безопасния кабинет на лорд Уилямс, следите от преумора, които така грижливо беше

прикривал цяла вечер, започнаха да си проличават. Телевизорът в ъгъла съобщаваше, че компютрите прогнозирали дори още по-малко мнозинство, и Колингридж изпусна една дълга и тиха въздишка.

— Спри го това скапано нещо — промълви той. После очите му обходиха бавно стаята. — Чарли дойде ли тази вечер?

— Да, дойде, но...

— Но какво?

— Изглежда, го загубихме.

Очите на премиера срещнаха тези на председателя.

— Съжалявам — каза възрастният мъж толкова меко, че почти се наложи министър-председателят да чете по устните му.

За какво съжаляваш? Че брат ми е пияница? Или че почти опропастих тези избори, че хвърлих толкова много наши колеги под ножа, че причиних повече вреда от Гьоринг^[1]? Съжаляваш, че ще трябва да газиш заедно с мен през помята, която ще ни залее всеки момент? Но така или иначе, благодаря ти за загрижеността, стари приятелю.

Адреналинът му се беше изчерпал и изведнъж се почувства отчайващо уморен. След седмици, в които беше обсаждан от всички страни и без дори секунда за себе си, той имаше непреодолимата нужда да остане сам. Обърна се да потърси някое по-тихо и празно място, но пътят му бе препречен от Ъркарт, който стоеше точно до рамото му и тикаше някакъв плик в ръцете му.

— Размишлявах относно пренарежданията в партията — каза Ъркарт, гледайки надолу, гласът му издаваше смесица от дискомфорт и неувереност. — Макар че сега не е моментът, знам, че ще трябва да го мислите през уикенда, затова подготвих някои предложения. Знам, че предпочитате проактивни идеи, вместо празен лист хартия, и затова...

Подаде му надписан на ръка плик.

— Дано ви се стори полезно.

Ъркарт изискваше място на масата на най-важните решения, и то не по покана, а по право. Колингридж погледна плика и нещо в него се скъса — малката преграда, която разделя любезността и искреността една от друга. Той вдигна уморени очи към колегата си.

— Прав си, Франсис. Сега не е моментът. Може би трябва да мислим как да осигурим мнозинството си, преди да започнем да уволняваме колеги.

Ъркарт замръзна от смущение. Сарказмът беше остър, по-остър, отколкото беше искал министър-председателят, и сега усети, че е прекалил.

— Извини ме, Франсис. Страхувам се, че съм малко преуморен. Разбира се, прав си да мислиш напред. Виж, искам ти и Теди да дойдете в неделя следобед и да го обсъдим. Надявам се, ще си така добър да дадеш на Теди едно копие и да изпратиш едно и до мен на Даунинг стрийт утре... тоест тази сутрин.

Лицето на Ъркарт отказа да издаде смута, който нарастваше в него. Беше твърде нетърпелив за пренареждането и сега се прокланаше за глупостта си. Незнайно защо естествената му увереност го напускаше, когато заставаше пред Колингридж, който в социален аспект дори нямаше нужното образование да влезе в нито един от клубовете на Ъркарт. Смяната на ролите в правителството го изкарваше от нерви, изкарваше го от обичайното му спокойствие; откри, че в присъствието на Колингридж изневерява на характера си. Беше направил грешка и обвиняваше за това Колингридж повече, отколкото себе си, но сега не беше моментът да си върне позициите, които беше загубил. Вместо това той се оттегли вежливо, като сведе глава в знак на съгласие.

— Разбира се, г-н министър-председател. Ще дам копие на Теди веднага.

— Най-добре го копирай сам. Няма да е хубаво някой друг да вижда този лист тук тази вечер.

Колингридж се усмихна, опитвайки се да върне на Ъркарт чувството, че е част от най-тесния кръг на властта, чувство, което постоянно витаеше над Даунинг стрийт.

— Във всеки случай, мисля, че е време да се прибирам. Би Би Си ще ме искат свеж и усмихнат само след четири часа, така че мисля да изчакам останалите резултати на Даунинг стрийт.

Обърна се към Уилямс.

— Между другото, какво прогнозира проклетият компютър към момента?

— Закрепи се на двайсет и четири през последния половин час. Мисля, че ще е това.

Нямаше победоносен тон в гласа му. Председателствал бе при най-лошия избран резултат за партията от две десетилетия насам.

— Както и да е, Теди. Мнозинството си е мнозинство. И Камшика ще има какво да прави, вместо да седи без работа при мнозинство от над сто. А, Франсис?

С тези последни думи, той излезе от стаята, оставяйки Ъркарт да стиска плика си с жалък вид.

Минути след като министър-председателят си тръгна, тълпите вътре и отвън започнаха видимо да се топят. Ъркарт все още се чувстваше посинен и не беше в настроение нито да празнува, нито да успокоява, затова слезе на първия етаж, където знаеше, че се намират копирните машини. Само че стая 132А не беше точно офис, а по-скоро малък килер без прозорци, дълъг около 2 метра, и там се държах канцеларските материали и се копираха конфиденциалните документи. Ъркарт отвори вратата и миризмата го удари, преди да е успял да светне лампите. До тесните метални стелажи, сгърчен на пода, лежеше Чарлз Колингридж. Беше повръщал, докато спи. Нямах чаша или бутилка около него, но миризмата на уиски тежеше във въздуха. Чарли, изглежда, беше допълзъл до възможно най-скритото място, където да припадне, далеч от погледите на другите.

Ъркарт извади носна кърпа и я сложи пред лицето си, за да пребори вонята. Прекрачи тялото и го обърна по гръб. Разтърси раменете му само за да прекъсне неспокойното му дишане за момент. По-грубото разтърсване също не помогна и лекият шамар през лицето не постигна по-различен резултат.

Той погледна с отвращение жалката картина пред себе си. Изведнъж тялото на Ъркарт се напрегна, презрението му се смеси с унижението, което изтърпя от министър-председателя. А тук очевидно му се представяше възможност да си върне за обидата. Той сграбчи реверите на самото на Чарли, изправи го, замахна с ръка, готов да удари, да шибне с опакото на ръката си през лицето този жалък нещастник, да освободи цялото унижение и гнева към фамилията Колингридж. Ъркарт трепереше, застинал в тази поза.

Тогава един плик изпадна от джоба на самото на Чарли — изглеждаше като неплатена сметка за ток, последно предупреждение, покрито с червена щампа. Изведнъж Ъркарт осъзна, че има друг начин да изравни везните на правдата, да ги наклони отново в своя полза. В

крайна сметка не удари Чарли, но не защото внезапно се разчувства, или защото Чарли беше напълно невинен и не му бе причинил нищо лошо, освен вонята наоколо. Ъркарт знаеше, че може да нарани Хенри Колингридж, като причини болка на брат му, нямаше съмнение в това, но то нямаше да го нарани достатъчно, нямаше да остави следа. Така или иначе не беше това начинът, не беше мястото в този смрадлив склад, не беше и моментът. Франсис Ъркарт можеше повече, много повече. Повече от всички тях.

Той пусна спящото безжизнено тяло на Чарлз Колингридж обратно на пода, оправя реверите му, остави го да си почива.

— Ти и аз, Чарли, ще си станем много близки. Страшни приятели. Не точно сега, разбира се. След като се измиеш малко, а?

Той се обърна към копирната машина, извади писмото от джоба си и го копира веднъж, след което взе сметката за ток на Чарли и копира и нея. После остави пияното тяло на новия си приятел да поспи.

[1] Херман Гьоринг (1893–1946) — един от лидерите на Нацистката партия. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Май генерал Клаузевиц преди много време беше казал, че войната е продължение на политиката с други средства? Бъркал е, разбира се, безумно е бъркал. Политика? Война? Както скъпата ми съпруга Мортима постоянно ми напомня — няма разлика.

Неделя, 13 юни

Служебната кола на Ъркарт зави от Уайтхол по Даунинг стрийт, където беше посрещната от сухия поздрав на полицаи и от стотина проблясващи светкавици на фотоапарати. Беше неделя, малко преди четири следобед. Беше оставил Мортима в дома им в Пимлико^[1] с осем госта, повече от обичайното за неделя, но на този ден беше годишнината от смъртта на баща му и той по навик го запълваше с неща, които да го разсейват. Много мъже и няколко жени от пресата се бяха скупчили зад бариерата в далечния край на улицата с най-известната входна врата в света, която стоеше широко отворена, когато колата се приближи — като политическа черна дупка, често си мислеше Ъркарт, в която новите министър-председатели потъваха и рядко, ако се появяваха отново, ако изобщо се появяваха, без да са обградени от защитна кохорта от държавни служители, и то само след като живеецът им беше изпит.

Ъркарт нарочно беше седнал от лявата страна на задната седалка на колата, за да може камерите безпрепятствено да го снимат как излиза пред сградата с номер 10. Изпъна се в цял ръст и бе посрещнат от хор от изкрещени въпроси, които му дадоха повод да се приближи към мелето от репортери и да размени с тях няколко думи. Забеляза Мани Гудчайлд, легендарна фигура от информационната агенция „Прес Асошиейшън“, с неизменната му окъсана шапка „Трилби“, който беше удобно позициониран между камерите на Ай Ти Ен и Би Би Си.

— Беше ли сложил пари на резултатите, а, Мани? — попита Ъркарт.

— Г-н Ъркарт, знаете, че редакторът ми би се намръщил, ако заложа негови пари за моя изгода.

— И все пак — Ъркарт повдигна вежда.

Устните на стария журналист се сгърчиха като две независими една от друга гъсеници.

— Нека го кажа така: госпожа Гудчайлд вече направи резервация за почивка в Майорка и благодарение на г-н Колингридж аз ще мога да отида с нея.

Ъркарт въздъхна театрално.

— „Безполезен е вятър, който не носи прохлада“^[2].

— Като говорим за вятър, г-н Ъркарт — останалите журналисти се скупчиха около Мани, опитвайки се да следят разговора — за да съветват премиера за пренареждането на кабинета ли сте тук? Няма ли да се наложи сериозно прочистване след такъв разочароващ резултат? И означава ли това нова работа за вас?

— Тук съм, за да обсъдим няколко неща, но предполагам, че пренареждането може да се спомене — отвърна лукаво Ъркарт. — Само че ние спечелихме, ако си забравил. Недей с лошо, Мани.

— Говори се, че очаквате нов важен пост.

Ъркарт се усмихна.

— Не мога да коментирам слухове, Мани, а и така или иначе знаеш, че това е решение на премиера. Аз съм тук просто да му дам морална подкрепа.

— Значи ще съветват премиера заедно с лорд Уилямс, така ли?

Усмивката на Ъркарт едва се закрепя.

— Лорд Уилямс? Той пристигна ли вече?

— Преди повече от час. Чудехме се кога ще се появи и още някой.

Наложи се Ъркарт да използва целия си натрупан опит през годините в политиката, за да не покаже изненадата си.

— Тогава трябва да влизам — обяви той. — Не мога да ги карам да чакат.

Кимна учтиво към тълпата, обърна се на пети и закрачи през улицата, захвърляйки плана си да помахна на камерите от прага на №10, за всеки случай, да не изглежда самонадеян.

От другата страна на покрития с черно-бели плочки вестибюл коридор, застлан с килим, водеше към стаята на Кабинета. Младият политически секретар на министър-председателя го очакваше в края на коридора. Когато се приближи, Ъркарт усети, че младият мъж е притеснен.

— Премиерът ви очаква, Камшик.

— Да, нали затова съм тук.

Секретарят се сепна.

— Той е в кабинета си горе. Ще го уведомя, че сте пристигнали.

Изпълнил служебните си задължения и без да изчака още саркастични намеци, той се запъти по стълбите.

Дванадесет минути минаха в кършене на пръсти и гледане на часовника, преди той да се появи отново, оставяйки Ъркарт да се взира разсеяно в портретите на предишни министър-председатели, които осейваха известното стълбище. Не можеше да се отърве от усещането колко незначителни хора бяха голяма част от последните, заемащи поста. Невдъхновяващи, неподходящи. За разлика от тях, хора като Лойд Джордж и Чърчил са били великолепни родени лидери, само че дали биха могли да се издигнат до върха в наши дни? Единият е бил женкар и е продавал благороднически титли; другият е прекалявал с пиене, дългове и горещ нрав; и двамата са били гиганти, но нито един не би се справил със съвременните медии. Вместо това светът беше оставен на пигмеите, малки мъже с още по-малки амбиции, избрани не защото са изключителни, а защото са приемливи, мъже, които следват правилата, вместо да създават свои собствени, мъже като... Ами мъже като Хенри Колингридж.

Завръщането на секретаря прекъсна мислите му.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, Камшик. Той е готов да ви приеме.

Стаята, която Колингридж използваше за кабинет, беше на първия етаж, с гледка през градината на Даунинг стрийт към Сейнт Джеймсез Парк. Скромна стая като почти всичко останало в това скупчване на пространства, което съставляваше втория най-важен адрес в държавата. За влизащия Ъркарт беше очевидно, че въпреки явното старание да се почисти голямото бюро изминалият час е бил прекаран в разглеждане и писане на документи. Празна бутилка бордо надничаше от кошчето за боклук, чинии с трохи и повехнали листа

маруля се крепяха на перваза. Председателят на партията седеше отдясно на премиера, множество листове бяха разхвърляни по зеленото кожено покритие на бюрото. До тях имаше камара папки с биографии на депутати.

Ъркарт си придърпа стол без облегалки и седна пред двамата, чувствайки се по-скоро като ученик в директорския кабинет. Силуетите на Колингридж и Уилямс се очертаваха на фона на прозореца. Ъркарт замижа от светлината, едва закрепвайки своята папка с бележки на коляното си.

— Франсис, ти беше така любезен да споделиш с мен своите идеи относно разместванията — започна премиерът без церемонии, директно на въпроса. — Много съм ти благодарен; знаеш колко стимулиращи са такива предложения за моите собствени мисли.

Ъркарт кимна в знак на тиха признателност.

— Очевидно си вложил много труд в тях. Но преди да навлезем в детайлите, нека първо поговорим за общата картина. Ти предлагаш, как да се изразя, доста радикални размествания.

Колингридж хвърли поглед към листа пред себе си през очилата с диоптър, които рядко носеше пред хора. Пръстът му мина по списъка на листа.

— Шест нови членове на Кабинета, доста сериозна размяна на длъжности между останалите.

Той въздъхна, облегна се в стола си, сякаш искаше да се дистанцира от всичко това.

— Кажете ми защо. Защо с толкова тежка ръка? Какво мислите, че ще постигнем?

Възприятията на Ъркарт бяха изострени. Това не му харесваше. Беше се надявал да участва в разговора от самото му начало, но другите двама вече бяха доста по-напред от него, а той не знаеше в каква посока. Не беше имал възможност да надуши настроението на министър-председателя, да разбере мислите му; сега се намираше в нездравословна позиция. Зачуди се дали не му готвят капан.

Премиерът срещу светлината, която се лееше зад главата на премиера, но не можа да прочете нищо в изражението му. Искаше му се да не беше предал предложенията си писмено, сега нямаше възможност за гъвкавост, нямаше вратичка, но беше твърде късно за съжаления. Уилямс се взираше в него като ястреб. Заговори бавно, за

да не предизвиква безпокойство, като търсеше думите, с които да замаже следите си.

— Разбира се, това са само предложения, г-н министър-председател, по-скоро насоки какво може да предприемете вие. Мислех си, като цяло, че е по-добре да се сбърка, действайки, така де, да се предприемат повече, а не по-малко промени, да се покаже просто, че вие държите нещата под контрол. Че очаквате много нови идеи и нов начин на мислене от министрите. Също така възможност да бъдат пенсионираны няколко от по-старите ни колеги; неприятно, но нужно, ако ще се влива нова кръв.

По дяволите, помисли си изведнъж, колко неадекватно нещо каза, като се има предвид, че това праисторическо копеле Уилямс седи отдясно на премиера. Но вече беше казано, нямаше вариант за отбой.

— На власт сме по-дълго от която и да било партия след войната, което ни изправя пред ново предизвикателство — продължи той — скуката. Трябва да се уверим, че имаме свеж имидж за екипа на правителството. Трябва да се пазим от застой.

В стаята се възцари тишина. После министър-председателят бавно започна да почуква с молива си по бюрото.

— Много интересно, Франсис, и съм съгласен с теб... до голяма степен.

Ох, това колебание, тази малка пауза, какво ли означава? Ъркарт усети ръцете си склучени, ноктите забити в плътта.

— Теди и аз точно този проблем обсъждахме досега — продължи министър-председателят. — Да привлечем ново поколение таланти, да дадем нов тласък, да сложим нови хора на различни места. Затова намирам много от предложенията ти за промени в долните нива под Кабинета за много убедителни.

Само че тези промени не бяха от значение и тримата знаеха това. А тонът на министър-председателя се промени, стана по-мрачен.

— Проблемът е, че твърде много промени по върховете могат да попречат на работата. На повечето министри от Кабинета им отнема година да се ориентират в ново министерство, а точно сега една година е много време, ако искаме да покажем позитивни знаци на прогрес. Според Теди, вместо да помогнат да осъществим новата си програма, твоите промени в Кабинета по-скоро биха я забавили.

Каква нова програма? Цялото същество на Ъркарт крещеше. Манифестът имаше толкова гръбнак, колкото торба водорасли.

— Но, моите уважения, г-н министър-председател, не смятате ли, че като ни оряза мнозинството, електоратът ни подсказва, че има желание за някаква степен на промени?

— Интересна логика. Но както ти самият каза, никое друго правителство в съвременното ни не е било на власт толкова дълго, колкото ние. Без да звуча самодоволно, Франсис, не мисля, че щяхме да имаме възможност да пренапишем историята, ако избирателите ни смятаха, че ни е свършило горивото. Като цяло, мисля, че вотът ми показва, че са доволни от това, което предлагаме.

Беше време да смени тактиката.

— Много е вероятно да сте прав, г-н министър-председател.

— Има още един въпрос, адски важен в създадите се обстоятелства — продължи Колингридж. — Трябва да внимаваме да не създадем впечатление, че се паникьосваме. Това би изпратило тотално грешен сигнал. Спомни си, че Макмилан съсипа правителството си, като уволни една трета от Кабинета. Те го приеха като знак за слабост. След година изгуби поста. Не ми се ще да повтарям изпълненията му.

Той удари с молива по бюрото за финал, после го остави настрана.

— Аз самият търся по-контролиран подход.

Колингридж плъзна лист хартия по бюрото към Камшика.

На него имаше списък с позиции в Кабинета, общо двайсет и две, с имена срещу всяка от тях.

— Както виждаш, Франсис, аз предлагам да няма никакви промени в Кабинета. Надявам се да бъде разчетено като знак за силна позиция. Имаме работа да вършим и мисля, че трябва да покажем, че искаме веднага да се захванем.

Ъркарт бързо върна листа на бюрото, страхувайки се, че треперенето на ръката му може да издаде вътрешните му чувства.

— Щом така искате, г-н министър-председател.

— Така е — съвсем малка пауза — и разбира се, приемам, че имам пълната ти подкрепа?

— Разбира се, г-н министър-председател.

Ъркарт едва позна гласа си, звучеше все едно идва от друга част на стаята. Сякаш не бяха негови думи. Но нямаше избор: или

подкрепа, или самоубийство чрез моментална оставка. Но не можеше и да остави нещата така.

— Трябва да кажа, че... аз самият търсех промяна. Малко нов опит... ново предизвикателство.

Запъна се, изведнъж устата му пресъхна.

— Може би си спомняте, г-н министър-председател, че обсъждахме възможността...

— Франсис — министър-председателят го прекъсна, но не грубо — ако преместя теб, трябва да преместя и други. Цялото домино се събаря. А и имам нужда от теб там, където сп. Ти си отличен Камшик. Заровил си се право в сърцето и душата на парламентарната група. Познаваш ги толкова добре. Трябва да си признаем, че с такова малко мнозинство със сигурност ни очакват един-два трудни периода през следващите няколко години. Имам нужда от човек, който е достатъчно силен, за да се справи с тях. Имам нужда от теб, Франсис. Ти си толкова добър зад кулисите. Нека оставим други да вършат работата на сцената.

Ъркарт свали поглед, не искаше те да видят смута от предателството, който го прониза. Колингридж прие това като знак за съгласие.

— Искрено съм ти благодарен за разбирането и подкрепата, Франсис.

Ъркарт усети вратата на килията да се трясва зад него. Благодарни и на двамата и се сбогува. Уилямс не беше промълвил и дума.

Излезе през задния вход, през мазето на № 10. Мина покрай руините на стария тенис корт на Тюдорите, където беше играл Хенри Осми, после покрай офиса на Кабинета, от който се излизаше на Уайтхол, покрай улицата с главния вход откъм Даунинг стрийт, далеч от погледите на чакащата преса. Не можеше да се изправи пред тях сега. Беше при министър-председателя не повече от половин час и не беше сигурен дали лицето му няма да издаде лъжите, които щеше да се наложи да им каже. Поиска един от охранителите на Кабинета да се обади да докарат колата му отзад. Не му се занимаваше с любезности.

[1] Централен жилищен район на Лондон. ↑

[2] Tis an Ill wind that blows no good — английска поговорка. ↑

ГЛАВА ОСМА

Истината е като бутилка добро вино. Често я намираш забутана в най-тъмния ъгъл на избата. От време на време трябва да я обръщаш. После малко да я избършеш от прахта, преди да я извадиш на светло и да я използваш.

Очуканото БМВ стоеше пред къщата на Кеймбридж стрийт, Пимлико, почти петнадесет минути. Свободните седалки бяха засипани с такъв хаос от стари вестници и обвивки от шоколадови десерти, какъвто само една истински заета с работа необвързана жена може да създаде, а в средата му Мати Сторин хапеше устни. Късно следобед съобщението, че няма да има партийни размествания, беше предизвикало трескава дискусия дали министър-председателят е възхитителен и дързък, или просто си е изпуснал нервите. На нея ѝ трябваше гледната точка на хората, помогнали в оформянето на решението. Уилямс беше убедителен и уверен, както винаги, но Ъркарт упорито не вдигаше телефона.

Без съвсем да е наясно защо, след като приключи работния ден във вестник „Кроникъл“, Мати беше решила да мине покрай дома на Ъркарт, който беше само на десет минути от Камарата на общините в една от елегантните странични улици, които кичат по-хубавите части на Пимлико. Очакваше да намери къщата празна и тъмна, но вместо това лампите светеха и се виждаше, че вътре има движение. Набра номера още веднъж, но пак нямаше отговор.

Светът на Уестминстър е клуб с много неписани правила и се пази ревниво както от политиците, така и от журналистите — особено, така нареченото „лоби“ от кореспонденти, които тихо и дискретно направляваха медийната дейност в двореца Уестминстър. Допуска се например брифинги и интервюта да бъдат провеждани при ясното условие, че източникът на информация ще остане неразкрит, без намек

дори, изцяло в сянка. Това дава смелост на политиците да си развържат езиците и да споделят конфиденциална информация; от друга страна, позволява на кулоарните кореспонденти да спазят сроковете на публикациите си и да се прочуят със забележителни заглавия. „Омертата“^[1] е пропускът на журналиста; без него той или тя ще види как всички врати и уста се затварят пред него. Разкриването на анонимен източник се наказва с обесване, тропането по вратата на дома на министър е само малко по-долу в списъка с осъдително поведение, който има за цел да отреже всички форми на полезен контакт. Политическите кореспонденти не преследват с въпросите си по домовете, това е проява на лош вкус, който докарва черни точки и псувни.

Мати още веднъж прехапа бузата си. Беше нервна. Не би нарушила правилата с лека ръка, но защо проклетникът не вдигаше телефона? Какво ли, за бога, правеше?

Дебел глас със северен акцент шепнеше в ухото ѝ, глас, който толкова често ѝ липсваше, откакто напусна вестник „Йоркшир поуст“ и мъдрият стар редактор, който беше дал на Мати първата ѝ сериозна работа. Какво казваше той? „Правилата, моето момиче, не са нищо повече от меко одеяло за старците, да се пазят от студа. Те са инструментът на мъдрите за обезсилване на глупавите. Да не си посмяла да идваш в офиса ми и да ми казваш, че си изпуснала добрата история заради нечии чужди скапани правила.“

„Добре де, добре, стар досадник такъв, остави ме на мира“, каза си Мати на глас. Погледна косата си в огледалото, прокара ръка през нея, за да ѝ върне малко живот, отвори вратата на колата, стъпи на паважа и веднага ѝ се прииска да е някъде другаде. След двайсет секунди къщата проехтя от ударите на орнаментираното медно чукало по входната врата.

Ъркарт отвори вратата. Беше сам, облечен неофициално, неочакващ посетители. Съпругата му беше отишла в провинцията, а прислужничката не работеше през уикендите. Когато погледът му се спря върху Мати, очите му бяха пълни с недоволство; в тъмнината на улицата не беше разпознал веднага кой го безпокои.

— Г-н Ъркарт, опитвам се да се свържа с вас цял следобед. Надявам се, че не ви притеснявам.

— В десет и трийсет през нощта? Дали ме *притеснявате*? — недоволството му се беше превърнало в раздражение.

— Простете ми, но имам нужда от малко помощ. Никакви промени в Кабинета, нито една. Това е невероятно. Опитвам се да разбера каква логика стои зад това.

— *Логиката* зад това? — гласът на Ъркарт потъна в още по-дълбок сарказъм. — Съжалявам, но нямам какво да кажа.

Той се опита да затвори вратата, но нежеланата посетителка направи упорита крачка напред. Нали това глупаво момиче няма да вземе да сложи крак на вратата, би било твърде комично. Но Мати заговори спокойно и тихо.

— Г-н Ъркарт, това е страхотна реплика. Но не мисля, че искате да публикувам точно нея.

Ъркарт се замисли, заинтригуван. Какво, за бога, има предвид тя? Мати усети колебанието му и хвърли още малко стръв.

— В статията ще пише: „Има сигнали за сериозно разединение в Кабинета относно липсата на промени. Камшикът, за когото отдавна се смята, че храни амбиции за нов пост, отказа да защити решението на министър-председателя“. Как ви се струва това?

Чак сега, когато очите му свикнаха със сенките отвъд прага му, Ъркарт разпозна новата репортерка на „Кроникъл“. Познаваше я бегло, но беше виждал и чел достатъчно, за да подозира, че тя не е глупава. Затова още повече се учуди, че е готова да лагерува на прага му, опитвайки се да го притисне.

— Не говорите сериозно — каза Ъркарт бавно.

Мати се усмихна широко.

— Разбира се, че не. Обаче какво да направя, като не си вдигате телефона и не искате да говорим лице в лице.

Честността ѝ го обезоръжи. А и както стоеше под светлината на лампата над вратата, с блещукащи кичури в късата ѝ руса коса, той трябваше да признае, че е срещал и по-непривлекателни гледки в кулоарите.

— Наистина ми трябва вашата помощ, г-н Ъркарт. Имам нужда от нещо смислено, нещо, което да става за дъвчене, иначе всичко е захарен памук. А само това ми оставете в момента. Моля, помогнете ми.

Ъркарт си пое въздух през носа, загледа я.

— Би трябвало да съм бесен. И да се обадя на вашия редактор и да искам извинение за този откровен тормоз.

— Но няма да го направите, нали?

Съвсем съзнателно кокетничеше. Въпреки че предишните им срещи бяха мимолетни, тя си спомни погледът, който ѝ беше хвърлил веднъж, като се разминаваха в централното лоби, дискретния мъжки пламък в очите, които я бяха огледали цялата, без и за момент да изглежда, че се разсейват от целта.

— Може би все пак е по-добре да влезете... г-ца Сторин, нали?

— Моля, наричайте ме Мати.

— Дневната е на горния етаж — каза той. Прозвуча като малко признание.

Той я заведе в стая, обзаведена консервативно, но с много вкус; тъмножълти стени, покрити с маслени платна — коне и пасторални сцени, мебелите резбовани и елегантни. Висока библиотека с книги, семейни снимки в рамки, камина от бял мрамор. Отсенките бяха кадифени, осветлението — разсеяно и приглушено, атмосферата наситена. Той си наля голяма чаша малцово уиски, отлежал „Гленфидих“, и без да пита, направи същото за нея, преди да се отпусне в кресло от тъмна кожа. Книга с изтъркана подвързия се крепеше на облегалката за ръка — пиеси на Молиер. Мати седна срещу него в края на канапето, леко нервна. Извади малък тефтер от чантата си, но Ъркарт махна с ръка.

— Уморен съм, г-це Сторин... Мати. Беше дълга кампания и не съм сигурен, че мога да се изразявам съвсем точно. Така че без записки, ако нямаш нищо против.

— Разбира се. Кулоарни правила. Мога да използвам, каквото ми кажете, но няма да ви цитирам по никакъв начин. Без отпечатъци.

— Именно.

Той остави настрана Молиер, а тя своя тефтер и се облегна на канапето. Беше облечена в бяла памучна блуза; беше тясна. Той обърна внимание на това, но погледът му не беше хищнически. Сякаш имаше око, което попиваше всичко, стигаше по-дълбоко от другите. И двамата знаеха, че играят игра.

Той извади цигара от сребърна кутия, запали я и вдиша дълбоко.

— Какво би казала, Мати, ако министър-председателят вижда това като най-добрия начин да продължи работата си? Да не обърква

министрите си с нови задължения? С пълна пара напред.

— Бих казала, г-н Ъркарт, че тази информация няма защо да ми я казвате неофициално!

Ъркарт се засмя на прямотата на младата журналистка. Дръпна си силно от никотина. Комбинацията му хареса.

— Също така бих казала — продължи Мати — че в очите на много хора изборите показаха нуждата от нова кръв и нов начин на мислене. Загубихте много места. Подкрепата на избирателите ви не беше съвсем щедра, нали така?

— Имаме очевидно мнозинство и спечелихме много повече места от опозицията. Не е никак зле след толкова много години на власт... Не мислиш ли?

— Тук съм, за да слушам вашите мисли, а не моите.

— Направи ми това удоволствие все пак.

— Само дето не е много обещаващо за следващите избори, нали така? Пак едно и също. Корабът потъва, пълен напред.

— Мисля, че това е малко крайно — каза Ъркарт, знаейки, че трябва да изрази по-ясно несъгласието си.

— Бях на една от предизборните ви изяви.

— Така ли, Мати? Поласкан съм.

— Говорихте за нова енергия, нови идеи, нови цели. Цялата сила на думите ви беше в това, че ще има промяна и някои нови играчи.

Тя спря за момент, но Ъркарт сякаш не искаше да отговори.

— Вашето собствено обръщение за изборите — имам го тук някъде...

Тя извади лъскава брошура от тестето листове, които бяха натъпкани в чантата ѝ.

— Тук се говори за „вълнуващите предизвикателства пред нас“. Всичко това, което се случва сега, е вълнуващо колкото вчерашен вестник. Но аз май говоря твърде много.

Той се усмихна, отпи, не каза нищо.

— Нека ви попитам направо, г-н Ъркарт. Наистина ли мислите, че това е най-доброто, което министър-председателят може да направи?

Ъркарт не отговори веднага, надигна питието и отпи бавно още веднъж, взирайки се в нея през ръба на кристалната чаша.

— Смятате ли, че Хенри Колингридж е най-добрият представител на страната ни? — настоя тя, но с по-мек тон.

— Мати, как, за бога, очакваш да отговоря на такъв въпрос? Аз съм Камшикът, абсолютно лоялен съм на министър-председателя и промените в Кабинета. Или по-скоро липсата на промени — остротата на сарказма се върна в гласа му.

— Да, но какво ще каже Франсис Ъркарт, мъжът, който има големи амбиции за партията си и отчаяно гони успехи. Той подкрепя ли?

Не последва отговор.

— Г-н Ъркарт, материалът ми за утре ще отрази достоверно вашата официална лоялност към правителството и вашата защита за решенията. Но...

— Но?

— Говорим неофициално. Всичките ми инстинкти подсказват, че не ви харесва случващото се. Искам да знам. Искате да сте спокоен, че мислите ви няма да стигнат до колегите ми, или вашите колеги, или да станат храна за слухове в Уестминстър. Давам ви думата си за това. Това е само за мен, защото може да се окаже важно в предстоящите месеци. И, между другото, никой не знае, че съм тук сега.

— Сделка ли ми предлагаш? — меко промърмори той.

— Да. Мисля, че и вие го искате. Някой като мен, през когото да можете да говорите.

— А защо мислиш, че ми трябва нещо такова?

— Защото ме поканихте да вляза.

Той я погледна със сините си очи, които проникваха дълбоко в нея и будеха вълнения.

— Искате да сте играч, а не просто пешка — каза тя.

— По-добре да ядосаш хората, отколкото да бъдеш забравен, а?

— Аз така мисля — каза тя и задържа погледа му, усмихвайки се.

— Нека опитаме нещо, Мати. Една простичка история. За един министър-председател, заобиколен от амбиции, не негови, а на тези около него. След избори тези амбиции се изострят. Той трябва да ги държи под контрол, да ги сложи под похлупак, иначе може да го залееят и тотално да го заличат.

— Казвате ми, че има разединение и вътрешни борби вътре в Кабинета, така ли?

Той спря и обмисли думите си, преди да продължи бавно и с решителен глас.

— Едно голямо дърво започва да гние. И е само въпрос на време гниенето да се разпространи. Така че, както можеш да си представиш, има много хора, които се чудят как ще изглеждат нещата след осемнайсет месеца, къде искат да са застанали, ако или когато дървото падне с трясък на земята. Както става с всяко дърво рано или късно.

— А защо той не се отърве от проблемните?

— Защото не може да си позволи недоволни бивши министри от Кабинета да буйстват от задните скамейки, когато мнозинството му е само от двайсет и четири и може да изчезне при първата издънка в парламента. Трябва да пази всичко колкото може по-тихо и по-незабележимо. Не може да премести „неудобните“ на нови постове в Кабинета, защото всеки път, когато изпратиш нов министър в дадено министерство, той се юрва с ентузиазъм да направи впечатление. Така влизат в полезрението на важните хора в медиите като теб. Скоро става ясно, че такива министри не си вършат работата, а промотират себе си за следващото състезание, което неминуемо ще дойде. Това е рак. Хаос в правителството, всеки си пази гърба, объркване, дисхармония, обвинения, че нещата излизат извън контрол — тогава рязко влизаме в криза на лидерството.

— И затова всеки трябва да остане на мястото си. Мислите ли, че това е смислена стратегия?

Той отпи голяма глътка уиски.

— Ако аз бях капитан на „Титаник“ и виждах скапания огромен айсберг пред мен, мисля, че бих сменил курса.

— Казахте ли това на министър-председателя днес следобед?

— Мати — каза той с упрек — искаш твърде много от мен. Наистина ми е приятен разговорът ни, но се страхувам, че бих отишъл твърде далеч, ако започна да разкривам детайли от срещи в тесен кръг. Това би било груб фал.

— Тогава нека ви питам за лорд Уилямс. Той беше при премиера твърде дълго този следобед, ако единственото, което са решавали, е да не правят нищо.

— Един човек, побелял в служба на партията. Чувала ли си израза „Ако видиш старец да бърза, пази се“?

— Не може да се надява да стане лидер на партията. Не и от Камарата на лордовете!

— Не, разбира се, че не. Дори старият Теди не е такъв егоист. Но той е от старите държавници, иска да се увери, че лидерството ще попадне в подходящи ръце.

— Чии ръце?

— Ако не неговите, то на някой от неговите „дякони“.

— Като например?

— Ти нямаш ли предположения?

— Самюъл. Майкъл Самюъл — каза тя развълнувано, стискайки устни.

— Може би си права, Мати.

— Откъде знаете?

— Не бих могъл да коментирам — Ъркарт се усмихна и допи уискито. — Мисля, че те оставих достатъчно да правиш предположения. Добре е да поспрем дотук.

Мати кимна колебливо.

— Благодаря ви, г-н Ъркарт.

— За какво? Аз нищо не съм казал — той стана.

Главата ѝ бучеше от теории, докато се опитваше да подреди парчетата от пъзела. Ръкуваха се на входната врата, когато тя проговори отново.

— Г-жа Ъркарт?

— Не е тук. В провинцията е.

Ръцете им още бяха стиснати.

— Моля, предайте ѝ най-добрите ми пожелания.

— Ще, Мати. Ще.

Тя пусна ръката му и се обърна да си тръгне, но се поколеба отново.

— Един последен въпрос. Избори за нов лидер. Ако има такива, вие ще участвате ли?

— Лека нощ, Мати — каза Ъркарт и затвори входната врата.

Дейли Кроникъл, понеделник, 14 юни, първа страница:

Министър-председателят шокира много наблюдатели вчера, когато обяви, че няма да има никакви промени в Кабинета. След като се съветва няколко часа с председателя на партията лорд Уилямс, както и с Камшика, Франсис Ъркарт, заповедта, която Хенри Колингридж даде на партията, беше „държим курса“.

Въпреки това късно вечерта източници от висшите ешелони на Уестминстър изразиха удивлението си от неговото решение. В някои кръгове то се възприема като разкриващо слабите позиции на премиера след кампанията, която за мнозина изглеждаше вяла.

Увеличават се предположенията, че за Колингридж е малко вероятно да се пребори на следващи избори, а изглежда, някои министри вече правят маневри за по-добра позиция в случай на предсрочни вътрешнопартийни избори. Един министър от Кабинета сравни премиера с „капитана на «Титаник» в момента, когато навлиза в ледовити води“.

Решението да не се правят промени в Кабинета е първият подобен случай в историята след войната и се тълкува като най-ефективния начин Колингридж да държи къкрещите междуособици в Кабинета под контрол. Вчера вечерта Камшикът защити решението като „най-добрият начин да се продължи работата“, но вече има спекулации за вероятни претенденти в евентуални партийни избори за нов лидер.

Лорд Уилямс, с когото се свързахме снощи, описва всякакви такива предположения като „пълни глупости“. Той каза: „Министър-председателят осигури на партията четвърта историческа изборна победа. В момента сме в отлична форма“. Позицията на Уилямс като председател на партията би била от решаващо значение при избори за нов лидер, а и за него се знае, че е близък с Майкъл Самюъл, министър на околната среда, който би могъл да е един от претендентите.

Опозицията побърза да се нахвърли върху това, което те определят като нерешителност от страна на министър-

председателя. Лидерът на опозицията каза: „Пожарът на недоволството е разпален в правителството. Не мисля, че г-н Колингридж има силата и подкрепата да го потуши. Вече чакам с нетърпение следващите избори“.

Източник от високите ешелони на правителството описва ситуацията като „едно голямо дърво, което започва да гние“.

[1] Код на честта, клетва за мълчание. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Някои хора така и не успяват да живеят с принципите си. В Уестминстър помага, ако те виждат да обядваш с тях от време на време, но не твърде често, за да не изглежда, че се правиш на светец.

Вторник, 22 юни

На О'Нийл му беше станало приятно, макар че в началото се изненада от поканата на Ъркарт за обяд в клуба на Сейнт Джеймсез стрийт. Камшикът никога не беше показвал топли чувства към него, откакто се занимаваше с комуникацията на партията, но сега му беше предложил да „отпразнуват великолепната работа, която беше свършил за кампанията“. О'Нийл го прие като признание за издигането му в партията.

А и обядът си го биваше с всички тези гарнитурни. О'Нийл, пренапрегнат както винаги, беше пийнал за отскок няколко силни коктейла водка с тоник, преди да пристигне, но се оказа, че не е имало нужда. Две бутилки „Шато Талбо“ от 78-а и няколко големи коняка бяха достатъчни дори за неговия ирландски апетит. Беше говорил твърде много, знаеше си, винаги така правеше, но не можеше да се възпира. В миналото Ъркарт го беше карал да се чувства нервен. Имаше нещо в хладната резервираност на този човек, както и във факта, че веднъж бяха чули Ъркарт да го нарича „момчето от маркетинга“, но той се беше оказал учтив домакин, докато гостът му не спираше да плямпа. Сега седяха във внушителните фотьойли от естествена кожа, които бяха разположени около масите за снукър в задната стая на клуб „Уайтс“. Когато не се играеше на масите, мястото предлагаше тихо и уединено пространство за членовете на клуба и техните гости.

— Кажете ми, Роджър, какви са плановете ти сега, след като минаха изборите? Ще останеш ли с партията? Не можем да си

позволим да загубим човек като теб.

О'Нийл се озъби в още една победоносна усмивка, загаси цигарата си с надежда, че може да му бъде предложена някоя хубава хаванска пура, и увери домакинята, че ще остане колкото дълго го иска министър-председателят.

— Но как ще можеш да си го позволиш, Роджър? Може ли да бъда малко недискретен? Знам колко малко плаща партията на служителите си, а и парите винаги са кът след избори. Следващите няколко години най-вероятно ще бъдат трудни. Заплатата ти ще бъде замразена, бюджетът ти орязан. Винаги едно и също, ние, политиците, все сме късогледи. Не си ли съблазнен от някоя от по-щедрите оферти, които сигурно получаваш отвън?

— Ами невинаги е лесно, Франсис, както си се досетил. Не е толкова до заплатата, нали разбираш. Аз работя в политиката, защото съм очарован от нея и искам да играя някаква роля. Но ще бъде трагедия, ако се ореже бюджетът. Има още толкова много работа да се свърши.

Усмивката му беше широка, очите ясни, но започнаха да подскочат от тревога, когато осъзна какво му се казва. Започна нервно да си играе с чашата.

— Трябва да започнем работа за следващите избори отсега. Особено като се имат предвид всички тези нелепи слухове, които заливат публичното пространство с информация за разцепление в партията. Имаме нужда от позитивни публикации, а на мен ми трябва бюджет, за да го направя.

— Много вярна логика. А председателят благосклонен ли е? — Ъркарт повдигна вежди въпросително.

— Кога някой председател е бил?

— Може би има какво да се направи, Роджър. Ще ми се да мога да ти помогна. Много. Мога да отида и да разменя няколко думи с председателя относно твоя бюджет, ако искаш.

— Наистина ли? Това е страшно любезно от твоя страна, Франсис.

— Но има нещо, което първо трябва да те питам, Роджър. И трябва да говоря с теб направо.

Хладните очи на по-възрастния мъж гледаха право в очите на О'Нийл, регистрираха обичайното им блещукане. О'Нийл издуха

шумно носа си. Също обичайно за него, както знаеше Ъркарт, заедно с потропването със средните два пръста на дясната ръка. Сякаш някакъв друг живот течеше вътре в О'Нийл, доста различен от заобикалящия го свят — живот, който излизаше най-вече само чрез хиперактивния маниер на О'Нийл и конвулсивното потрепване в очите му.

— Имах посещение миналия ден, Роджър — стар приятел от времето, когато заемах директорски постове в Общината. Той сега е един от хората, които се занимават с финансите в рекламната агенция на партията. Много беше притеснен. Много дискретен, но много притеснен. Каза, че имаш навика да искаш от агенцията сериозни суми в брой, за да покриваш разходите си.

Потрепването спря за момент. Ъркарт се замисли всъщност колко рядко беше виждал О'Нийл да спре да шава.

— Роджър, нека те уверя, че не се опитвам да те провокирам или да те вкарам в капан. Това е изцяло между нас. Но ако ще ти помагам, трябва да знам фактите.

Лицето и очите пак се раздвижиха, когато отработеният смях на О'Нийл прозвуча отново, но този път нервно.

— Франсис, нека те уверя, че няма нищо нередно, абсолютно нищо. Глупаво е, разбира се, но се радвам, че повдигаш въпроса пред мен. Просто понякога имам разходи заради контактите ми и ми е по-лесно да ги възстановя с пари от агенцията, отколкото да разчитам на партийната машина. Например да черпя едно питие някой журналист или да изведа на обяд някой от сътрудниците на партията.

О'Нийл се разбърза с обяснението, като личеше, че то е репетирано.

— Нали разбираш, ако платя от джоба си, трябва да се отчете на партията. Там пък хич не си дават зор да ми подпишат един скапан чек — бавят се по два месеца, че и повече. Знаеш какви са, цяла вечност чакат мастилото да изсъхне. Честно казано, с това, което ми плащат, не мога да си го позволя. Затова си вземам парите през агенцията. Получавам ги веднага, а те ги прекарват през тяхното счетоводство. Това е като безлихвен заем за партията. А през това време аз мога да си върша работата. Сумите са наистина съвсем малки.

О'Нийл се пресегна за питието си, а Ъркарт склони пръсти, като наблюдаваше внимателно как другият пресуши чашата си.

— Двайсет и две хиляди и триста паунда за последните десет месеца малко ли е, Роджър?

О'Нийл едва не се задави. Лицето му се изкриви, като се мъчеше едновременно да си поеме въздух и да изплюе очакваното опровержение.

— Въобще не става дума за такава сума — запротестира той.

Челюстта му увисна, чудеше се какво да каже. Тази част от обяснението не беше репетирал. Потръпването на О'Нийл в момента напомняше муха, хваната в паяжина. Ъркарт пусна още тънки нишки.

— Роджър, редовно си надписвал разходите към агенцията, без да отчиташ сумите, и то точно за дваайсет и две хиляди и триста паунда от началото на септември миналата година досега. Това, което е започнало с малки суми в началото, през последните месеци стига до четири хиляди на месец. Няма как да почерпиш толкова питиета и обеда, дори по време на изборна кампания.

— Уверявам те, Франсис, че всички разходи, които съм направил, са били изцяло легитимни!

— Скъп е, нали? Кокаинът.

Очите на О'Нийл станаха стъклени, сковани от ужас.

— Роджър, като Камшик съм се сблъсквал с всеки проблем, познат на човечеството. Занимавал съм се с мъж, който бие жена си, с прелюбодейци, измамници, хора с психически отклонения. Имал съм и случай на кръвосмешение. Разбира се, на него специално не му позволих да се кандидатира пак, няма какво да се спечели от публичен скандал. Затова и никога не се чува за тези случаи. За мен кръвосмешението е отвъд границата, Роджър, но като цяло не сме тук да четем морал. Според мен, на всеки човек му се полага един порок — стига да остане в личния му живот.

Той направи пауза; блясъкът се връщаше в очите на О'Нийл, блясък на отчаяние.

— Един от моите младши сътрудници е доктор. Назначих го точно, за да ми помага да разпознавам признаците на преумора. Все пак трябва да се грижим за над триста депутати, като всички те живеят под огромен стрес. Ще се изненадаш колко случаи на злоупотреба с дрога сме открили. Има една очарователна и напълно дискретна ферма, точно до Довър, където ги пращаме, понякога за няколко месеца. Повечето се възстановяват напълно; един от тях дори е

министър — той се наведе, за да намали дистанцията помежду им. — Но е важно да ги хващаме навреме, Роджър. А кокаинът стана сериозен проблем напоследък. Казват ми, че е на мода, каквото и да значи това — твърде лесно се намира, да му се не види. Кара умния човек да се чувства брилянтен. Обаче жалко, че е толкова лесен за пристрастяване. И скъп.

Докато говореше, Ъркарт не откъсваше поглед от О'Нийл дори за секунда. Намираще нещо изящно и привлекателно в агонията, която сваляше кожата от гърба на О'Нийл. Всякакво съмнение в диагнозата се изпари, като видя треперещите ръце и устните, които шаваха, но не можеха да проговорят. Когато най-накрая О'Нийл намери думите, те прозвучаха като хленч.

— Какво говорите? Аз не съм наркоман. Не вземам дрога!

— Не, разбира се, че не, Роджър — Ъркарт възприе възможно най-успокоителния тон. — Но приеми, че сигурно има хора, който биха могли да си извадят най-неприятните заключения за теб. А министър-председателят, както знаеш, особено в сегашното си настроение, не би рискувал с нищо. Искам да ми повярваш, че не става дума да осъждаме някого без процес, просто гледаме и на нас да ни е спокойно.

— Хенри не би повярвал на това! Нали не си му казвал... — О'Нийл остана без въздух, все едно бик го беше ударил с рога в гърдите.

— Разбира се, че не, Роджър. Искам да гледаш на мен като на приятел. Обаче председателят на партията...

— Уилямс? Той какво е казал?

— За дрогата? Нищо. Но се опасявам, че скъпият ни лорд не е от най-големите ти почитатели. Не се изказа ласкаво за теб пред министър-председателя. Смята, че теб трябва да виним за резултатите от изборите, а не него самия.

— Какво? — думата прозвуча като писък.

— Не се тревожи, Роджър, аз се застъпих за теб. Няма от какво да те е страх. Стига да имаш моята подкрепа.

Ъркарт знаеше какво прави, разбираше напълно параноята, която обзема съзнанието на един пристрастен към кокаина, и въздействието, което изфабрикуваната история как председателят злослови за него ще окаже върху крехките нерви на О'Нийл. Човекът ламтеше за

популярност, която само дългосрочното внимание от страна на министър-председателя можеше да му предостави; и това не беше нещо, което той можеше да понесе да загуби. „Стига да имаш моята подкрепа.“ Думите отекваха в ушите на О’Нийл. Всъщност това, което казваха, беше: „Едно подхлъзване и си мъртъв“. Паяжината на страха се затваряше около О’Нийл. Сега беше моментът да му се предложи изход.

— Роджър, виждал съм как клюките съсипват много мъже. Коридорите около Уестминстър могат да бъдат бойно поле. Ще бъде трагедия, която никога няма да си простя, ако те сложат на дръвника заради враждебността на Теди Уилямс или просто защото хората не са разбрали правилно уговорките ти с агенцията относно разходите, както и твоята... сenna хрема.

— Какво трябва да направя? — гласът умоляваше.

— Да направиш? Ами, Роджър, ще те посъветвам да ми се довериш. Имаш нужда от силен поддръжник във вътрешните кръгове на партията, особено сега. Нивото на водата се покачва, лодката на министър-председателя се пълни, няма и да се замисли да хвърли зад борда някой като теб, ако това ще му помогне да спаси себе си. За такива хора ти си просто баласт.

Думите имаха желан ефект. О’Нийл се гърчеше на стола, неадекватно се опитваше да отпие от вече празната чаша, старата кожена тапицерна скърцаше под него. Ъркарт спря за момент, за да улови всеки детайл.

— Помогни ми, Франсис.

— Затова те поканих, Роджър.

Другият мъж се разплака. Сълзите се стичаха по лицето му.

— Няма да ги оставя да изместят добър кадър като теб, Роджър — тонът му беше като на свещеник, четящ псалм. — Всяко пени, което си изхарчил, е легитимен разход. Това ще кажа на агенцията. Ще ги посъветвам да продължат с тази уговорка, но да я пазят в тайна, за да се избегне ненужната ревност от страна на тези в партията, които искат да резнат бюджета за реклама. Но има и още. Ще се уверим, че министър-председателят е напълно информиран за добрата работа, която вършиш. И ще го посъветвам да не сваля гарда, да продължи с кампанията с пълни сили и че това ще му помогне да премине през

трудните месеци, които ни очакват. Бюджетът ти ще оцелее. А също така и ти самият, Роджър.

— Франсис, знаеш колко благодарен... — промърмори О'Нийл.

— Но има нещо, което ми трябва в замяна, Роджър.

— Всичко.

— Ако ще ти пазя гърба, имам нужда да знам всичко, което става в щаба на партията.

— Разбира се.

— И по-специално какви ги върши председателят. Той е много амбициозен и опасен човек, играе си неговата игра, а проповядва лоялност към министър-председателя. Трябва да си моите очи и уши, Роджър, и трябва да ми кажеш веднага, ако разбереш нещо за плановете на председателя. Твоето бъдеще може да зависи от това.

О'Нийл избърса очите си, издуха носа си, кърпичката му беше отвратително мръсна.

— Ти и аз, Роджър, трябва да работим заедно над това. Ще трябва да помогнеш да удържим партията през трудните времена пред нас. Като Хораций^[1] на моста.

— Франсис, не знам как да ти се отблагодаря.

— Ще го направиш, Роджър, ще го направиш.

Затръшна се врата. Мортима се беше върнала. Тя се изкачи бързо по стълбите, търсейки го във всяка стая, но го намери на терасата на покрива, загледан в лондонската нощ към кулата „Виктория“, която се издигаше в блясъка на прожекторите в южния край на сградата на Парламента. Държавният флаг се полюшваше от леките въздушни течения, издигащи се от горещите улици. Сградата изглеждаше като изваяна от восък. Ъркарт пушеше, рядка гледка.

— Франсис, добре ли си?

Той се обърна стреснато, сякаш се изненадваше да я види, после върна търсец поглед през покривите на Уестминстър към кулата „Виктория“.

— Като се обади да кажеш, че нещо се е случило, помислих, че може да си болен. Изплаши ме и...

— Там, в кулата, пазят смъртната присъда на Чарлз Първи. И Хартата за правата. Наредби на парламента от преди повече от

петстотин години.

Говореше сякаш не беше я чул и не беше забелязал притеснението ѝ.

— Все пак *нещо* се е случило — тя се приближи, взе ръката му. Очите му сякаш бяха приковани от видение или в очакване на нещо, което само той виждаше някъде далеч в нощта.

— Ако се заслушаш, Мортима, може да чуеш виковете на тълпите пред портите.

— Ти чуваш ли ги?

— Да.

— Франсис? — гласът ѝ потрепери от загриженост.

Чак тогава той се обърна към нея. Стисна ръката ѝ.

— Много мило от твоя страна, че се върна толкова бързо. Съжалявам, че те разтревожих. Не, не съм болен, добре съм. Всъщност не съм се чувствал така добре от много време насам.

— Не разбирам. Беше толкова разочарован, че не те повишиха.

— Нищо не е вечно. Дори великите империи, още по-малко слабите премиери.

Гласът му беше пропит от презрение. Подаде ѝ цигарата си; тя си дръпна дълбоко от силния тютюн.

— Ще ти трябват помощници — прошепна тя, като му върна цигарата.

— Мисля, че намерих една.

— Младата журналистка, за която спомена?

— Вероятно.

Известно време тя не отговори. Стояха в тъмнината, споделяха нощта, приглушените шумове на живота, който течеше под тях, усещането за конспирация.

— Ще бъде ли лоялна към теб?

— Лоялност при журналистите?

— Трябва да я вържеш с нещо, Франсис.

Той я погледна остро, отвърна ѝ с тънка усмивка, която изчезна бързо. Нямаше хумор в думите му.

— Тя е твърде, твърде млада, Мортима.

— Твърде млада? Твърде красива? Твърде интелигентна? Твърде амбициозна? Не мисля, Франсис. Не и за мъж като теб.

Усмивката му се върна, този път топла.

— За пореден път съм ти задължен.

Тя беше с дванайсет години по-млада от него, все още пълна с енергия, и носеше с елегантност няколкото допълнителни килограма, които годините натрупаха по нея. Тя беше най-близкият му приятел, единственият човек, когото той допусна да рови дълбоко в него и на когото можеше да разчита безусловно. Всеки от тях имаше собствен живот, разбира се, той в Уестминстър, а тя... Ами тя обичаше Вагнер. На него не му беше особено любим. Понякога тя изчезваше с дни, пътуваше в чужбина с някакви компании, за да споделят изживяването от цикъла „Пръстенът на Нибелунга“ например. Той никога не се беше съмнявал в нейната преданост, нито тя в неговата.

— Това няма да е лесно — каза той.

— Провалът също не е лесно нещо.

— Имам ли ограничения? — попита той, като се опита да е толкова деликатен, колкото един такъв въпрос позволяваше.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна по бузата, после влезе вътре, като го остави сам в нощта.

[1] Публий Хораций Кокъл (507 пр.н.е.) — легендарен римски офицер, който защитава сам водещия към Рим мост над р. Тибър при нападението на етруските. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Познавах един човек, чиято памет беше толкова изветряла, че в продължение на три години не забеляза, че е закачил картина на Хауърд Ходжкин на обратно, обаче помнеше, че е бил в управителния съвет на галерия „Тейт“, което не беше истина. Стана министър на културата, разбира се. Чудя се какво ли стана с него след това.

Сряда, 30 юни

Барът за „външни лица“ в Камарата на общините е малка стая с тъмна ламперия и тихи ъгълчета, с гледка над река Темза, където членовете на парламента могат да заведат своите гости, които не са депутати. Обикновено е шумно и пълно със слухове и клюки, понякога с морални, а понякога и с физически разпри. На някои политици просто не им понася да са трезви.

О’Нийл се бе подпрял с един лакът на бара, докато се опитваше да не събори питието на домакина си с другия.

— По още едно, Стийв? — попита той безупречно облечения си събеседник.

Стивън Кендрик беше новоизбран депутат от опозицията, който все още си търсеше мястото. Той излъчваше смесица от сигнали, светлосивият му мохерен костюм на Армани и перленобелите маншети контрастираха с халбата бира „Федерейшън“, която стискаше в ръка с безупречен маникюр.

— Знаеш по-добре от мен, че гостите не могат да си поръчват питиета. Както и да е, понеже съм тук само от няколко седмици мисля, че е твърде рано да съсипвам кариерата си, като ме хванат, че прекарвам твърде много време с ирландския сетер на министър-председателя. Или по-скоро ловджийската хрътка. Някои от моите по-

консервативни колеги биха третирали това като предателство. Още по едно и това ми е мярката!

Той се ухили и намигна на барманката. Друга халба тъмна горчива течност и двойна водка с тоник се появиха пред тях.

— Знаеш ли, Родж, аз все още се щипя, за да проверя дали сънувам. Никога не съм очаквал наистина да стигна дотук. Все още не мога да преценя дали това е сън, или просто скапан кошмар.

Говореше с акцента от крайните квартали на Блекбъrn.

— Странно нещо е съдбата, а? Когато работехме заедно в оная малка ПР агенция преди седем години, кой би предположил, че сега ти ще си главният мрънкач на министър-председателя, а аз най-новият и най-обещаващ депутат от опозицията?

— Не и малката руса телефонистка, на която се редувахме.

— Скъпата ни малка Ани.

— Мислех, че се казва Джени.

— Родж, не помня някога да си се вълнувал как точно им е името.

Старите закачки най-после разчупиха леда. Когато О'Нийл се бе обадил на новоизбрания депутат с предложение да пият по едно за доброто старо време, и на двамата им се беше сторило трудно да съживят лекотата на онази фамилиарност, която имаше между тях преди години. С първите няколко питиета си размениха леки словесни закачки, като избягваха темата за политиката, която вече доминираше в живота им. Сега О'Нийл реши, че е време да се пробва.

— Стийв, що се отнася до мен, нямам нищо против да ме черпиш цяла нощ. За бога, както я карат моите шефове, и светец могат да превърнат в пияница.

Кендрик прие искреността му.

— Стана твърде сложно, твърде бързо това, със сигурност. На вашите май им се скъса ластикът на гащите. Дявол да го вземе, не мога да повярвам как се клюкари. Самюъл е бесен на Уилямс, че им чукна главите с премиера, Уилямс се сдърпал с Колингридж за прецаканите избори, Колингридж беснее за всичко и всички. Но пък всичко това е страхотно за мен!

— Всички са като ударени с мокър парцал, нямат търпение да излязат във ваканция. Вече мислят как да подредят багажа в колата.

— Надявам се, че няма да ми се разсърдиш, братле, ама твоите скок лепенки ще трябва скоро да сложат край на това, иначе ще стане лошо. Може да съм още с мляко по устата в тия среди, обаче веднъж почне ли се с такива слухове, те заживяват собствен живот. Стават реалност. Но пък тук на помощ идваш ти и твоята мощна машина за връзки с обществеността, предполагам, нещо като 7-а кавалерия на хълма^[1].

— По-скоро като последния отпор на Къстър — каза О'Нийл с известна горчивина.

— Какво става, Родж, чичо Теди ти взе всички оловни войничета или какво?

О'Нийл пресуши чашата си с юнашко движение на китката. Любопитството на Кендрик надделя над предпазливостта му и той поръча по още едно.

— Щом питаш, Стийв, между нас казано, като стари приятели, нашият древен и значително надценен председател е решил да се оттеглим зад барикадите. Точно когато трябва да влезем в бой.

— А, дали чувам виковете на един разочарован директор „Връзки с обществеността“, на когото са му казали да свие платната за известно време?

О'Нийл с раздражение тресна чашата си на плота.

— Не бива да ти казвам това, предполагам, но така или иначе ще разбереш съвсем скоро. Знаеш програмата за разширение на болниците, която обещахме преди изборите, дето държавата дава толкова пари, колкото се съберат на местно ниво? Страхотна идея. И ние имахме прекрасна промоционална кампания, готова за лятото, докато вие се разхождате по хавлии някъде по бреговете на Куба или където там ходите.

— Но?

— Няма да стане. Всичко бях нагласил, Стийв, готово за старт. И докато си сложите кофичките и лопатките в багажа, като се прибирате през октомври, щях да съм спечелил сърцата и умовете на избирателите във всяко кътче на страната. Кампанията беше изцяло планирана. Реклама, десет милиона брошури директно в пощенските кутии на хората. „Връщаме здравето в болниците.“ Обаче... Дъртото копеле дръпна шалтера. Просто ей така.

— Защо? — попита Кендрик със загрижен тон. — Проблеми с парите след изборите?

— Ей това е най-тъпото, Стийв. Парите са в бюджета и брошурите вече са отпечатани, обаче не ни оставят да ги разпратим. Председателят се върна от Даунинг стрийт №10 тази сутрин и каза, че цялото нещо се отлага. Изпуснаха си нервите, това е. После има наглостта да ме пита дали скапаните брошурки ще са актуални и догодина. Пълна аматьорщина!

Отпи още една голяма глътка водка и заби поглед в дъното на чашата. О'Нийл се молеше да е спазил инструкциите на Ъркарт — да не показва твърде много нелоялност, просто малко професионално честолюбие и лека недискретност, провокирана от алкохола. Още се чудеше. Нямаше представа защо Ъркарт го накара да забърка напълно измислена история за някаква несъществуваща кампания, за която да пусне мухата в бара, но ако това се искаше, за да вкарат Уилямс в лайната, нямаше нищо против. Като разклати резена лимон в чашата си, видя как Кендрик го гледа дълго и замислено.

— Какво се случва, Родж?

— Де да знаех, мой човек. Пълна скапана мистерия. Тотална шибана бъркотия.

Четвъртък, 1 юли

Залата на Долната камара на общините е построена сравнително скоро, ремонтирана след войната, след като една от бомбите на „Луфтвафе“ пропуска доковете и вместо това небрежно удря директно майката на всички парламенти. Въпреки сравнителната си младост, залата излъчва атмосфера на вековна история. Ако седиш тихо в някой от ъглите в празната зала, на някоя от тесните зелени скамейки, съвременното отстъпва пред духовете на Чатам, Уолпоул, Фокс и Дизраели, които отново започват да се разхождат наоколо.

Мястото предлага по-скоро традиция, а не удобство. Има седящи места само за около четиристотин от всичките шестстотин и петдесет депутати, които няма как да слушат от вградените в гърбовете на седалките високоговорители, без да се отпуснат на една страна, като по този начин изглеждат все едно спят дълбоко. Което понякога си е точно така.

Дизайнът имитира стария параклис „Сейнт Стивън“, където ранните парламентаристи са седели като момчешки хор, на пейки, подредени в редици една срещу друга, но в съвременната подредба божественото беше малко. Членовете седят един срещу друг в конфронтация, като антагонисти. Разделят ги две червени линии на килима, на разстояние една от друга колкото дължините на два меча, но това е подвеждащо, защото най-пряката опасност никога не е подалеч от един кинжал разстояние и идва от пейката зад теб.

Почти всички министър-председатели в крайна сметка биват посичани, накълцвани и изхвърляни окървавени от поста си. Повече от половината от членовете на парламентарната група на правителството обикновено са на мнение, че могат да се справят с тази работа много по-добре. Тези, които са загубили по-висш пост или никога не им е предлаган такъв, седят зад лидерите си и само изчисляват разстоянието до тила им. Напрежението е безмилостно. Всяка седмица министър-председателят е призоваван да отговаря на въпроси по време на парламентарния контрол. Традиция, която се спазва само поради факта че е напълно излишна. По принцип би следвало тази процедура да дава на депутатите възможност да поискат информация от лидера на правителството на Нейно Величество, но на практика това е упражнение по оцеляване, което има повече общо с римската арена на Нерон и Клавдий, отколкото с идеалите на парламентарната демокрация. С въпросите си членовете на опозицията обикновено дори не си правят труда да се *преструват*, че търсят информация: тяхната цел е само да критикуват, да нанесат вреда. Дали това жалко подобие на министър-председател би било така добро да иде на майната си? Общо взето, думи в този дух. От своя страна отговорите също рядко имат за цел да дадат информация, вместо това се използват, за да се отвърне на удара, да се причинят болка и унижение. А министър-председателите винаги имат последната дума. Това им дава преимущество в битката, като гладиатор, на когото се полага последният удар. Затова се очаква от министър-председателя да спечели. Горко на този, който не успее. Стресът и страхът не се крият много дълбоко под уверената усмивка. Макмилан така беше се разболял от стрес, Уилсън беше загубил съня си, а Тачър изпускаше нервите си. А Хенри Колингридж не беше дори близо до техните стандарти.

Денят след изпълнението на О'Нийл в бара за „външни лица“ не вървеше гладко за министър-председателя. Прессекретарят на Даунингстрийт беше повален от шарка, която беше прихванал от децата си, затова обичайният прес брифинг не мина добре и още по-неприятно за нетърпеливия Колингридж — проведе се със закъснение. Забави се и с Кабинета, който се бе събрал, както винаги в десет сутринта, но срещата се проточи, защото финансовият министър се опитваше да обясни, без открито обвинение към Колингридж, че намаленото мнозинство на правителството се отразява зле на финансовите пазари, което прави невъзможно да се имплементира програмата за разширение на болниците през тази финансова година — нещо, което бяха обещавали така ентусиазирано по време на изборната си кампания. Министър-председателят трябваше да държи под контрол дискусиата, но тя продължи в празни приказки и накрая завърши с това, че всички се чувстваха неловко.

— Жалко, че г-н финансовият министър не ни предупреди малко по-отрано, вместо да ни остави да търчим и да даваме празни обещания — изкоментира министърът на образованието, като бълваше огън и жулел.

Финансовият министър промърмори, че не е виновен той, че резултатите от изборите са по-лоши дори от очакванията на циниците от Борсата — коментар, за който веднага съжали. Колингридж се опита да ги накара да работят заедно и нареди на министъра на здравеопазването да подготви подходящо обяснение за промяната в плановете. Реши се, разбира се, да обявят промяната след две седмици, малко преди парламентът да избяга в летен отпуск.

— Да се надяваме — каза седемдесетгодишният Лорд Канцлер — че дотогава умовете ще са заети с летни щуротии.

И така, срещата с Кабинета продължи двадесет и пет минути повече, което значеше, че брифингът на министър-председателя преди парламентарния контрол също закъсня, а и той вече беше в толкова лошо настроение, че почти не чу какво му говорят. Когато прекрачи прага на претъпканата зала малко преди уговорения час за въпроси, не беше нито толкова добре подкован, нито толкова във форма, колкото обикновено.

Това сякаш нямаше чак такова значение, докато Колингридж отиграваше въпросите на опозицията и приемаше хвалебствията на

собствената си партия с адекватна лекота, макар и без вдъхновение. Работа като работа. Отговорен за спазване на процедурата, председателят на Камарата погледна часовника и реши, че в оставащата малко повече от минута има време за последен въпрос, преди да приключат. Следващият въпрос от дневния ред идваше от един от новите членове; подходящ момент, помисли си той, да даде думата на новото попълнение.

— Стивън Кендрик — призова той в залата.

— Номер шест, сър.

Кендрик се надигна от мястото си, за да посочи въпроса от дневния ред, който стоеше срещу неговото име.

— Искам да помоля министър-председателя да ни даде списък с официалните си занимания за деня.

Това беше кух въпрос, идентичен с въпроси едно, две и четири преди това.

Колингридж се надигна с досада и погледна червената папка на катедрата пред него. Зачете с монотонен глас. Всички вече бяха чули отговора.

— Припомням на уважаемия депутат отговорите, които дадох преди малко на въпроси едно, две и четири.

В предишните си отговори беше казал само, че ще прекара деня си в срещи с колеги министри и че ще бъде домакин на вечеря с белгийския министър-председател, който беше на посещение в страната; нищо интересно в заниманията на премиера, но това не беше целта на въпроса. Гладиятorskите любезности бяха приключили и битката тепърва започваше. Кендрик се изправи на крака от скамейките на опозицията.

Стийв Кендрик беше хазартен тип, беше постигнал професионален успех в индустрия, която награждаваше крайната дързост и огромните топки. Никой не беше по-изненадан от него самия, освен може би бившата му съпруга, че беше рискувал служебната кредитна карта и спортната кола, за да се бори за скромно място в парламента. Не че очакваше или дори искаше да спечели — все пак всички очакваха от правителството доста голямо мнозинство, но кампанията щеше да популяризира името му и да му донесе социални и професионални ползи. Беше прекарал няколко седмици по кориците на платени търговски списания. „Мъжът със социално

съзнание“ — това винаги звучеше добре в една толкова агресивна и комерсиална индустрия.

Новината, че има мнозинство от седемдесет и шест след три преброявания, беше неприятен шок. Това означаваше сериозно намален доход, както и че скърцащият му личен живот щеше да бъде поставен под пряко наблюдение, а и без това най-вероятно системата щеше да го изплюе на следващите избори. Така че за какво да внимава? Нямахше какво да губи, освен анонимността си.

Кендрик се беше будил често през нощта и на следващата сутрин пак не му излизаше от ума това, което му каза О'Нийл. Защо ще отменят промоционална кампания за политическа инициатива, която би им донесла гласове? Нямахше никакъв скапан смисъл, освен ако... Освен ако самата инициатива, а не кампанията, беше проблемът. Със сигурност трябва да е това. Нали? Какво друго може да е? Или просто е твърде нов, за да разбира какво се случва? Колкото повече се мъчеше да напасне пъзела, толкова повече той се разместваше. Дали да запита, или директно да обвини? Въпрос или присъда? Знаеше, че ако е разбрал погрешно, първото и запомнящо се впечатление, което щеше да остави за себе си, ще бъде — глупакът в залата.

Съмненията все още бръмчаха из главата му като стършели, когато се изправи на крака. Моментната му несигурност стана причина шумотевицата в залата да затихне и представителите да усетят неговата нерешителност. Замръзна ли новият ни колега? Кендрик пое дълбоко въздух и реши, че няма какво да се мъчи да се държи на положение. Хвърли се презглава.

— Ще обясни ли министър-председателят пред всички в залата защо е отменил обещаната програма за разширение на болниците?

Без критика. Без обяснения. Без зловна фраза или отнесен коментар извън темата, който да даде на министър-председателя време, за да избегне въпроса или да се скрие от него. Залата се изпълни с мърморене, докато новият депутат от задните скамейки заемаше отново мястото си. Програмата за болниците? Отменена? В мача настъпи интересен обрат и всички триста и няколко присъстващи се обърнаха като един към Колингридж. Той с мъка се изправи, като чувстваше в момента, че кръвоснабдяването на мозъка му не работеше. Знаеше, че в червената му папка от брифинга няма нищо, което да му подаде реплика, нямаше реквизит, нямаше сламка, за която да се хване.

Информацията бе изтекла, беше открадната, той беше съсипан, беше прецакан. Усмихна се широко. Така се прави. Само тези, които седяха точно до него, можеха да видят бялото по кокалчетата на пръстите му, като се вкопчи в катедрата.

— Надявам се уважаемият джентълмен да не се оставя да го отнесе лятното настроение, поне преди да е дошъл август. Понеже той е от новите депутати, ще използвам възможността да му напомня, че за последните четири години под ръководството на това правителство имаше значително и реално увеличение на инвестициите в здравната система с около шест до осем процента.

Колингридж знаеше, че надменното му държание е неоправдано, но не можеше да намери правилните думи. Какво друго му оставаше?

— Здравната система беше най-облагодетелствана от успеха ни с намаляването на инфлацията и като направим сравнение...

Кацнал на по-горните зелени скамейки, Кендрик се взираше в него. Министър-председателят не го гледаше в очите, погледът му се рееше наоколо. Беше изгубен.

— Отговори на скапания въпрос — изръмжа Кендрик със северняшки акцент, който правеше този неделикатен коментар най-малкото очакван, ако не и приемлив.

Още няколко представители подеха като ехо същото.

— Ще отговоря на въпроса, както и когато преценя — отсеке министър-председателят. — Това е жалка инсинуация от страна на опозицията. Какво се жалват, като много добре знаете, че избирателите съвсем наскоро си направиха изводите и излязоха да подкрепят това правителство. Те ни подкрепят и аз повтарям, че ние сме решени да защитаваме интересите им и нуждите им в здравеопазването.

Неодобрителните викове, идващи от скамейките на опозицията, станаха по-силни и по-груби. Повечето от тях нямаше да бъдат записани в стенограмата от деня, редакторите на моменти имаха забележително избирателен слух, но виковете звучаха ясно в ушите на министър-председателя, всяка сричка от тях. От задните скамейки на неговата партия също се надигна смут, като хората, седящи там, се чудеха защо Колингридж просто не потвърди политиката с болниците и не му я навре отзад на Кендрик.

Колингридж продължи с мъка, като постоянно бе прекъсван.

— Нека Камарата знае, че... това не е обичайно за едно правителство... да се обсъждат детайлите на нови разходни планове предварително... Ще дадем изявление за намеренията си, когато му дойде времето.

— Направили сте го. Отменили сте скапаната програма, нали? — уважаемият и винаги неуважителен представител на ирландския Нюкасъл изригна от мястото си до пътеката.

Той извика толкова силно, че дори стенографът нямаше как да се направи, че не го е чул. Лицата по предните скамейки на опозицията се разтеглиха в широки усмивки, вече бяха готови да влязат в играта. Лидерът им, който седеше на не повече от два метра от Колингридж, се обърна към близкия си колега и прошепна, така че да се чуе, с уелски акцент:

— Мисля, че той ни занася. Опитва се да се измъкне!

Лидерът размаха листа с дневния ред, както направиха и всичките му колеги. Изглеждаха като платната на древни галеони, плаващи към битката.

Болката от хилядите сблъсъци в Камарата се надигна в Колингридж. Не беше подготвен за това. Не можеше да се накара да признае истината, не можеше да излъже Камарата, но не можа и да намери думите, които да са на този тесен ръб между честността и преднамерената заблуда. Докато наблюдаваше самодоволните лица наоколо и слушаше подигравките, идващи от тях, си спомни колко много лъжи бяха изrekli по негов адрес, каква жестокост бяха показали и колко сълзи бяха причинили на съпругата му. Като се вираше в разкривените лица само на метри пред него, търпението му се изпари. Трябваше да прекрати всичко това и вече не му пукаше как. Вдигна безпомощно ръце във въздуха.

— Не съм длъжен да търпя такива коментари от една глутница кучета — изръмжа той и седна. Като ранена мечка, която напуска цирковата арена.

Дори преди виковете на триумф и ярост да прозвучат от страната на опозицията, Кендрик стана на крака.

— Процедурен въпрос, г-н председател. Такива забележки от страна на премиера са абсолютен срам. Зададох съвсем ясен въпрос — защо се отмята от обещанията си преди изборите, а в отговор получавам обиди и шикалкавене. Макар че разбирам неохотата на

министър-председателя да си признае, че е извършил гигантска и срамна измама спрямо електората, няма ли да направите нещо, за да защитите правата на представителите в Камарата и да получим конкретен отговор на един конкретен въпрос? Може да съм нов, но със сигурност има нещо в постановлението от 68-а, което да е приложимо в такива случаи.

Вълна на одобрение се надигна от скамейките на опозицията, докато председателят се мъчеше да надвика множеството.

— Уважаемият депутат може и да е нов, но явно вече е развил усет за парламентарните процедури, затова би следвало да е наясно, че не отговарям за съдържанието и тона на отговорите на министър-председателя, както и за въпросите, които му се задават. Следваща точка от дневния ред!

Докато председателят на Камарата се опитваше да придвижи нещата напред, Колингридж, почервенял, закричи гневно към изхода на залата, като направи жест към Камшика да го последва. „Страхливец“ — предизвикателната подигравка, която не би трябвало да има място в един парламент, ехтеше в залата на изпроводяк. Скамейките на правителството тънеха в тишина и объркване.

— Откъде, за бога, знае? Как е разбрало копеленцето?

Вратата едва се бе затръшна в офиса на министър-председателя, който се намираше малко зад залата на Камарата, когато тирадата започна. Обичайният уверен и вежлив фасон на първия министър на Нейно Величество беше захвърлен и отдолу се показа едно диво зверче от Уоруикшир.

— Няма да стане така, Франсис. Просто така не става, казвам ти. Вчера получаваме доклада на финансовия министър, обсъждаме го в комисия, днес за пръв път Кабинетът го разглежда в пълен състав и до следобед вече всяко сополиво лайно от опозицията знае за него. Не повече от двайсетина министри знаеха; само шепа държавни служители имаха достъп до тая информация. От кого е изтекла, Франсис? Кой ни издъни? Ти си Камшика. Искам да намериш копелето и искам да го провесим за топките от часовниковата кула!

Ъркарт с облекчение си пое дъх. Преди премиерът да избухне, не беше наясно дали пръстът няма да посочи него като виновен. Той се усмихна, но само вътрешно.

— Струва ми се невероятно, Хенри, че един от колегите ни в Кабинета би искал нарочно да изтече такава информация — той започна сякаш се подразбираше, че не е бил някой от държавните служители, като по този начин затагаше кръга на подозрението около всеки един от колегите си в Кабинета.

— Който и да е отговорен, той ме унизи. Искам го въвн от играта, Франсис. Искам... и настоявам да намериш този червей. И после искам да стане храна за гаргите.

— Хенри, като приятел...?

— Разбира се, казвай!

— Страхувам се, че има твърде много препирни между колегите ни от изборите насам. Твърде много хора искат нечий чужд пост.

— Всички искат моя пост, това ми е ясно, но кой може същевременно да е такъв кретен, да е толкова пресметлив и да е готов на такава издънка, че нарочно да остави нещо такава да изтече?

— Не мога да кажа... — малка премерена пауза — със сигурност.

Колингридж усети интонацията.

— За бога, дай ми поне някое логично предположение?

— Едва ли ще е честно.

— Честно? Това, което се случи преди малко, честно ли беше? Да ми ползват задника за пощенска кутия?

— Но...

— Няма „но“, Франсис. Щом се случи веднъж, значи може да се случи пак и най-вероятно така и ще стане. Обвинявай, намеквай, каквото искаш, дявол да го вземе. Тук не се води протокол. Но искам имена!

Юмрукът на Колингридж се стовари върху бюрото толкова силно, че настолната лампа подскочи.

— Щом настояваш, ще си позволя да спекулирам. Но разбираш, че не знам нищо със сигурност... По пътя на дедукцията: като вземем предвид времевата рамка, изглежда по-вероятно да е изтекло от вчерашната среща на комисията в Кабинета, отколкото от днешната среща в пълен състав на Кабинета. Съгласен ли си?

Колингридж кимна.

— Освен теб и мен, кой е в тази комисия?

— Финансовият министър, секретарят по финансите... здравеопазването, образованието, търговията и индустрията.

Министър-председателят изреди членовете на Кабинета, които бяха присъствали. Ъркарт не каза нищо, карайки Колингридж да завърши разсъждението сам.

— Ами, двамата от финансите няма как да имат интерес да изтече информация за нещо, което самите те са оплескали. Но този на здравеопазването беше твърдо против, така че Пол Макензи има причина да го направи. Харолд Ърл от образованието винаги е бил голяма уста. А Майкъл Самюъл има навика да е в компанията на медиите по-често, отколкото ми харесва.

Подозренията и съмненията, които дебнат в най-мрачните предели на съзнанието на един министър-председател, излизаха на бял свят.

— Има и други възможности, Хенри, но не мисля, че са толкова вероятни — присъедини се Ъркарт. — Както знаеш, Майкъл е много близък с Теди Уилямс. Те обсъждат всичко заедно. Може да е изтекло и от щаба на партията. Не от Теди, разбира се, сигурен съм, че той не би... Но някой от служителите може да го е направил. Някои от тях така и не се научиха да пускат водата в тоалетната.

Колингридж остана мълчалив и угрижен известно време.

— Може ли да е бил Теди наистина? — втренчи се той замислено. — Никога не е бил най-големият ми фен, от различни поколения сме, но го довляхох от буницето и го направих един от нас. И така ли ми се отплаща?

— Това е само подозрение, Хенри...

Министър-председателят се отпусна в стола си, изтощен, без сили да се бори повече с тази мисъл.

— Може би напоследък разчитам твърде много на Теди. Мислех, че той няма сметки за разчистване, че вече няма амбиции, не и в Камарата на лордовете. Един от старата гвардия. Лоялен. Сбърках ли, Франсис?

— Не знам. Ти поиска да спекулирам.

— Разбери какво е станало, Франсис. Направи каквото трябва. Искам го, който и да е. Искам да му закачим топките на ушите и цял Уестминстър да го чуе как пищи.

Ъркарт кимна, сведе глава, както приляга на един слуга, но всъщност не искаше министър-председателят да види задоволството, което танцуваше в погледа му. Колингридж беше дал старт на ловния сезон. Ъркарт беше отново в хълмистите поля на Шотландия, здраво стъпил сред храсталака, чакащ дивеча да изскочи.

[1] Кавалерията от последната битка на ген. Къстър във войните между американската армия и местното индианско население. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Христофор Колумб е бил огромно разочарование. Като е отплавал, не е знаел къде отива, а като е пристигнал, не е знаел къде е бил. Ако искаш да прецакаш местното население, по-добре си стой у дома.

Петък, 16 юли — четвъртък, 22 юли

Животът в Камарата на общините може да бъде вълнуващ, от време на време има исторически моменти, но това не е ежедневието. Ежедневието там е гадно. Дълги часове тежка работа, твърде много преструвки и твърде малко отдых — всичко това гарантира, че дългата лятна почивка примамва депутатите като оазис в пустиня. А докато чакат да стане време, търпението изтънява, а нервите се оголват. В дните преди ваканцията Ъркарт ходеше из коридорите и баровете в Камарата, като се опитваше да повдига духа и да успокоява съмненията на много от заемащите по-нисши постове в правителството, които ставаха все по-тревожни заради все по-недодяланата работа на Колингридж. Духът се срива по-лесно, отколкото се изгражда и много от старите кримки смятаха, че Ъркарт май се престарава, а прекомерните му усилия по-скоро напомняха на повечето хора, че министър-председателят се е озовал в изненадващо бурни води; но ако изобщо Камшика имаше някаква вина, то тя се приписваше на неговата изключителна, на моменти агресивна лоялност. Но какво значение имаше? Бризът на Южна Франция така приласкаваше, че скоро щеше да отвее много от грижите, свързани с парламента.

Август беше предпазен вентил и затова правителствата имаха навика да се опитват да заравят лошите новини в последните дни на сесията, като често оставяха детайлите за публикация в „Хансърд“ — страшно обемния официален доклад със стенограмите на парламента. По този начин информацията ставаше публично достояние, открито и

ясно, но в момент, когато повечето депутати вече подреждаха бюрата си и се чудеха къде са прибрали паспортите си. Дори един-двама да хванат детайла, нямаше достатъчно време или удобен повод да се вдигне много врява. Истината и само истината, цялата истина — стига да ти се занимава да четеш ситния шрифт.

Ето защо беше неприятно, че някакво фотокопие на работна версия на документ за публикация в „Хансърд“ от министъра на отбраната беше открито цели десет дни преди датата, когато трябваше да бъде официално предадено, и то захвърлено под един стол в „Бара на Ани“, където депутати и журналисти се събираха да клюкарят. Още по-неловкото беше, че в документа се предвиждаха сериозни намаления на бюджета на Запаса, познат като Териториалната армия (ТА), на основание, че тя има все по-малко значение за приоритетите на правителството в ядрената ера. Случаят ставаше още по-специфично неудобен, защото кулоарният кореспондент от вестник „Индипендънт“ намери документа. Беше уважаван репортер, всички го харесваха, защото винаги проверяваше фактите в една статия. Така че когато се появи на първа страница на вестника му след четири дни, точно една пълна седмица преди лятната почивка, хората знаеха, че информацията е надеждна. Издънката скоро се превърна в хаос.

Възмездието дойде от необичайно място. Заплащането на запасняците не беше голямо, но членовете на ТА бяха многобройни и влиятелни. Беше въпрос на престиж. В избирателните райони навсякъде в страната имаше членове на висши постове, които с гордост носеха инициалите о.з. след името си: „Офицер от запаса“. Тези хора бяха служили и бяха готови да защитават честта на ТА до последна капка мастило.

Така че когато Камарата се събра да довърши последните дела с представителя на правителството в Камарата, въздухът беше нажежен не просто от жегата в средата на лятото, а и от обвинения в предателство и емоционални призови за промяна на посоката, като почти всички те идваха от скамейките на правителството. На опозицията почти не ѝ се наложи да си мръдне пръста, всички само седяха, облежнати като доволни лъвове на римска арена, и чакаха християните сами да им свършат работата.

Сър Джаспър Грейнджър, носител на Ордена на Британската империя, пазител на мира и ревностен офицер от Запаса, беше станал

на крака. Старият мъж гордо носеше внимателно изгладена карирана вратовръзка и тежък вълнен костюм от три части, като отказваше да направи компромис с личните си стандарти за облекло въпреки горещината в залата. Той беше един от доайените на задните скамейки и бе избран за председател на Комисията по отбрана в Долната камара. Думите му имаха тежест.

— Може ли да се върна на въпроса, повдигнат от няколко от уважаемите ми приятели, относно тези ненужни и изключително вредни редукции в бюджета? Нека представителят на правителството в Камарата не се съмнява колко важно място заема въпросът сред неговите съпартийци! — Гневът му нарастваше и разпенена слюнка се появи в ъгълчетата на устата му. — Има ли представа той каква вреда ще нанесе на правителството един такъв ход в идните месеци? Ще даде ли той на Камарата нужното време за дебат и отмяна на решението, защото, ако не го направи, ще остави правителството беззащитно срещу обвинения за лоша политика и ще остави страната ни беззащитна срещу лоши приятели?

Мощен рев на подкрепа се понесе от всички страни, освен от предните скамейки на правителството. Представителят на правителството в Камарата Саймън Лойд се изправи и се приготви още веднъж да заеме мястото си на катедрата; започваше да му се иска катедрата да е укрепена с торби пясък. Той беше разумен човек, с „яко дупе“, но през последните двадесет минути се печеше на жаравата и стана раздражителен, като усети, че отговорите, които беше подготвил по-рано, не му предлагаха особена защита от гранатите, с които го замеряха собствените му съюзници. Радваше се, че министър-председателят и министърът на отбраната седяха до него на най-предната скамейка. Защо само той да страда? Запристъпва от крак на крак, недотам сигурен в аргументите си.

— Уважаемият ми приятел пропуска същественото. Документът, публикуван във вестниците, беше собственост на правителството и беше откраднат. Откраднат! Този проблем стои много по-високо, отколкото съдържанието на самия документ. Ако ще има дебат, нека бъде относно тази безочлива непочтеност. Вие сте човек на честта и опита и, откровено казано, се надявах да се присъедините към мен в осъждането на кражбата на важни правителствени документи. Моля да

разберете, че като продължавате да обсъждате детайли от документа, все едно оправдавате едно престъпно деяние.

За момент това прозвуча добре, но само докато сър Джаспър се надигна отново от мястото си и поиска разрешение за дублика. Обичайно не би имал процедурно право, но това не бяха обичайни обстоятелства. При вида на размахваните листове хартия из цялата зала председателят на Камарата склони. Старият войник се изпъна в цял ръст, гърбът изправен, мустаците щръкнали, а лицето му зачервено от искрен гняв.

— Моят многоуважаем приятел е този, който пропуска същественото — прогърмя гласът му. — Нима не разбира той, че по-скоро бих живял в съседство с един британски престъпник, отколкото с един руски войник, точно каквато е съдбата, на която неговата политика ни обрича?

Последва врява, която председателят успя да овладее едва след цяла минута. През това време представителят на правителството се обърна и погледна отчаяно към министър-председателя и министъра на отбраната. Те събраха глави и си казаха нещо, после Колингридж кимна кратко на представителя в Камарата. Той бавно се изправи на крака още веднъж.

— Г-н Председател — започна той, но направи пауза, за да прочисти гърлото си, което вече беше пресъхнало. — Г-н Председател, слушахме внимателно с многоуважаемите ми приятели и усещаме настроението в Камарата. Имам позволение на министър-председателя и министъра на отбраната да кажа, че в светлината на представителните изказвания от всички страни днес правителството ще ревизира още веднъж този важен въпрос, за да се прецени...

Кой какво ще преценява, изглежда, нямаше значение за останалите; думите му се загубиха сред множеството победни викове. Той бе вдигнал бялото знаме. Колеги потупваха сър Джаспър по гърба, опозицията ликуваше, парламентарните репортери драскаха в тефтерите си. Сред глъчката и суматохата Хенри Колингридж самотно седеше, нещастен и смален, вираещ се в чорапите си.

— Бих казал, че ги направиха на кайма. И ги препекоха така, че да хрускат — обяви репортерът на „Прес Асошиейшън“ Мани Гудчайлд, докато Мати си проправяше път през блъскащата се тълпа в кулоарите пред заседателната зала.

Тя не се спря. Във всеки ъгъл някой спореше с някого: опозицията злорадстваше, като си приписваше победата, а поддръжниците на правителството с доста по-малка увереност се опитваха да припишат победата на здравия разум. Но никой не се съмняваше, че са станали свидетели как хвърлят министър-председателя на скарата.

Мати търсеше източника си. Над мелето видя високата фигура на Ъркарт да се движи с каменно лице, избягвайки въпросите на няколко разпенени редови членове на партията. Той изчезна през удобно появила се на пътя му странична врата. Мати се втурна след него. Видя го да изкачва по две стъпала наведнъж мраморното стълбище, което водеше към горните балкони.

— Г-н Ъркарт — провикна се задъхано след него. — Моля! Имам нужда да чуя гледната ви точка.

— Не знам дали имам такава днес, г-це Сторин — отвърна през рамо Ъркарт, без да спира.

— Е, хайде да не почваме пак играта „Камшика отказа да подкрепи министър-председателя“?

Ъркарт спря рязко, обърна се и застана лице в лице с тежко дишащата Мати. Очите му горяха ярко, нямаше хумор в тях.

— Да, Мати, предполагам, имаш право да очакваш нещо от мен. Ти какво мислиш?

— Опечен на чеверме. Това е официалната гледна точка. Ако преди ходилата на Колингридж бяха в огъня, сега и по-чувствителните части на анатомията му се пекат.

— Да, може и така да се каже. Не е необичайно за един министър-председател да смени ризата, разбира се. Но да му я свалят от гърба, и то пред очите на толкова много хора...

Мати напразно чакаше Ъркарт да довърши. Той нямаше да осъди своя министър-председател, не и открито, тук, на стълбите. Но ако липсваше присъда, липсваше и опит за оправдаване.

— Но вече за втори път изтича информация само в близките седмици. Откъде идва това?

Той се взря в нея с ястребовия си поглед, който тя намираще за привлекателен и съвсем леко плашещ.

— Като Камшик аз отговарям само за дисциплината на редовите членове на партията. Едва ли очакваш да се правя на възпитател и с

колегите си от Кабинета.

— Значи идва от Кабинета? — устните ѝ потрепнаха, тя ахна.

— Така ли съм казал? — веждата на Ъркарт се повдигна.

— Но кой? И защо?

Той се приближи.

— Мислиш си, че виждаш право през мен, така ли, г-це Мати Сторин?

Сега ѝ се присмиваше и беше толкова близо, че тя усещаше топлината на тялото му.

— В отговор на въпроса ти, просто не знам — продължи той. — Но без съмнение министър-председателят ще поиска от мен да разбера.

— Официално или не?

— Мисля, че вече казах достатъчно — каза той и продължи нагоре по стълбите.

Но Мати не се отказваше така лесно.

— Впечатляващо. Благодаря. Няма да ви цитирам, разбира се.

— Но аз нищо не съм казал.

— Министър-председателят ще задейства разследване кой от членовете на собствения му Кабинет е отговорен за изтичането на неудобна информация.

Той спря още веднъж и се обърна.

— О, Мати, не бих могъл да коментирам. Но ти си много почувствителна от повечето ти слабоумни колеги. Струва ми се, че твоята собствена логика, а не моите думи те доведоха до тези заключения.

— Не бих искала да ви вкарам в беля.

— Но, Мати, мисля, че точно това *би искала* да направиш.

Той си играеше с нея, почти флиртуваше. Тя се вгледа в него, гласът ѝ беше малко по-силен от шепот.

— Вие разбирате от това много повече от мен. Но ще видите, че съм добър ученик.

Не беше съвсем сигурна защо го каза. Би трябвало да се изчерви, но не се случи. Би трябвало той да отклони намека, но той го задържа, вкуси го с очи.

Изведнъж тя се вкопчи в ръкава му.

— Ако ще сме непослушни заедно, трябва да се научим да си имаме доверие, така че нека съм сигурна, че едно нещо ми е напълно

ясно. Не отричате, че министър-председателят ще поиска вътрешно разследване на поведението на членовете на Кабинета. И като не отричате, значи потвърждавате.

Беше негов ред да заговори тихо.

— Може и да си права, Мати. Не бих могъл да коментирам.

— Това е статията, която ще напиша. Ако греша, моля ви, спрете ме сега.

Тя стискаше ръкава му все по-силно. Ръката му беше върху нейната.

— Да те спра, Мати? Ние тъкмо започваме.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Живот в непрестанни дългове, ядене на индийска кухня и в компанията на английски момчета едва ли може да бъде приятен задълго на един мъж. Но от тези трите бих препоръчал дълговете.

Непослушен. Такъв ли ставаше в момента? Най-вероятно да, реши Ъркарт, като продължи да се изкачва по стълбите. Облегна се на стената и се разсмя с глас за огромно смайване на двама негови колеги, които притичаха покрай него, клатейки глави. В крайна сметка се озова на балкона за „външни лица“, където посетителите се сгъчкваха на редиците тесни пейки, за да наблюдават работата на Камарата в залата под тях. Той срещна погледа на дребен на ръст и безупречно облечен индийски джентълмен, на когото беше издействал място на балкона, и му помахаше. Мъжът с мъка се измъкна от претъпканите пейки, провирайки се между коленете на хората и предните седалки, като любезно се извиняваше, докато накрая се озова пред своя домакин. Ъркарт безмълвно го поведе към малък вестибюл зад балкона.

— Г-н Ъркарт, сър, за мен това бяха най-вълнуващите и поучителни деветдесет минути. Дълбоко съм ви задължен, че ми съдействахте да получа толкова удобно място.

Мъжът говореше с тежкия акцент на хората от полуострова, а главата му се клатеше наляво-надясно, по типичния индийски маниер. Ъркарт знаеше, че това са празни приказки, че дори за толкова дребен човек като Фърдос Джабвала местата са страшно неудобни, но кимна в знак на признателност. Размениха си още любезности, докато Джабвала бързаше да вземе куфарчето си от черна кожа от гишето на охраната. Когато пристигна, категорично беше отказал да го остави на охраната, но му бяха казали, че иначе няма да му позволят да се качи на балкона.

— Толкова се радвам, че ние, британците, все още можем спокойно да поверим вещите си на обикновения чиновник — заяви той сериозно, като успокоено потупваше куфарчето си.

— Така е — отговори Ъркарт, който нямаше доверие нито на обикновения чиновник, нито на Джабвала.

Но все пак той беше от неговия избирателен район и явно притежаваше и ръководеше най-различни и процъфтяващи местни бизнес инициативи. Беше дарил 500 паунда за разходите по кампанията на Ъркарт, като беше поискал само лична среща в Камарата на общините.

— Не в избирателния район — беше обяснил по телефона на секретарката на Ъркарт. — Въпросът е от национално, а не местно естество.

Петстотин паунда за чаша чай изглеждаше добра сделка. Докато развеждаше госта си, Ъркарт му показва някои от забележителностите: мозайките от Огъстъс Пюджин в централния коридор, фреските в параклиса „Сейнт Стивън“, дъбовите сводове на тавана на Зала „Уестминстър“, който се издигаше толкова високо в тъмното, че почти се губеше от погледа. Гредите бяха на хиляда години, най-древната част от двореца. Точно тук Джабвала поиска да спрат за малко.

— Бих бил благодарен да постоим в мълчание на това място, където е бил осъден на смърт Чарлз Първи и ковчегът на Уинстън Чърчил е бил изложен за поклонение.

Ъркарт изви вежда в изненада.

— Г-н Ъркарт, дано не ви се сторя превзет — настоя индиецът. — Връзките на семейството ми с британските институции датират от почти двеста и петдесет години, още от дните на уважаваната Британска източноиндийска компания^[1] и лорд Робърт Клайв, на когото моите прадеди са били съветници и на когото са заемали солидни суми. Още от онова време, а и досега, семейството ми заема престижни постове в правосъдните и административните клонове на индийското правителство.

Нямаше съмнение в гордостта, която звънтеше в думите на Джабвала, но в тремолото на гласа му и сведения поглед се усещаше тъга.

— Въпреки това от Независимостта насам, г-н Ъркарт, този полуостров, който едно време е бил велик, бавно изпадна отново в

тъмни времена. Съвременната династия на Ганди се оказа много покорумпирана от която и да било друга, на която семейството ми е било в услуга през колониалните времена. Аз съм „Парси“, културно малцинство, което не намира спокойствие в управлението на новия суверен. Затова се преместих тук. Скъпи ми г-н Ъркарт, дано ми повярвате, като казвам, че повече се чувствам част от тази държава и културата ѝ, отколкото бих могъл в моята съвременна Индия. Всеки ден се будя с благодарност, че мога да се нарека британски гражданин и да образовам децата си в британски университети.

— Това е толкова... трогателно — отговори Ъркарт, на когото изобщо не се нравеше факта, че чужденци заемат места в британски университети, и беше го заявявал открито по време на няколко публични мероприятия.

Той побърза да поведе госта си към стаите за срещи, намиращи се под Голямата зала, обувките им шляпаха по настилката от каменни плочки, докато слънцето се спускаше от древните прозорци и стигаше пода на снопове от светлина.

— А с какво точно се занимавате, г-н Джабвала? — попита Ъркарт колебливо, опасявайки се, че въпросът му ще отприщи още един монолог.

— Аз, сър, съм търговец, не съм образован човек, не като синовете ми. Оставих всякаква надежда за това по време на големия смут, причинен от Движението за независимост на Индия. Затова трябваше да намеря пътя си не с ум, а с усърдие и тежък труд. Щастлив съм да кажа, че постигнах скромнен успех.

— Каква търговия?

— Имам няколко бизнес интереса, г-н Ъркарт. Имоти. Търговия на едро. Малко местни финанси. Но аз не съм тесногърд капиталист. Напълно осъзнавам моя дълг към общността. Точно по този въпрос исках да говоря с вас.

Бяха стигнали една от стаите за срещи и по покана на Ъркарт Джабвала седна на един от зелените столове, като с наслада прокара пръсти по позлатения релеф на стилизираната решетка на крепостна порта, която украсяваше кожената облегалка.

— И така, г-н Джабвала, как мога да ви помогна? — започна Ъркарт.

— Но не, скъпи ми г-н Ъркарт, аз съм този, който иска да ви помогне.

Дълбока бразда на озадаченост се настани на челото на Ъркарт.

— Г-н Ъркарт, аз не съм роден в тази държава. Това значи, че се налага и се очаква от мен да работя особено усърдно, за да докажа своята порядъчност и да заслужи уважение в общността. Това и се опитвам да правя. Местният клуб на ротарианците, най-различни благотворителни организации. А както знаете, аз съм най-ентузиасиран поддръжник на министър-председателя.

— Опасявам се, че не го видяхте в най-добрата му светлина този следобед.

— Тогава, предполагам, че той се нуждае от своите приятели и поддръжници повече от всякога — заяви Джабвала, като тупна с ръка по коженото куфарче, което лежеше на масата пред него.

Браздата прорязва челото на Ъркарт още по-дълбоко, докато той се опитваше да разбере значението и посоката на коментарите на госта си.

— Г-н Ъркарт. Вие знаете, че изпитвам огромно възхищение към вас.

— Дааа — каза Ъркарт предпазливо.

— Радвам се, че можах да ви окажа скромна помощ по време на изборителната ви кампания, и ще се радвам, ако мога пак да го направя. За вас, г-н Ъркарт. И за нашия министър-председател!

— Вие желаете... да направите... дарение?

Главата отново се поклащаше наляво-надясно. На Ъркарт това му се стори смуцаващо.

— Изборителните кампании сигурно са много скъпо нещо, скъпи ми г-н Ъркарт. Чудех се дали е допустимо да направя малко дарение? Да долея малко в поизпразненото ковчеже?

Когато ставаше дума за дарения от чуждестранни източници, Ъркарт беше много извън зоната си на комфорт. Толкова много пъти такива неща бяха навличали неприятности на политиците, понякога дори затвор.

— Ами, сигурен съм, че... Както казвате, такива неща са скъпи... Вярвам, че има как... — за бога, Ъркарт, съвземи се! — Г-н Джабвала, може ли да попитам колко смятате да дарите?

В отговор Джабвала завъртя шифровата ключалка на куфарчето и вдигна двете медни закопчалки. Капакът се отвори под напора на пружини и индиецът обърна куфарчето към Ъркарт.

— Дали 50 000 паунда са приемлив жест на подкрепа?

Ъркарт се пребори със зверското изкушение да вземе една от пачките и да започне да брои парите. Забеляза, че всяка купчина е от използвани банкноти по 20 паунда, пристегнати с гумени ластици, а не с банкови бандеролни ленти. Почти нямаше съмнение, че тези пари не са минали през официални сметки.

— Това е... много щедро, г-н Джабвала. Да, определено, както казах, много, много щедро. Но... малко е необичайно такова голямо дарение към партията да бъде... в брой.

— Скъпи ми г-н Ъркарт, сигурно разбирате, че през гражданската война в Индия семейството ми загуби всичко. Къщата ни и бизнеса ни бяха унищожени, едва спасихме живота си. Тълпата изгори до основи местната банка, а с нея всички депозити и документи. От централния офис на банката се извиниха, разбира се, само че без документация можеха да предложат на баща ми само съжаление, но не и средствата, които беше оставил при тях. Може да ви изглежда малко старомодно от моя страна, знам, но все пак предпочитам да се доверявам на каси, отколкото на касиери.

Зъбите на бизнесмена проблеснаха в широка, убедителна усмивка. Ъркарт ясно усещаше неприятности. Пое дълбоко дъх.

— Може ли да говоря направо, г-н Джабвала?

— Ама, разбира се.

— Понякога се случва новите дарители да очакват, че партията може да направи нещо за тях, обаче истината е, че нашите възможности са много ограничени...

Джабвала успя някак си да кимне разбиращо дори докато главата му продължаваше да се клати наляво-надясно.

— Не искам нищо друго, освен да бъда твърд поддръжник на министър-председателя. И на вас самия, г-н Ъркарт. Разбирате като депутат от нашия район, че бизнес интересите ми от време на време изискват приятелски контакт с местната власт по въпроси като разрешително за строеж или обществена поръчка. Може в някакъв момент да поискам съвет от вас, но ви уверявам, че не търся услуги. Не искам нищо в замяна. Абсолютно нищо, не, не! Освен може би да

помоля, ако има как, със съпругата ми да имаме честта да се срещнем с министър-председателя в удобен момент, особено ако идва в нашия район. Дали това е приемливо? Ще значи страшно много за жена ми.

Петстотин паунда за чаша чай, петдесет бона за снимка с премиера. Този мъж предлагаше щедри сделки.

— Сигурен съм, че това може да се уреди. Може би вие и съпругата ви бихте искали да посетите един прием на Даунинг стрийт?

— Би било голяма чест, разбира се. А може би има как да разменим няколко думи насаме с него, да му споделя огромния си личен ентузиазъм?

Значи малко повече от снимка, но това се очакваше.

— Вие разбирате, че министър-председателят няма как лично да приеме вашето дарение. Не би било, как да се изразя, деликатно от негова страна да се занимава с подобни въпроси.

— Разбира се, разбира се, г-н Ъркарт. Затова искам вие да приемете парите от негово име.

— Опасявам се, че мога да ви дам само най-обикновен приходен ордер. Може би е по-добре да занесете парите директно при ковчежниците на партията.

Джабвала вдигна ръце ужасен.

— Г-н Ъркарт, сър, аз не искам касова бележка. Не и от вас. Вие сте ми приятел. Позволих си волността дори да гравирам инициалите ви върху куфарчето. Вижте, г-н Ъркарт.

Той потупа инициалите с върха на пръста си. FU се мъдреше с дебели позлатени главни букви.

— Това е малък жест, който се надявам да приемете като благодарност за прекрасната ви работа в Съри.

Ти лукав, подкупващ, малък мръсник, мислеше си Ъркарт, като през цялото време отвърщаше на широката усмивка на Джабвала и се чудеше колко скоро щеше да получи първото обаждане по повод на някое разрешително за строеж. Би трябвало да изгони индиеца, но вместо това той се пресегна през масата и стисна сърдечно ръката на Джабвала. Една идея се оформяше в ума му. Този мъж и парите му безспорно щяха да донесат неприятности, за това вече нямаше и грам съмнение. Въпросът беше: неприятности за кого?

[1] Основана през 1600 г., Британската източноиндийска компания ръководи търговията с Индия от името на Британската корона. Постепенно се превръща в управляващ и военен орган, който администрира британските територии в Индия до 1858 г. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

В началото Уестминстър е било едно блато по поречието на Темза. После го запълнили, построили дворец и велико абатство, издигнали високо величава архитектура и неутолима амбиция.

Дълбоко там, долу, обаче си остава блато.

Петък, 23 юли

Прейд стрийт, Падингтън. Един мърляв вестникарски павилион на улица, която е скромна през деня, но твърде амбициозна през нощта според местната полиция. Една млада афроамериканка стоеше на тротоара и се колебаеше, после си пое въздух с дъха на Западен Лондон и влезе вътре. Зад предпазната решетка и мръсното стъкло в магазинчето беше мрачно и миришеше на мухъл. Магазинерът, италианец на средна възраст и с наднормено тегло, облечен в тясна тениска и с цигара, висяща на долната му устна, се беше привел над списание — едно от тези, в които няма много текст. Вдигна поглед с неохота. Тя попита колко струва да се регистрира пощенски адрес, услуга, която се рекламираше на витрината, като му обясни, че неин приятел се нуждае от частен адрес, на който да получава личната си поща.

Мъжът избърса с ръка цигарената пепел, която се беше посипала по плата.

— Тоя твой приятел има ли си име?

В отговор тя плъзна към него стара сметка за ток.

— Работа само с кеш — каза той.

— Аз също — отговори тя.

Той ѝ предложи месеста усмивка и похотлив поглед.

— Правите ли отстъпки? — тя се загледа в корема му.

— Това ще ви струва двойно.

Той повдигна устна, изхили се и надраска нещо на бележка. Тя плати за минималния период от три месеца, сложи бележката с адреса в чантата си и излезе. Мъжът се загледа след деликатните форми на гърба ѝ, преди да бъде разсеян от оплакванията на възрастен пенсионер, че сутрешният вестник не пристига на адреса. Не видя как младата жена влезе в едно такси, което я чакаше отвън.

— Всичко наред ли е, Пен? — попита О'Нийл, когато тя затръшна вратата и се настани на задната седалка до него.

— Няма проблеми, Родж — отвърна асистентката му. — Но защо, по дяволите, не може да си го свърши сам?

— Виж, казах ти, има да се оправя с някакви неудобни лични проблеми и му трябва таен пощенски адрес. Сигурно си поръчва мръсни списания, знам ли. Така че без въпроси и нито дума на никого, нали?

О'Нийл беше раздразнителен, чувстваше се некомфортно. Ъркарт го беше заклел да пази тайна и той предполагаше, че ще е бесен, ако разбере, че е прехвърлил мръсната работа на Пени. Но той знаеше, че може да се довери на Пени. А и се възмущаваше, че Ъркарт се отнася с него като с момче за всичко и го кара да се чувства незначителен по такъв нелеп начин.

Когато таксито тръгна, той се облегна назад, а пръстите му започнаха нервно да ровят в джоба, докато напипаха малко найлоново пликче. Това скоро щеше да му оправи деня. Да му помогне да дойде на себе си.

Денят ставаше все по-горещ. Един мъж със спортно сако и широка шапка „Трилби“ решително влезе в клона на Обединена банка на Турция в Северен Лондон, на Севън Систърс роуд. Той се представи на банковия служител от кипърски произход и поиска да открие сметка. Очите му бяха скрити зад очила с потъмнени стъкла и говореше с лек, но осезаем регионален акцент, който служителят не можа съвсем да определи.

Само след няколко минути мениджърът се освободи и бъдещият клиент бе въведен в една от по-вътрешните обители на банката. Размениха си любезности, преди мъжът да обясни, че живее в Кения, но е на посещение във Великобритания за няколко месеца, за да развие

бизнеса си с ваканционни имоти. Той обмислял да инвестира в хотел, който се строи малко извън турския курорт Анталия, на южната брегова ивица на Средиземно море.

Мениджърът отвърна, че самият той не е бил в Анталия, но е чувал, че е красиво място, а банката, разбира се, с удоволствие ще му предостави услуги, от каквито има нужда. Подаде на бъдещия клиент прост формуляр за регистрация — име, адрес, други банкови референции и т.н. Клиентът се извини, че може да предостави банкови референции само от Кения, но обясни, че това е първото му пътуване до Лондон за последните двадесет години. Мениджърът увери по-възрастния мъж, че банката има опит с международни запитвания и банковите референции в Кения няма да представляват кой знае какъв проблем.

Клиентът се усмихна. Знаеше, че системата оперира в нейните си сладки времеви рамки. Щеше да отнеме поне четири седмици, докато стигнат до проверка на референциите, и поне още четири, докато се разкрие, че референциите са фалшиви. Достатъчно време за това, което бе намислил.

— А как бихте искали да откриете сметката, сър? — запита мениджърът.

Мъжът отвори кафява чанта от рипсено кадифе и я сложи на бюрото между тях.

— Бих искал да направя начален депозит от петдесет хиляди паунда... в брой.

— Ама, разбира се — каза мениджърът, опитвайки се да сдържи радостта си.

Франсис Ъркарт се облегна в стола и без да сваля очилата си, потърка очи. Очилата бяха стари, поне с цял диоптър по-слаби от контактните лещи, които носеше сега, и очите го боляха. Елементарна маскировка, но достатъчна според него — само някой от най-близките му колеги би го разпознал. Имаше все пак полза от това да бъде най-безличният старши представител на правителството на Нейно Величество.

Докато Ъркарт подписваше с нечетлива драсканица необходимите формуляри, мениджърът приключи с преброяването на парите и започна да попълва вносната бележка. Банките са като

водопроводчиците, помисли си Ъркарт: парите в брой и без излишни въпроси.

— Още едно нещо — каза Ъркарт.

— Ама, разбира се.

— Не искам парите да си стоят ей така в текущата сметка. Искам да закупите някои акции от мое име. Може ли да се уреди?

Мениджърът кимаше с наслада. Още комисионни.

— Бих искал да купите двайсет хиляди обикновени акции от „Ринокс кемикъл“ АД. В момента се търгуват малко над двеста и четирийсет пенса на акция, струва ми се.

Мениджърът погледна екрана пред себе си и увери клиента, че закупуването ще бъде извършено до четири часа този следобед, на цена 49 288,40 паунда, включително данъчните удръжки и комисионата на брокера. Ще останат точно 711,60 паунда в новосъздадената сметка. Ъркарт подписа още няколко формуляра с размах и със същия нечетлив подпис.

Мениджърът се усмихна, като плъзна разписката по повърхността на бюрото към новия си клиент.

— За нас е голямо удоволствие да работим с вас, г-н Колингридж.

Понеделник, 26 юли — сряда, 28 юли

Край на сесията. Последна седмица преди старта на лятната отпуска. И вълна от горещина. Много депутати вече бяха напуснали Уестминстър, а тези, които оставаха на постовете си, бяха разсеяни и нетърпеливи. Да издържаш на тридесет градуса температура в сграда, в която идеята за климатик представляваше да отвориш прозореца и да си вееш с листове с дневния ред, си беше мъчение. Но това скоро щеше да свърши. Оставаха само още седемдесет и два часа препирни.

Правителството нямаше нищо против това усещане за разсеяност. Протоколът щеше да покаже, че те поне са останали на постовете си, публикуващи лавина от писмени отговори и прессъобщения, докато другите бяха увехнали отрано. От Министерството на здравеопазването бяха особено благодарни за отклоненото внимание, тъй като един от многото писмени отговори, които издаваха, беше относно отлагането на програмата за разширение

на болниците. Благодарение на това че информацията беше изтекла предварително и вече не беше новина, а сега ставаше и официална, нямаше нужда вече да се крият в сенките всеки път, когато някой ги попита.

Министерството трябваше да се занимава и с други въпроси. Списъци на чакащи в болниците. Прессъобщение за епидемия от заушка в Уелс. Рутинно съобщение за трите нови лекарства, за които правителството даваше лиценз за общо ползване, по съвет на главния експерт по медицинските въпроси и Комисията по безопасност на лекарствата. Едно от лекарствата беше „Сайбърнокс“, нов медикамент, разработен от „Ринокс кемикъл“ АД, който се оказа стряскащо ефективен в малки дози за контролирането на нуждата от никотин при специално прикрасени за целта плъхове и кучета. Същите отлични резултати бяха получени и при обстойни тестове с хора и сега цялото население можеше да си го купи по докторско предписание.

Съобщението предизвика порив на активност в „Ринокс кемикъл“. На следващия ден беше свикана пресконференция.

Маркетинг директорът задейства предварително планираното разпращане на брошури по пощата до всеки общопрактикуващ лекар в страната, а брокерът на компанията информира стоковата борса за получаването на новия лиценз.

Ефектът беше моментален. Акциите на „Ринокс кемикъл“ АД скочиха от 244 на 295 пенса. Тези 20 000 обикновени акции, закупени преди два дни от брокерите на Обединена банка на Турция, сега имаха стойност 59 000 паунда, плюс-минус някакви дребни монети.

Малко след обяд на следващия ден, мениджърът на банката получи телефонно обаждане с инструкции да продаде акциите и да внесе сумата в сметката на собственика. Гласът от телефона също така обясни, че за съжаление, намеренията му за инвестиция в хотел в Анталия са се провалили и титуляря на сметката се връща в Кения. Дали банката би била така добра да закрие сметката и да очаква посещение за изтегляне на парите по-късно този следобед?

Малко преди банката да затвори в три следобед, същият мъж с шапката, спортното сако и тъмните очила влезе в клона на Севън Систърс роуд. Той бе поканен в офиса на мениджъра, където го чакаше чаша чай, която той отказа. Той гледаше как мениджърът и един асистент трупат на бюрото пачки от банкноти по двадесет паунда на

обща стойност 58 250, плюс още 92,16 в други банкноти, които клиентът постави на дъното на кафявата си чанта от рипсено кадифе. Веждите му се повдигнаха от банковите такси на стойност 742 за една проста и кратко съществувала сметка, но както мениджърът подозираше, клиентът не направи проблем. Той поиска финалното извлечение да бъде изпратено на адреса му в Падингтън и благодари на чиновника за неговата любезност.

На следващата сутрин и само седмица след като Фърдос Джабвала се беше срещнал с Ъркарт, Камшика предаде 50 000 паунда в брой на ковчезника на партията. Значителните суми в брой не бяха новост за ковчезника и той изрази задоволството си от новия източник на средства. Ъркарт помоли да бъде направена обичайната организация, за да може дарителят и неговата съпруга да бъдат поканени на някой от благотворителните приеми на Даунинг стрийт, като поиска да бъде уведомен кога ще се случи това, за да съгласува с политическия секретар на министър-председателя една предварителна десетминутна среща насаме между господин и госпожа Джабвала и Колингридж.

Ковчезникът записа внимателно адреса на дарителя и каза, че ще напише благодарствено писмо веднага и с подходящата дискретност, после заключи парите в сейф.

За разлика от всички останали членове на Кабинета, Ъркарт замина на почивка още същата вечер, чувствайки се напълно спокоен.

ЧАСТ ВТОРА
РАЗЦЕПВАНЕ НА ТЕСТЕТО

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Веднъж спечелих втора награда в училище. Получих Библия с кожена подвързия. Беше надписана с калиграфски почерк от вътрешната страна на корицата — пишеше, че е награда за постижение. Постигане? Това, че станах втори?

Прочетох Библията от корица до корица. Забелязах, че св. Лука казва да прощаваме на враговете си. Прочетох и другите му послания, и тези на всички други светци, наистина ги прочетох. Никъде не се споменава и дума, че трябва да прощаваме на приятелите си.

Август

Време за отдиш, грижите — захвърлени настрана, топъл и свеж летен дъжд, сладолед и ягоди, и близалки, и смях, време да си спомним всички тези неща, които са важни в живота. Само дето през август вестниците бяха ужасни.

Докато политиците и старшите политически репортери бяха на почивка, второразредни кулоарни кореспонденти се мъчеха да запълнят вакуума и да укрепят кариерите си. Затова преследваха всеки мимолетен слух. Това, което във вторник беше само жалка спекулация на пета страница, до петък ставаше топовината на вестника. Журналистите от лятната смяна копнееха да се разпишат и твърде често решаваха, че трябва да го направят във вратата на Хенри Колингридж. На редови партийни членове, оставени да гният на поста си и забравени от времето, изведнъж им се оказваше честта с дълги статии, описващи ги като „значими партийни личности“; новите в играта биваха наричани „изгряващи фигури“; на всички се отреждаше място, стига изказванията им да са пикантни и пресилени. Изобилстваха слуховете, че министър-председателят няма доверие на

колегите си от Кабинета, както и репортажите за тяхното пък недоволство от него, но тъй като наоколо нямаше авторитет, който да ги опровергае, мълчанието се приемаше като съгласие на авторитетите с тях. Спекулациите се хранеха една друга и завземаха публичното пространство.

Статията на Мати предизвика слухове за „официална инквизиция“ по повод на изтичането на информация от Кабинета. Скоро те прераснаха в прогнози, че все пак ще има ротации през есента. В Уестминстър се говореше, че поведението на Хенри Колингридж става все по-нестабилно, въпреки че в момента той се наслаждаваше на усамотена ваканция в частно имение във Франция на стотици километри от Лондон, близо до Кан.

Точно в най-горещите дни на август братът на министър-председателя също стана обект на лавина от статии, най-вече в клюкарските колонки. Пресцентърът на Даунинг стрийт няколко пъти беше търсен за коментар относно предположенията, че министър-председателят пази гърба на „добрия стар Чарли“ от нарастващото внимание на кредитори, включително данъчните. Разбира се, Даунинг стрийт не даде коментар — това беше личен, а не публичен въпрос, но официалното „без коментар“ по тези напълно нелепи обвинения беше цитирано изкривено в новинарските материали със злонамерени намеци, които го представяха в най-лошата възможна светлина.

Август обвърза министър-председателя по-плътно от всякога с безпаричния му брат. Не че Чарли беше казал някоя глупост — той имаше достатъчно акъл да стои далеч от всичко това. Но анонимно обаждане до един от жълтите неделни вестници помогна да го открият в евтин хотел в малко селце до Бордо. Един репортер беше изпратен да го налива с вино, за да предизвика някое типично изпълнение в стил Чарли, но само успя да го накара да повърне върху репортера и тефтера му. После Чарли припадна. Репортерът веднага плати 50 паунда на едно момиче с голям бюст, за да се надвеси над спящото тяло, докато фотограф запечата „нежния“ момент за поколенията и единадесетте милиона читатели на вестника.

„ПРОПАДНАХ И СЕ ПРОПИХ, КАЗВА ЧАРЛИ“ крещеше заглавието, а текстът под него съобщаваше, че братът на министър-председателя едва ли не бедства и губи разсъдък си под тежестта на собствения си провален брак, за разлика от звездната кариера на брат

му. При тези обстоятелства, официалното „абсолютно никакъв коментар“ от страна на Даунинг стрийт звучеше по-скоро незаинтересовано и студено.

Следващия уикенд същата фотография бе поместена до снимката на министър-председателя, почиващ в значителен комфорт в Южна Франция — което в английските очи изглеждаше като че ли е само на един хвърлей от нещастния му брат. Загатването беше явно: на Хенри не му се излиза от басейна, за да помогне. Фактът, че само преди седмица същият този вестник беше писал колко дълбоко е замесен Хенри в потулването на финансовите афери на Чарли, сякаш бе забравен — докато пресцентърът на Даунинг стрийт не се обади на редактора да се оплаче.

— А какво очаквате, да му се не види? — беше отговорът. — Винаги даваме и двете страни на историята. Подкрепяхме го с всичките му кусури през цялата изборителна кампания. Сега е време малко да върнем баланса.

Да, вестниците през август бяха ужасни. Наистина ужасни, мамка им.

Септември — октомври

Стана по-зле. С идването на септември лидерът на опозицията обяви, че се оттегля, за да отвори път за „по-силна ръка, с която да издигнем знамето си още по-високо“. Той рядко си мереше приказките и това бе една от причините да бъде изместен — това и фактът, че загуби изборите, разбира се. Беше отстрелян от младите мъже покрай него, които имаха повече енергия и повече амбиция, които действаха тихо, почти без негово знание, докато не беше станало твърде късно. Той обяви намерението си да се оттегли в емоционално интервю късно вечерта, дадено в неговия изборителен район в сърцето на Уелс, но до уикенда сякаш почти бе променил мнението си под напора на все още огромните амбиции на жена му, докато не му стана ясно, че вече не би могъл да разчита и на половин глас в един бъдещ Кабинет от неговата партия. Все пак, след като се махна веднъж завинаги, всички красноречиво изразиха възхвалата си за падналия им вожд. Оставката му обедини партията повече от каквото и да беше постигнал, докато заемаше длъжността.

Появата на нов политически лидер наелектризира медиите и им даде прясно месо, с което да пируват. Но това не беше достатъчно, разбира се. Само изостри апетита им за още. Един извън играта, кой ще го последва?

Когато Мати бе призована да се върне спешно в офиса, тя беше с майка си в кухнята на старата каменна селска къща близо до Катърик.

— Ама ти тъкмо дойде, милото ми — запротестира овдовялата й майка.

— Не могат без мен — отговори Мати.

Това сякаш умилостиви майка й.

— Татко ти толкова щеше да се гордее с теб — каза тя, докато Мати стържеше овъгленото от препечената филийка, която току-що бе изгорила. Майка й добави весело, като я дразнеше: — Сигурна ли си, че не ти е станало мъчно за някой младеж?

— Работата е, мамо.

— Но... Не намери ли някого в Лондон, някой, ей така, да ти хване окото?

Майка й настояваше, като хвърляше любопитни погледи към дъщеря си, докато й сервираше пълна чиния с бекон и яйца направо от тигана. Откакто пристигна преди няколко дни, Мати беше особено мълчалива. Нещо ставаше.

— Толкова се тревожих за теб, като скъса с Как-му-беше-името.

— Тони, мамо. Има си име. Тони.

— Не и откакто имаше глупостта да се откаже от теб.

— Аз се отказах от него, мамо, знаеш това.

Тони не беше лош, никак даже, но нямаше амбиция да се мести на юг, дори с Мати.

— И... — мърмореше майка й, докато бършеше ръце с кухненска кърпа. — Има ли някой? В Лондон?

Мати не каза нищо. Загледа се през прозореца, не обърна внимание на закуската. Майка й разбра отговора.

— Рано е да се каже, а, пиленце? Ами и така може. Нали знаеш, много се притеснявах, като отиде там, в Лондон. Такова самотно и враждебно място. Но ако там си намираш твоят си щастие, на мен това ми стига — тя разбърка лъжичка захар в голяма чаша чай. — Може би не е правилно да го казвам, но знаеш татко ти какво мислеше.

Нищо не би го направило по-щастлив да можеше да е тук да види как се задомяваш.

— Знам, мамо.

— Има ли си име?

Мати поклати глава.

— Не е това, мамо.

Но майка ѝ разбираше всичко, виждаше го изписано на лицето ѝ, виждаше, че откакто беше пристигнала, мислите на дъщеря ѝ бяха някъде другаде, там, в Лондон. Тя сложи ръка на рамото на Мати.

— Всяко нещо с времето си. Татко ти щеше толкова да се гордее с теб, пиленце.

Щеше ли? Мати се съмняваше. Тя само беше докоснала ръкава на този мъж, но беше прекарала седмиците след това обсебена от него — лежеше будна, скачаше, като звънне телефонът, с надеждата, че е той. Призоваваше мисли, които не би трябвало да има за някого, който е с три години по-възрастен, отколкото баща ѝ би бил, ако беше жив. Не, баща ѝ никога не би разбрал, още по-малкото одобрил. Мати също не разбираше. Затова не каза нищо и се върна към чинията с изстиваща закуска.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Партийните конференции могат да бъдат толкова забавни. Приличат на кукувиче гнездо. Стой и гледай как всеки се опитва да избута останалите.

Опозицията избра новия си лидер малко преди ежегодната конференция на партията през октомври. Процесът по селекцията на новото лице сякаш ги сплоти, даде им нови надежди за възобновление и изкупление, опаковани с яркочервена панделка. Когато партията се събра за конференцията, нямаше и помен от сбирщината, която бе загубила изборите само преди няколко месеца. Те честваха под надслов, който беше колкото прост, толкова и силен: ПОБЕДА.

Това, което се случи следващата седмица, когато стадото на Колингридж се събра за собствената си конференция, беше в пълен контраст. Конферентният център в Борнмът, на южния бряг на Англия, би следвало да бъде изпълнен с приповдигнато настроение в присъствието на 4000 ентузиазирани поддръжници, но нещо липсваше. Дух. Амбиция. Топки. Голите тухлени стени и мебелировката с хромирано покритие само подсилваха мрачните физиономии на събралите се.

Това поставяше сериозно предизвикателство пред О'Нийл. Като директор на връзките с обществеността, на него се падаше задачата да подготви представянето на конференцията и да повдигне духа; вместо това често го виждаха да разговаря, все по-нервно, с индивиди от медийното меле, като се извиняваше, оправдаваше и обясняваше... и обвиняваше. Ако беше пийнал — конкретно обвиняваше лорд Уилямс. Председателят беше орязал бюджета, беше се забавил с някои решения, беше изпуснал контрола над нещата. Носеха се слухове, че иска конференцията да мине без много шум, защото се очаква тя да бъде тежко изпитание за министър-председателя. „ПАРТИЯТА

ПОСТАВЯ ЛИДЕРСТВОТО НА КОЛИНГРИДЖ ПОД ВЪПРОС“ — беше първият репортаж на вестник „Гардиън“ от Борнмът.

В конферентната зала дебатите се движеха по строг предварителен график. Огромен транспарант висеше над платформата — „В ТЪРСЕНЕ НА ПРАВИЯ ПЪТ“. Много очи го разчитаха двузначно. Речите с мъка успяваха да следват заръката от надписа и разсейващо жужене изпълни периферията на залата, което квесторите не успяваха съвсем да потушат. Журналисти и политици се събираха на малки групи в кафенетата и местата за почивка, като споделяха горещи напитки и недоволство. Накъдето и да обърнеха ухо, хората от медиите чуваха критики. Бивши депутати, които наскоро бяха загубили местата си, изразяваха на глас разочарованието си, макар че повечето отказваха да бъдат цитирани от страх да не прецакат шансовете си да получат някое, макар и по-скромно местенце на следващите избори. Обаче председателите на избирателни райони не показваха същата предпазливост. Те не само бяха загубили стола в парламента, но и бяха изправени пред няколко тежки години, в които опозицията ще контролира местните общински съвети, ще номинира кметове и председатели на общинските комисии и като цяло ще разпределя богатата в местната власт.

А както един бивш министър-председател беше признал дълбокомислено, има „такива едни събития“, които хвърлят и най-коравите мъже в паника и отчаяние. Едно от най-важните събития за седмицата беше в четвъртък — частични избори за едно предсрочно освободено място. Представителят на район Източен Дорсет сър Антъни Дженкинс беше получил инсулт само четири дни преди общите избори. Бе избран, докато се намираше в интензивното, и бе погребан в деня, в който трябваше да положи клетва. В Източен Дорсет отново предстоеше битка. Мястото, само на няколко мили от събралите се в Борнмът, тогава бе спечелено с 20 000 мнозинство в полза на правителството, така че министър-председателят беше решил новите избори да се проведат по време на конференцията. Някои съветници бяха против, но той се аргументира, че като цяло рискът си заслужава. Публичността от конференцията щеше да даде добър фон за кампанията, а и щеше да има много гласове от симпатия към сър Антъни. („Не и от тези, които познаваха стария мръсник“, промърмори председателят на изборния щаб.) Партийните служители можеха да

пропуснат няколко часа от конференцията и да се заемат с така нужната агитация, а когато изпълнят задачата и отново постигнат успех, министър-председателят щеше да се наслади на възможността с огромно задоволство (и бонус публичност) да приветства победилия кандидат по време на собствената си реч на конференцията. Такъв беше планът. Що-годе.

Само че автобусите се връщаха от сутрешните посещения по домовете с новини, че агитаторите срещат студено отношение и оплаквания от хората. Мястото ще бъде запазено, разбира се, никой не се съмняваше в това — от войната насам все печели партията — но смазващата победа, която Колингридж искаше, започваше да изглежда все по-далечна с всеки изминал ден.

Мамка му. Щеше да е трудна седмица; не точно победното празненство, което лидерите на партията бяха планирали.

Сряда, 13 октомври

Мати се събуди с пулсиращо главоболие. Погледна през прозореца сивия чаршаф, който покриваше небето. Студен дъждовен вятър идваше от морето, като тормозеше чайките и блъскаше прозореца ѝ. „Още един ден в рая“, промърмори тя и отметна завивката.

Нямаше причина да се оплаква. Като представител на един от големите вестници с национален тираж, тя беше сред малкото журналисти, които имаха късмета да им бъде предложена стая в хотела на щаба на партията. Другите трябваше да се примирят с по-далечен подслон и щяха доста да се измокрят днес, докато стигнат до конференцията. Мати обаче беше една от избраните, настанена в хотел, където свободно можеше да се омеша с политици и партийни служители. Точно по тази причина сега имаше главоболие: беше се омешала малко повече от необходимото предишната вечер. На два пъти беше получила предложения, първия път от колега, а втория — от министър от Кабинета, който се справи с отказа ѝ, като прехвърли вниманието си към млада жена от една ПР агенция. Бяха ги видели да се отправят заедно към паркинга.

Мати не беше моралист в това отношение. Тя и колегите ѝ целенасочено подгрываха политиците с алкохол и понякога това беше

цената, която трябваше да се плати, ако фурната прегрее. Когато е в бар, политикът има една от две възможни цели — задяване или злословене, а такива срещи предлагаха удобен случай за Мати да научи някоя клюка. Големият въпрос беше каква част от информацията можеше да възпроизведе пияният ѝ мозък на сутринта. Изпъна крака, опитвайки се да раздвижи кръвта в тялото си, и неуверено започна някаква каланетика. Всеки крайник крещеше, че това е много лош начин да лекуваш махмурлук, затова тя смени тактиката и отвори прозореца — ход, който веднага оцени като втората грешка за деня. Малкият хотел беше кацнал високо на скалист хълм, което беше идеално изложение за лятното слънце, но го правеше уязвим за атаката на препускащите облаци и морските бури в една есенна утрин. Топлата ѝ стая се превърна в хладилник за секунди и Мати реши, че няма да взема повече решения, преди да е изяла една лека закуска.

Точно като излезе от душа, чу тътрене на крака в коридора пред вратата ѝ. Доставка. Уви се с една хавлия и отиде до вратата. Работни задачи под формата на сутрешните вестници бяха натрупани пред прага, върху килима в коридора. Тя ги сграбчи и ги метна незаинтересовано на леглото. Като се разпръснаха по събраната на топка завивка, един лист хартия прехвъркна и кацна на пода. Тя разтърка очи, докато го вдигаше, и ги разтърка пак, като го погледна. Сутрешната мъгла в тях не бързаше да се разпръсне, но когато това се случи, тя прочете заглавието с едър, делови шрифт най-отгоре: РЕЙТИНГОВО ПРОУЧВАНЕ №40, 6 ОКТОМВРИ. Но още по-горе, с големи главни букви беше написано: СЕКРЕТНО.

Тя седна на леглото и разтърка още веднъж очи, за да се увери, че не сънува. Едва ли бяха започнали да ги раздават наред с вестник „Мирър“, помисли си тя. Знаеше, че партията провежда ежеседмични проучвания на общественото мнение, но тези документи бяха достъпни само в много ограничен кръг: министри от Кабинета и шепа висшестоящи партийни служители. В редки случаи беше виждала копия, и то само когато съдържаха добри новини, които партията няма търпение да разпространи, но като цяло се пазеха в най-строга секретност. Два въпроса моментално нахлуха в ума на Мати, който бързо възвръщаше остротата си. Какви добри новини можеше да има в последното проучване? И защо ѝ беше доставено като порция пържени картопки?

Докато четеше, ръката ѝ затрепери от изненада. Партията бе спечелила изборите само преди седмици с 43 процента от гласовете. Сега рейтингът ѝ на популярност беше паднал до 31 процента, с цели 14 зад опозицията. Бури и мъгли. Но ставаше и по-зле. Цифрите за рейтинга на министър-председателя бяха ужасяващи. Беше на километри след новия лидер на опозицията. Беше горе-долу толкова популярен, колкото чревен глист. Колингридж беше по-мразен от който и да било министър-председател след Антъни Идън в откачената му фаза.

Мати се уви по-плътно в хавлията и седна по турски на леглото. Не се чудеше вече защо ѝ е изпратена тази информация. Това беше динамит и тя само трябваше да запали фитила. Поразиите, които щеше да причини, ако избухне наред конференцията на партията, щяха да бъдат катастрофални. Това беше целенасочен саботаж и можеше да бъде брилянтна статия — нейната статия, ако изпревари другите.

Тя грабна телефона и набра номер.

— Да? — прозя се сънен женски глас.

— Ало, г-жо Престън? Мати Сторин е. Съжалявам, ако съм ви събудила. Дали може да ми дадете Грев, моля?

Чу се приглушено мърморене, преди редакторът да вземе слушалката.

— Кой е умрял? — изляя той.

— Какво?

— Кой, по дяволите, е умрял? Защо иначе ще ме търсиш толкова рано?

— Никой не е умрял. Искам да кажа... съжалявам. Забравих колко е часът.

— Мамка му.

— Но няма значение колко е часът — на свой ред скочи тя. — Имам брилянтна история.

— Каква е?

— Открих я със сутрешните вестници.

— А, успокоих се. Значи сега сме само ден след останалите.

— Не, Грев. Слушай ме малко де. Имам резултатите от последното проучване на партията. Сензационни са!

— Как ги взе?

— Някой ги беше оставил пред вратата ми.

— Бяха ли опаковани с панделка? — редакторът рядко се опитваше да скрие сарказма си, а в този сутрешен час съвсем не се и пробва.

— Но те са наистина невероятни, Грев.

— Бас държа, че са, мамка му. И кой ти е оставил този малък подарък пред вратата, Дядо Коледа ли?

— Ами не знам.

За пръв път се прокрадна сянка на съмнение в гласа ѝ. Хавлията се беше свлякла и сега тя седеше гола. Имаше чувството, че сякаш шефът ѝ се вира в нея. Започна да се разсънва много бързо.

— Ами едва ли Хенри Колингридж ги е оставил там. Така че кой смяташ, е искал да изтече тази информация, за да ти я даде?

Мълчанието на Мати издаде объркването ѝ.

— Дали пък не сте вилнели с колеги до късно снощи, а?

— Грев, това пък какво общо има?

— Правят си майтап с теб, малката. Сигурно сега седят в бара, пият едно последно и се заливат от смях. Кое то не мога да кажа за себе си.

— Ти пък откъде си сигурен?

— Не съм, мамка му. Но мисълта ми е, че се правиш на Жената чудо, ама и ти не си сигурна какво се случва.

Още веднъж настъпи неловка за Мати тишина, докато тя се опитваше да вдигне падналата хавлия и да направи един последен, отчаян опит да убеди своя редактор.

— Не искаш ли поне да знаеш какво пише вътре?

— Не. Не и ако не знаеш откъде е дошло. Помни ми думите: колкото по-сензационни са цифрите, толкова по-сигурно е, че са ти извъртели номер. Скапан пиянски майтап!

Звукът от тресната слушалка на телефон експлодира в ухото ѝ. Щеше да боли дори ако нямаше махмурлук. Заглавието на първа страница, което виждаше в представите си, се стопи в сивата сутрешна мъгла. Махмурлукът ѝ се върна хиляди пъти по-злобен. Имаше нужда от чаша черно кафе. Остра нужда. Излезе глупачка. Не за пръв път. Но обикновено не ѝ се случваше, докато е чисто гола.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Какъв е смисълът да чертаеш граници в пясъка? Ще духне вятър и преди да се усетиш, ще трябва да започнеш отново.

Мати проклинаше редактора под носа си, докато се тътреше надолу по широкото стълбище на хотела. Влезе в помещението, където сервираха закуска. Беше още рано, само шепа ентузиастични наоколо. Седна сама на една маса, като се молеше никой да не я безпокои. Трябваше й малко време, за да се възстанови. Скри се в сепарето и отвори вестник с надеждата, че хората ще решат, че работи, а не че се бори с махмурлука.

Първата доза кофеин мина през организма й като камъче, правещо „жабки“ по водата, но втората чаша кафе помогна — малко. Кризата бавно отпусна хватката и Мати започна да възвръща интереса си към света. Погледът й обходи малката стая във викториански стил. В далечния ъгъл забеляза друг политически репортер, потънал в разговор с един министър — двамата бяха навели глави един към друг и шепнеха. На друга маса седяха един висшестоящ партиен служител и съпругата му, един телевизионен репортер, един от редакторите на неделните вестници и още двама, които не можа да си спомни откъде познава. Младият мъж на съседната маса със сигурност й беше непознат. Той седеше като Мати — сякаш се криеше от останалите в стаята.

На стола до него имаше камара от папки и хвърчащи листове, а около него витаеше аурата на академична разхвърляност. Един от хората, които правят проучвания за партията, реши тя не защото интелектът й вече функционираше, а защото видя папка на масата, между чаша с чай и чиния с препечени филийки, на която имаше голямо лого на партията и надпис К. Д. Спенс.

Професионалният й инстинкт започна да взема надмощие над махмурлука, подкрепен от постоянните бомбардировки кофеин; тя

бръкна в чантата, която вечно беше с нея, и извади копие от вътрешния телефонен указател на партията, който беше измолила или откраднала в някакъв момент — не помнеше точно кога.

„Спенс. Кевин. Вътрешен 371. Проучване на общественото мнение.“

Погледна пак и видя същото име на папката пред него. Правеше нещата едно по едно. Вече се беше нагълтала с достатъчно тиня за тази сутрин. Не искаше пак да изглежда като глупачка, поне не преди обяд. Сарказмът на редактора беше подкопал вярата ѝ в цифрите от подхвърленото проучване, но също така беше оставил у нея желанието да спаси нещичко от цялото фиаско. Може би поне имаше как да научи какви са истинските цифри. Потърси погледа на мъжа.

— Кевин Спенс, нали? От щаба? Аз съм Мати Сторин от вестник „Кроникъл“.

— О, знам коя сте — отговори той, смутен, но и приятно изненадан, че някой знае името му.

— Може ли да ти правя компания, докато си изпия кафето, Кевин? — попита тя и без да чака отговор, се премести на неговата маса.

Кевин Спенс беше на тридесет и две, но изглеждаше по-възрастен, неженен, едно от съществата, отдали живота си на партийната машина, със заплата от 10 200 паунда (без право на бонуси). Той беше стеснителен, късоглед, смотан — повдигна се наполовина от стола, защото не се сецаше дали е прието да ставаш прав, когато една млада дама се приближи до масата за закуска. Мати стисна ръката му, усмихна се и скоро той разказваше с ентузиазъм и в детайли за това какви проучвания е правил по време на изборите по искане на министър-председателя и Комисията по военно дело.

— През цялата кампания те говореха, че не се интересуват от проучвания — подаде му реплика тя — че общественото мнение ще се види...

— ... „в деня на изборите“ — прекъсна я той, зарадван, че са на една вълна. — Да, това е наша малка вътрешна игра. Работата ми зависи от това тези хора да вземат проучванията на сериозно. Макар че, между нас казано, г-це Сторин...

— Мати.

— Някои от тях ги приемат твърде на сериозно.

— Как така, Кевин?

— Винаги има допустима грешка. Или се случва да има сгрешено проучване точно когато не трябва! От време на време се промъкват такива, в които примерно е сгрешена представителната извадка или въпросът е формулиран лошо.

— Като това, което току-що видях ли? — отбеляза Мати със свито сърце, още я болеше от срама, преживян тази сутрин.

— Какво имате предвид? — попита Спенс, като изведнъж стана предпазлив и върна чашата с чай в чинийката.

Мати се вгледа в него и видя, че приятелски настроеният мъж сега беше заел служебна поза, ръцете — склучени върху покривката. Той леко започна да се изчервява от врата към скулите, а очите му загубиха приветливия си блясък. Спенс не беше трениран политик и не притежаваше уменията да прикрива емоциите си. Объркването му си личеше, но защо ли толкова се притесни? Мати си каза, че ще си даде зор за последно. Едва ли скапаните цифри можеха да се окажат верни, но защо пък да не ги размаха във въздуха и да види дали някой няма да си ги припознае? Вече се беше изложила тази сутрин, направи няколко циркови номера, още един едва ли щеше чак толкова да накърни професионалната ѝ гордост.

— Доколкото съм запозната, Кевин, последните цифри са доста разочароващи за вас. Особено тези на министър-председателя.

— Не знам за какво говорите — ръцете му още бяха склучени като за молитва; или пък се мъчеше да скрие, че треперят?

Тогава, сякаш да отвлече вниманието ѝ, той се пресегна към чашата, но успя само да я разлее и отчаяно се захвана да попива течността със салфетка. Междувременно Мати бръкна отново в чантата и извади мистериозния документ, сложи го на покривката и започна да изглажда намачкания лист. Чак сега забеляза инициалите К. Д. С. най-отдолу на страницата. Сега вече се изпари и последната утайка от махмурлука.

— Това не са ли твоите цифри, Кевин?

Спенс се опита да отблъсне листа от себе си, сякаш съдържаше някаква опасна зараза.

— Откъде, за бога, взехте това? — той отчаяно се огледа наоколо, за да види дали някой ги гледа.

Мати взе листа и зачете.

— Проучване на общественото мнение номер 40...

— Моля ви, г-це Сторин!

Той не беше свикнал с преструвките, беше твърде прозрачен, за да е в безопасност, и го знаеше. Не виждаше изход от тази дилема и реши, че единственото спасение е да се остави на милостта на събеседничката си. Примоли ѝ се с приглушен глас:

— Не трябва да ме виждат, че говоря с вас. Това е строго секретно.

— Ама, Кевин, това е само лист хартия.

Очите му отново се стрелнаха из стаята.

— Не знаете какво ми е. Ако тези цифри излязат на бял свят и някой помисли, че аз съм ви ги дал, с мен е свършено. Ще ме хвърлят в канавката. Всеки търси изкупителна жертва. Толкова много слухове се носят наоколо. Премиерът няма доверие на председателя, председателят няма доверие на нас, а никой няма да се смили над някой като мен. Харесвам си работата, г-це Сторин. Не мога да си позволя да бъда обвинен, че съм ви дал конфиденциална информация.

— Не бях наясно, че нещата са толкова зле.

Спенс изглеждаше съвсем нещастен.

— Не можете да си представите. Толкова зле не е било. Честно казано, повечето от нас се мъчат да се покриват, за да може, като се изсипе помията, да ни опръска колкото може по-малко.

Той я погледна право в очите за пръв път.

— Моля те, Мати, не ме замесвай в това.

Понякога тя мразеше работата си и себе си. Това беше един от тези моменти. Трябваше да го огъне, докато изпращи.

— Кевин, докладът не е изтекъл от теб. Ти го знаеш, аз го знам и бих потвърдила пред всеки, който пита. Но ако ще ти помагам, ще трябва и ти да ми помогнеш малко. Това е последният ви доклад за общественото мнение, нали?

Тя отново плъзна листа през масата. Спенс с мъка хвърли още един поглед и кимна.

— Тези доклади се подготвят от теб и се предоставят само на хора в много тесен кръг.

Още едно кимване.

— Всичко, което трябва да знам, Кевин, е кой ги получава. Това едва ли е държавна тайна, нали така?

Не му бяха останали сили да се бори повече. Задържа дъх дълго време преди да отговори.

— Копията се изпращат по списък в двойно запечатани пликове, и то само на министри от Кабинета и на петима от старшия персонал на щаба: заместник-председателя и четирима старши директори.

Той опита да навлажни устата си с глътка чай, но откри, че е разлял почти целия.

— Как, за бога, си се сдобила с това? — настоя той със злочест глас.

— Да кажем, че някой е бил малко разсеян, става ли?

— Някой от моя офис? Кажете ми, че не е някой от моя офис?

— Не, Кевин. Да пресметнем на глас. Току-що ми даде имената на повече от двайсет човека, които получават цифрите. Прибави към това число секретарки и асистенти и така стават над петдесет човека, от които може да изтече такава информация.

Тя го дари с една от най-топлите си и успокояващи усмивки.

— Не се тревожи, няма да те намесвам.

Успокоение заля лицето му.

— Но нека държим връзка — добави тя.

Мати си тръгна от стаята за закуска с благодарността на Спенс, от което ѝ стана по-добре, както и с телефонния му номер, от което ѝ стана още по-добре. Част от нея ликуваше за статията на първа страница, която сега можеше да напише, а също и за насладата да гледа как редакторът ѝ на свой ред ще има да се извинява. Цяла седмица щяха да го обсъждат на по-питие с другите от новинарския екип. Но все пак през всичко това се промъкна един друг, по-важен въпрос. Всеки един от тези над петдесет човека можеше да бъде ренегатът, който иска да прецака Колингридж, като ѝ подхвърли този лист хартия. Но кой, по дяволите, беше го направил?

Стая 561 в хотела не беше точно петзвездна. Беше една от най-малките стаи, далеч от главния вход, в края на коридора на последния етаж, свита между стрехите на покрива. Там не настаняваха партийци от висшата йерархия, беше място за редовите служители.

Пени Гай не разбра какво се случва. Не беше чула звука от приближаващи стъпки, преди вратата да се отвори с трясък. Седна в

легло, стресната, открила две перфектно оформени гърди.

— Мамка му, Роджър, не са ли те учили да чукаш? — тя замери натрапника с възглавница, по-скоро раздразнена, отколкото ядосана. — И защо, за бога, си станал толкова рано? Не е в твой стил да се излюпваш преди обяд.

Тя не направи усилие да покрие голото си тяло, когато О'Нийл седна в края на леглото. Имаше такъв комфорт в отношенията им, който показваше липса на сексуална заплаха, че мнозина биха се учудили. О'Нийл постоянно флиртуваше с нея, особено пред хора, понякога се държеше собственически, когато други мъже са около нея, но въпреки това и в двата случая, когато Пени беше разчела грешно сигналите и му беше предложила повече от секретарските си компетенции, той беше много любвеобилен и мил, но беше промърморил нещо от типа, че е много уморен. Тя реши, че проблемът не е в нея; той се държеше така с всички жени, в него се бе натрупал дълбок комплекс от сексуална неувереност, който прикриваше с ласкателства и сексуални намеци. Беше женен преди време, преди много време — болка, която го преследваше през мъглите на годините, още една част от личния му живот, която той ревностно пазеше в тайна. Пени работеше за О'Нийл вече почти три години и му беше предана, копнееше да облекчи тревогите му, но той така и не се разкри пред нея. За тези, които не го познаваха много добре, той беше екстровеертен, забавен, пълен с чар, идеи и енергия, но Пени виждаше как той става все по-нестабилен. Неговата предпазливост, дори параноя, по отношение на връзките се бе изострила още повече през последните месеци, докато той все повече се опияняваше от възбудите на напрегнатия политически живот, макар че срещаше и трудности да се справя с него. В последно време рядко се появяваше в офиса преди обяд; все имаше тайни обаждания, все беше нервен, все изчезваше неочаквано. Пени в никакъв случай не беше наивна, но наистина го обичаше и нейната преданост я правеше сляпа. Знаеше, че той има нужда от нея, ако не в леглото, то във всеки друг момент от деня. Връзката им беше силна и макар че тя искаше повече, беше готова да чака.

— Дошъл си толкова рано само за да ме ухажваш, нали? — подразни го тя, като се намуси престорено.

— Я се покрый, немирнице. Не е честно. Те не са честни! — възкликна той, като посочи тялото ѝ.

Игриво, провокативно, тя отметна изцяло завивките. Беше чисто, зашеметяващо гола.

— О, Пен, мила, ще ми се да притежавам този момент завинаги, с маслени бои, на стената ми.

— Но не и в леглото ти.

— Пен, моля те! Знаеш, че не съм във форма толкова рано сутрин.

Тя с неохота се пресегна за пенъора.

— Да, раничко е за теб, Родж. Да не си стоял буден цяла нощ, а?

— Ами една невероятно красива бразилска гимнастичка ме учеше на цял куп нови упражнения. Ама нямахме гимнастически халки и ползвахме полилея. Какво ще кажеш?

— Я млъквай, Родж — каза тя твърдо, настроението ѝ беше станало сиво като утринното небе. — Какво става?

— Толкова млада, а толкова цинична.

— Засега ме устройва.

— Кое? Да си млада или да си цинична?

— И двете. Особено що се отнася до теб. Кажи защо си тук.

— Добре де, добре. Трябваше да направя доставка. В района. Така че... реших да мина да кажа „добро утро“.

Това почти беше истината, или поне най-близкото до истината, което беше казвал наскоро, но не и цялата истина. Не спомена, че Мати Сторин почти го беше хванала да оставя един документ сред сутрешните вестници и че му се наложи да се скрие някъде за малко. Беше притичал със ситни стъпки целия коридор, сякаш финтиреше цялата отбрана на Англия на терена за ръгби. Ама че забава! Но пък се очакваше всичко това да създаде проблеми на председателя на партията. Идеално. Своенравният стар мръсник беше особено рязък с него през последните няколко седмици, както Ъркарт отбеляза. Параноята, която беше обсебила напълно съзнанието на О'Нийл, му попречи да забележи факта, че Уилямс беше рязък с почти всички наоколо.

— Да кажем, че ти вярвам — каза Пени. — Но, моля те, Родж, следващия път като дойдеш да ми кажеш „добро утро“, първо почукай. И нека да е след осем и половина.

— Не ми се сърди. Нали знаеш, че не мога да живея без теб.

— Стига с тия страсти, Родж. Какво искаш? Все пак искаш нещо, нали, дори да не е тялото ми?

Той отклони виновно поглед, като че ли някаква тайна беше разкрита.

— Всъщност да, наистина искам да те питам нещо. Малко е деликатно...

Той събра целия си убедителен чар на търговец и започна историята, която Ъркарт му беше набил в главата предишната вечер.

— Пен, нали помниш Патрик Ултън, външния министър? Ти написа няколко от речите му за изборите и той със сигурност те помни. Той, ъ-ъ, попита за теб, като го видях вчера вечерта. Май е лапнал по теб. Така де, чудеше се дали би излязла на вечеря с него, но не искаше да те притесни или обиди, ако те пита директно, така че аз предложих, нали се сещаш, да те питам просто така, защото може да ти е по-лесно да откажеш на мен, отколкото на него лично. Разбираш ме, нали, Пен?

— О, Родж — в гласа ѝ имаше сълзи.

— Какво има, Пен?

— Да му сводничиш — в гласа ѝ имаше горчивина, обвинение.

— Не, въобще не е това, Пен, просто една вечеря.

— Никога не е било просто една вечеря. Откакто станах на четиринайсет, никога не е просто вечеря.

Тя беше второ поколение емигрант, беше израснала в претъпкано жилище близо до Ладбрук Гроув, Западен Лондон, и знаеше всички компромиси, които се очакват от едно младо черно момиче в един бял мъжки свят. Това не беше чак толкова нещастие; отваряше ѝ възможности, но не би оставила да ѝ отнемат достойнството, не и по този начин.

— Той е министър на външните работи, Пен — запротестира О'Нийл.

— С репутация, дълга като тунела под Ламанша.

— А ти какво имаш да губиш?

— Себеуважението си.

— Стига де, Пен. Това е важно. Знаеш, че не бих попитал, ако не беше.

— Ти за каква, по дяволите, ме мислиш?

— Мисля, че си красива. Наистина. Виждам те всеки ден и си единственото нещо, което носи усмивка в живота ми. Но съм отчаян. Моля те, Пен, не питай защо, но... трябва да ми помогнеш с това. Само вечеря, заклевам се.

И двамата плачеха, влюбени един в друг. Тя знаеше, че го боли да иска това от нея, че поради някаква причина нямаше избор. И понеже го обичаше, не поиска да разбере защо.

— Добре. Само вечеря — промълви тя, като лъжеше сама себе си.

Той се хвърли върху нея и я целуна радостно, преди да изхвърчи навън толкова задъхано, колкото бе нахлул.

Пет минути по-късно той беше обратно в стаята си и говореше по телефона с Ъркарт.

— Доставка е направена и вечерята е уредена, Франсис.

— Чудесно, Роджър. Справи се отлично. Надявам се външният министър да ни бъде благодарен.

— Само все още не разбирам как ще го накараш да покани Пени на вечеря. Какъв е смисълът на всичко това?

— Смисълът е, скъпи Роджър, че няма да му се налага да я кани на вечеря. Той ще идва на приема ми тази вечер. Ти ще доведеш Пени, аз ще ги срещна на чаша-две шампанско и ще видим как ще се развият нещата. Ако познавам Патрик Ултън — а аз като Камшика го познавам — няма да му трябват повече от двайсет минути, за да ѝ предложи помощта си с френския етикет.

— Обаче все още не ми е ясно ние какво печелим.

— Каквото и да стане, Роджър — а ние ще оставим това в ръцете на двама възрастни, действащи по собствено желание — ти и аз ще знаем.

— Пак не виждам от каква полза ни е това — запротестира О'Нийл, като все още се надяваше, че другият може да промени решението си.

— Довери ми се, Роджър. Трябва да ми се довериш.

— Доверявам ти се. Налага се. Нямам голям избор, нали?

— Точно така, Роджър. Сега започваш да разбираш. Информацията е сила.

Връзката прекъсна. На О'Нийл му се струваше, че разбира, но все още не беше абсолютно сигурен. Мъчеше се да прецени дали е

партньор на Ъркарт, или негов заложник. Като не можа да реши, бръкна в нощното шкафче и извади малък блистер. Глътна две приспивателни и се тръшна в леглото както си беше с дрехите.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

*Политическата служба е като живота.
Отношението ти обикновено зависи от това
дали пристигаш, или си отиваш.*

— Патрик, благодаря ти, че ми отделяш малко време — Ъркарт поздрави външния министър, който му отвори вратата.

— Звучеше сериозно по телефона. Когато Камшика казва, че е спешно да се видите насаме, обикновено това означава, че държи едни снимки под ключ, но за нещастие жълтите вестници са докопали негативите!

Ъркарт се усмихна и се промуши през отворената врата на луксозното хотелско бунгало, където бе настанен Ултън. Беше късно следобед, вятърът беше утихнал, но чадърът, който стоеше отворен над малка локвичка в коридора на Ултън, напомняше за мъчителния ден. На Ъркарт не му се беше наложило да ходи много, бунгалата им бяха само на няколко метра едно от друго в хотелския комплекс. Те бяха отредени за министрите в Кабинета и всяко беше под двадесет и четири часова охрана от полицаи на смени. Това трупаше такива сметки, че местният полицейски началник кръсти комплекса с бунгалата „Алеята за извънреден труд“.

— Нецо за пиене? — предложи галантният мъж от Ланкастър.

— Да, благодаря, Патрик. Скоч.

Многоуважаемият Патрик Ултън — главен секретар на Нейно Величество по външните работи и въпросите на Британската общност, както и един от многото успешни „емигранти“ от Мърсисайд^[1] — се засуети пред малък шкаф с напитки, в който отворените бутилки показваха, че не го отварят за пръв път този следобед, докато Ъркарт постави червената кутия, която носеше, до други четири от същия вид, които принадлежаха на домакина му, оставени до ръба на локвичката дъждовна вода. Тези яркочервени кутии покрити с кожа бяха реквизит на всеки от министрите, постоянните им спътници, съдържащи

официални документи, речи и други секретни материали. Един външен министър се нуждаеше от няколко такива кутии, а Камшика, като се имаше предвид, че няма да изнася речи и няма да се налага да се справя с международни кризи, беше пристигнал в Борнмът само с една кутия и то пълно с три бутилки дванадесетгодишно малцово уиски. Цените в хотелските барове винаги са отблъскващо високи, както беше обяснил на съпругата си той, ако въобще имат питието, което обичаш.

Сега той гледаше Ултън през малката масичка, отрупана с листовце хартия, и директно мина на въпроса.

— Патрик, трябва да се консултирам с теб. В пълна конфиденциалност. Мен ако питаш, нека това бъде една от тези срещи, които никога не са се състояли.

— Боже, наистина имаш някакви снимки! — възкликна Ултън, като сега само наполовина се шегуваше.

Това, че винаги се заглеждаше по привлекателни млади жени, често го беше водило по опасни пътеки. Преди десет години, тъкмо когато започваше кариера на министър, беше прекарал няколко болезнени часа на разпит в едно полицейско управление в Луизиана по повод уикенда, който беше прекарал в мотел в Ню Орлиънс с младо американско момиче, което изглеждаше на двадесет, държеше се сякаш е на тридесет, но се оказа, че едва е навършило шестнадесет. Инцидентът беше потулен, но Ултън никога не забрави къде е границата между бляскаво политическо бъдеще и обвинение в блудство.

— Нещо, което може да се окаже доста по-сериозно — промърмори Ъркарт. — Прихващам доста нездравословни вибрации през последните няколко седмици. По отношение на Хенри. Сигурно си усетил недоволството около масата в Кабинета, а медиите сякаш го разлюбват много бързо.

— Ами нямаше как да очакваме дълъг меден месец след изборите, но все пак ми се струва, че буреносните облаци се събраха изненадващо бързо.

— Патрик, между нас казано, двама от най-влиятелните и най-стари членове на партията се свързаха с мен. Казват, че на местно ниво положението става много лошо. Изгубихме предсрочните избори за още два общински съвета, а това трябваше да са гарантирани позиции. И най-вероятно ще изгубим още няколко в следващите седмици.

— Скапаният Източен Дорсет утре. Ще ни ритнат в чатала и там, помни ми думите. В момента трудно ще спечелим избори и за директор на начално училище.

— Патрик, една от гледните точки е — Ъркарт продължи със значително неудобство в гласа — че личната непопулярност на Хенри дърпа цялата партия надолу.

— Честно казано, споделям тази гледна точка — каза Ултън, като отпи от уискито.

— Въпросът е колко време може да му се даде, за да оправи нещата?

— С мнозинство от двайсет и четири — не много.

Ултън обгърна чашата с ръце, сякаш се държеше за нея.

— Ако загубим още няколко местни поста, ни очакват предсрочни избори — той се загледа в жълтеникавата течност, а после в колегата си. — А каква е твоята гледна точка, Франсис?

— Като Камшик нямам такава.

— Винаги си бил лукав мръсник, Франсис.

— Но като Камшик бях насърчен от няколко от старшите ни колеги да наостря уши и да проуча колко дълбоко се усещат проблемите. Накратко, Патрик, надявам се, разбираш, че не ми е лесно...

— Не си докоснал скапаното уиски.

— Дай ми само един момент. Трябва да разпитам колегите ни точно колко сериозно виждат проблема. Да свалим картите на масата. Дали Хенри все още е правилният лидер за нас?

Ъркарт надигна чашата си, погледна Ултън право в очите, отпи голяма глътка и се облегна в стола. Тишина се възцари около външния министър, който се взираше в острието на въпроса.

— Мамка му, дотам ли го докарахме вече, а?

От джоба му се появиха лула, кесия с тютюн и кибрит. Започна церемониално да пълни лулата, натъпка тютюна с палец и взе една клечка. Драсването на клечката прозвуча неестествено силно в тишината. Вдигна се пушек около Ултън и почти закри лицето му в синкава мъгла, докато той дърпаше от мундщука и разпалваше тютюна, а сладникавият мирис изпълни стаята. Той махна с ръка, за да разсее дима и да излезе от скривалището си.

— Прости ми, Франсис. След четири години във външно министерство трудно отговарям на такива директни въпроси. Май съм отвикнал хората да говорят направо. Малко ме хвана неподготвен.

Това, разбира се, бяха глупости. Ултън беше известен с директния си, често войнствен политически стил, който трудно напасваше с поста във външно министерство. Сега просто печелеше време, докато прецени какво да каже.

— Нека опитаме да оставим настрана субективните фактори... — той издиша още един облак дим, за да скрие неискреността в коментара си — и да анализираме проблема от гледна точка на държавната служба.

Ъркарт кимна и се усмихна вътрешно. Той знаеше личните възгледи на Ултън и вече беше наясно до какво заключение щеше да стигне „държавният служител“.

— Първо, имаме ли проблем? Да, и то сериозен. Моите приятели в Ланкашър са толкова ядосани, че не могат да си намерят място. Мисля, че с право събираш мнения. Второ, има ли безболезнено решение на проблема? Да не забравяме все пак, че спечелихме скапаните избори. Но не спечелихме, както трябва. И това виси на врата на Хенри. Но... — той махна с лулата за акцент — ако има начин да го сменим, нали за това говорим — Ъркарт се постара да изглежда разстроен от тази мисъл — тогава ще настъпи ад в партията, а на тези копелета от опозицията ще им паднем от воле. Ще стане много грозно, Франсис. Няма гаранция, че Хенри няма да се размърди. Ще изглежда като отчаяна мярка. На един нов лидер ще му отнеме поне година да слепи парчетата. Така че нека не се заблуждаваме, смяната на Хенри няма да бъде лесно решение. Не, приятелю. Но, трето, каквото и да говорим, може ли Хенри сам да реши проблема? Мисля, че знаеш мнението ми по въпроса. Бях против той да поеме лидерството, когато Маргарет си тръгна, и не съм променял мнението си, че изборът му беше грешка.

Ъркарт сведе глава с каменно изражение, сякаш благодареше за искреността, но всъщност ликуваше. Правилно си беше преценил човека.

Ултън доля в чашите им и продължи да разсъждава.

— Маргарет поддържаше необикновен баланс между твърд характер и целенасоченост. Тя беше безмилостна, когато се налагаше

да бъде такава, понякога и когато *не се* налагаше. Сякаш толкова бързаше да стигне, накъдето е тръгнала, че нямаше време да взема пленници, а и нямаше нищо против да прегази няколко от своите. Но това нямаше такова значение, защото тя беше лидер, в най-предните позиции. Трябва да ѝ се признае това на момичето. Но Хенри няма посока, само си пази стола. А без посока сме загубени. Опитва се да подражава на Маргарет, но няма нейните топки.

Ултън тресна голямата чаша уиски пред колегата си.

— Ето това е. Ако се опитаме да се отървем от него, ще има неприятности. Но ако го задържим, сме в лайната.

Той вдигна чашата:

— Объркване на врага, Франсис — и отпи.

Ъркарт не беше проговорил почти десет минути. Върхът на средния му пръст описваше кръгове по ръба на чашата, като произвеждаше протяжен вой. Вдигна поглед, очите му бяха сини и пронизващи.

— Но кой е врагът, Патрик?

Другият мъж отвърна на погледа му.

— Този, който с най-голяма вероятност ще ни донесе провал на следващите избори. Лидерът на скапаната опозиция? Или Хенри?

— Твоята гледна точка? Какво *точно* ми казваш, Патрик?

Ултън избухна в гръмък смях.

— Съжалявам, Франсис, свикнал съм твърде много на дипломатически кухи фрази. Да знаеш, че вече не мога и жена си да целуна сутрин, без тя да се зачуди какви са истинските ми намерения. Искаш конкретен отговор? Добре. Мнозинството ни е твърде малко. Както я караме, ще ни пометат следващия път. Не може да продължава така.

— И какво е решението? Трябва да намерим решение.

— Да чакаме момента, това трябва да направим. Няколко месеца. Подготвяме общественото мнение, натискаме Хенри да подаде оставка, за да може, като го направи, да се възприеме, че сме верни на обществените нагласи, а не че се занимаваме с вътрешни интриги. Много е важно как ще изглежда, Франсис, затова ни трябва време да си опечем питката.

А на теб ти трябва време да подготвиш собствената си кандидатура, помисли си Ъркарт. Стар измамник такъв. Искаш поста

повече от всякога.

Той познаваше Ултън. Този човек не беше глупак, поне не в това отношение. Сигурно вече планираше как ще прекарва всяка свободна вечер в коридорите и баровете на Камарата на общините, като подсилва стари приятелства и създава нови, като яде „гумени“ пилешки пържоли по сбирки в избирателния си район, като си говори с вестникарски редактори и журналисти със собствени рубрики, и изобщо — като си вдига акциите. Официалните му срещи щяха да бъдат разредени, щеше да пътува по-малко в чужбина и много повече из страната, като изнася речи за новите предизвикателства пред страната ни през следващото десетилетие.

— Това е твоята задача, Франсис, и е трудна работа, мамка му. Но ти ще ни помогнеш да преценим кога е дошъл моментът. Ако избързаме, ще изглеждаме като похитители. Ако закъснеем, партията ще се разпадне. Ще трябва да залепиш ухо на релсата. Предполагам, ще говориш и с други.

Ъркарт кимна внимателно в тихо съгласие. Ултън ми даде ролята на Касий^[2], помисли си той, сложи кинжала в ръката ми. Ъркарт с радост усети, че няма нищо против това чувство, съвсем не.

— Патрик, оказваш ми голяма чест, като си толкова откровен с мен. Дълбоко съм ти благодарен, че ми се довери. Следващите няколко месеца ще бъдат трудни за всички ни и ще имам нужда от постоянните ти съвети. Винаги можеш да разчиташ на мен като на верен приятел.

— Знам, Франсис.

Ъркарт стана.

— И разбира се, нито дума няма да излезе извън тази стая.

— Моят „разузнавателен“ екип все ми натяква колко тънки са стените тук. Радвам се, че точно ти си в съседното бунгало!

Ултън се засмя, като потупа Ъркарт игриво и леко покровителствено по гърба, докато гостът му отиваше да си вземе червената кутия.

— Довечера е моят прием за конференцията, Патрик. Всички ще са там, много полезно събиране. Нали няма да забравиш?

— Много ясно. Винаги са ми харесвали партитата ти. Ще е грубо от моя страна да откажа шампанско!

— Значи ще се видим след няколко часа — отговори Ъркарт и взе червената кутия.

Ултън затвори вратата след посетителя и си наля още едно. Този следобед щеше да пропусне дебатите в залата на конференцията. Вместо това щеше да се отпусне във ваната и после да подремне, за да събере сили за тежката вечер. Като прехвърли наум разговора от преди малко, се зачуди дали уискито не беше притъпило сетивата му. Опита се да си спомни нещо, което Ъркарт казва против Колингридж, но не успя да се сети за такова. „Лукав мръсник. Остави ме аз да кажа всичко.“ И все пак това можеше да се очаква от Камшика; можеше да се довери на Франсис Ъркарт, нали така? Докато седеше и се чудеше дали не е бил малко по-откровен от необходимото, не забеляза, че Ъркарт си беше тръгнал с грешното червено куфарче.

Мати беше в добро настроение, откакто изпрати материала си малко след обяд. Шокиращо проучване. Ексклузивна първа страница, и то в момента, когато беше заобиколена от всичките си конкуренти. Щеше да има с какво да се похвали от тази конференция, това беше сигурно. Цял следобед си мислеше с копнеж за новите врати, които се отваряха пред нея. Само преди няколко дни бе отбелязала първата си година в „Кроникъл“, а способностите ѝ вече получаваха признание. Може би след още една година щеше да е готова за следващата стъпка: помощник-редактор или пък собствена рубрика, в която да пише задълбочени политически анализи, а не просто злободневни статийки на конвейер. А с приятели като Франсис Ъркарт нямаше да ѝ липсват ексклузивни истории.

Трябваше да се плати известна цена, разбира се. Майка ѝ все още смяташе, че Мати е намерила някого в Лондон, партньор, който да сподели живота ѝ, но това беше труден и доста самотен живот. Като се прибираще сама късно вечер или като ровеше в коша с пране рано сутрин, усещаше, че има нужди извън професионалната суета, и ставаше все по-трудно да не им обръща внимание.

Нямаше как да не обърне внимание и на съобщението да се обади спешно в офиса, което получи малко преди пет часа. Точно беше приключила разговора с вътрешния министър на чаша чай на терасата — той се мъчеше да уговори „Кроникъл“ да напудрят материала за речта му на следващия ден, пък и предпочиташе да побъбри един час с младата блондинка, отколкото да прекара още един безкраен следобед,

като слуша речите на колегите си — когато рецепционистката бутна бележка в ръката ѝ. Лобито на хотела гъмжеше от хора, но един от обществените телефони беше свободен и тя реши да се примири с шума. Когато се свърза, секретарката на Престън обясни, че той говори по другата линия и я прехвърли към заместник-редактора Джон Крайевски, мил мъж с гигантски размери, с когото беше започнала да прекарва доста време през дългите летни месеци — двамата сплотени от общата им страст към доброто вино и факта, че баща му като нейния дядо, беше бежанец от Европа от времето на войната. Нищо сексуално, поне засега, макар че той бе заявил ясно, че би искал да разменят повече от офисните клюки. Сега обаче в гласа му звучеше неудобство.

— Здравсти, Мати. Виж, въ... Ох, мамка му, няма да увъртам сто часа. Ние няма... той няма да публикува статията ти. Много съжалявам.

Тишина в слушалката. Мати изпадна в ступор, докато прехвърляше наум думите му, за да е сигурна, че е разбрала правилно. Но както и да ги прехвърляше, все излизаше същото.

— Как така няма да я публикува, дявол да го вземе? Какво имаш предвид?

— Точно това, което казвам, Мати. Няма да стане.

Беше ясно, че за Крайевски разговорът е ужасно труден.

— Виж, съжалявам, че не мога да ти дам повече детайли, защото Грев се занимава с това лично — аз не съм се месил, моля те, повярвай ми — но явно това е толкова скандална история, че уважаемият ни редактор не иска да я публикува, без да е напълно сигурен, че сме прави. Казва, че винаги сме подкрепяли правителството и че няма намерение да захвърли редакционната политика през прозореца заради един анонимен лист хартия. Трябва да сме абсолютно сигурни, преди да действаме, а това няма как да стане, без да знаем откъде идва информацията.

— За бога, какво значение има откъде идва скапаната хартийка? Който ми я изпрати, нямаше да го направи, ако мислеше, че самоличността му ще е известна на цялата редакция. Важното е само, че информацията е вярна, а това го потвърдих вече.

Той въздъхна.

— Повярвай ми, знам как се чувстваш, Мати. Ще ми се да нямах нищо общо с това. Но мога да ти кажа само, че Грев е непреклонен. Няма да публикува.

На Мати ѝ се прииска да се разкрещи, да крещи дълго, високо и нецензурно. Изведнъж съжали, че се обади от претъпканото хотелско лоби.

— Дай ми да говоря с Грев.

— Съжалявам. Той е зает на другата линия.

— Ще почакам!

— Всъщност — каза заместник-редакторът, в гласа му се трупаше срам — знам, че той ще е зает цяла вечер и настоя аз да проведа разговора с теб. Сигурен съм, че ще иска да се чуете, Мати, но утре. Няма смисъл да се мъчиш да го убедиш тази вечер.

— Утре няма никакъв шибан смисъл! Откога имаме навика да рискуваме да изпуснем ексклузивна новина, защото Грев си е наврял телефона отзад — Мати не можа да сдържи презрението си. — За какъв вестник работим, Джони?

Чу как заместник-редакторът прочисти гърлото си, като не можеше да намери подходящите думи.

— Съжалявам, Мати — беше всичко, което можа да каже.

— Ами тогава майната ти, Джони — беше всичко, което тя можа да изсъска в слушалката, преди да я тресне.

Той не заслужаваше такова отношение, нито пък тя. Вдигна слушалката пак: дали той не е още на линията, дали няма да ѝ каже, че това е някаква тъпа шега. Но всичко, което чу, бе безпристрастният равен тон за „свободно“.

— Мамка му! — избухна тя и тресна слушалката още веднъж.

Един от служителите на конференцията, който говореше по съседния телефон, ѝ хвърли остър поглед. Тя го изгледа.

— Мамка му!

Тя нарочно го каза пак, за да се увери, че той я е чул, а после закрачи през фойето към бара.

Барманът точно вдигаше решетката над барплота, когато Мати се появи и тръшна чантата си и банкнота от пет паунда пред него.

— Имам нужда от питие! — заяви тя.

Все още беше толкова заслепена от гняв, че без да иска, блъсна ръката на другия посетител, който вече се беше наредил до лакирания

плот с очевидното намерение да получи първото питие за вечерта.

— Извинете — каза тя нервно, без да се старае да звучи искрено. Другият пияч се обърна към нея.

— Млада госпожице, вие казвате, че имате нужда от питие. Изглеждате сякаш имате нужда от питие. Докторът ми казва, че няма такова нещо като нужда от питие. Ама той какво ли разбира? Ще имате ли нещо против, ако един възрастен човек, който би могъл да ви бъде баща, се присъедини към вас? Между другото, името ми е Колингридж, г-н Чарлз Колингридж. Но, моля, наричайте ме Чарли. Всички ми викат Чарли.

— Добре, Чарли, стига да не говорим за политика, ще ми бъде приятно. Само че редакторът ми ще черпи първото. Нека да му дам шанс да направи едно свястно нещо днес и да пием по едно голямо, ама много голямо, за негова сметка!

[1] Област в Северозападна Англия с най-голям град Ливърпул. В тази област се намира град Ланкастър, община Ланкашър, с около 46 000 души население. ↑

[2] Гай Касий Лонгин — римски сенатор (85 пр.н.е. — 42 пр.н.е.), ключова фигура в заговора срещу Юлий Цезар. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

*Светът на Уестминстър се ръководи от
амбиция и преумора, и алкохол. И похот.
Най-вече похот.*

Стаята беше с нисък таван и претъпкана с хора. Макар че всички прозорци бяха широко отворени, бунгалото на „Алеята за извънреден труд“ гъмжеше като летищен терминал в страна от Третия свят. Вследствие на това, всички се натискаха за охладеното шампанско, което секретарката на Ъркарт разливаше. Задухът и алкохолът окастриха формалностите и приемът вече се превръщаше в едно от най-разгулните събития, които Камшика беше организирал по време на конференция.

Ъркарт обаче нямаше възможност да се разходи сред гостите и да приеме техните благодарности. Той беше буквално притиснат в ъгъла от огромното туловище на Бенджамин Ландлес. Медийният магнат от Ийст енд^[1] се потеше обилно, беше свалил сакото и разкопчал яката си. Виждаха се широките му зелени тиранти като колани на парашут, които държаха грамадните му безформени панталони. Ландлес изобщо не се притесняваше. Цялото му внимание беше обърнато към приклещената плячка.

— Ама всичко това е една скапана каша, Франки, и ти много добре го знаеш. Подкрепих ви с цяла вестникарска верига на последните избори. Преместих световната си централа в Лондон. Налях милиони в тази държава. Според мен вие сте ми длъжници. Но ако Хенри не се разкара, целият цирк отива по дяволите на следващите избори. А понеже съм ви такъв добър приятел, онези изроди от опозицията ще ме разпънат на кръст, ако дойдат на власт. Така че стига сте се помайвали, за бога!

Той направи пауза, за да извади голяма копринена носна кърпа някъде от гънките на панталона и да избърше челото си, а Ъркарт го провокира да продължи.

— Едва ли е чак толкова зле, Бен. Всяко правителство минава през трудни периоди. И преди сме се справяли. Пак ще се измъкнем.

— Глупости! Това са самодоволни празни приказки и ти много добре го знаеш, Франки. Не си ли виждал последните ви проучвания? Обадиха ми се от редакцията днес следобед. Шибана ка-та-стро-фа! Ако има избори днес, ще ви размажат. Ще ви унищожат, мамка ви!

Ъркарт усети прилив на задоволство, като си представи заглавието в „Кроникъл“ на следващата сутрин, но не можеше да си позволи да го покаже.

— По дяволите! Как е попаднало в ръцете им такава нещца? Това ще ни изиграе много лоша шега на местните избори утре.

— Недей да пълниш гащите, Франки. Казах на Престън да спре материала. Ще изтече все някога, разбира се, но ще е след изборите утре.

Той забодде дебел пръст в гърдния си кош.

— Ако аз не бях ви спасил, тази конференция щеше да се превърне в цирк. — Той въздъхна дълбоко. — Направих повече, отколкото заслужавате, мамка му.

— Знам, че Хенри ще бъде благодарен, Бен — каза Ъркарт, но вътрешно му призля от разочарование.

— Много ясно, че ще бъде — изръмжа Ландлес, като сега пръстът му дълбаеше в гърдния кош на Ъркарт — само че благодарността на най-непопулярния министър-председател след разпването на Христос не е нещца, което мога да сложа в банката.

— Какво имаш предвид?

— Осъзнай се, Франки. Политическият рейтинг е пари. Докато вие сте на власт, аз мога да си гледам работата и да правя това, което мога най-добре — да изкарвам пари. Затова ви подкрепих. Но като почне да ви се пълни лодката с вода, всеки се паникьосва. Бурсата потъва. Хората не инвестират. Профсъюзите протестират. Аз вече не мога да работя с размах. Ей такава е положението от юни насам. В момента премиерът не може да организира дори състезание по надпърдяване. Ако целуне някое бебе, майката ще го обвини в педофилия. Той дърпа цялата партия надолу, а с това и моя бизнес. Ако не направите нещца по въпроса, всички ще изчезнем в една голяма помийна яма.

— Наистина ли мислиш така?

Ландлес направи пауза, сякаш да покаже на Ъркарт, че не шампанското провокира думите му.

— От дъното на душата си — изръмжа той.

— Тогава, изглежда, имаме проблем.

— Ами да, мамка му.

— Какво искаш да направим, Бен?

— Франки, ако аз се дънех като вашия премиер, моите акционери да са ме изритали до 12 часа на обед. Още същия ден щях да съм вън.

— Искаш да кажеш...?

— Ами да. Разкарайте го. Доброто старо „довиж-да-не“.

Ъркарт рязко повдигна вежди, но Ландлес беше човек, който, веднъж препуснал с коня си, трудно удържаше животното.

— Животът е твърде кратък, за да крепим неудачници, Франки. Скъсвам си задника от работа през последните двайсет години само за да гледам как шефът ти проваля всичко.

Ъркарт усети, че дебелиите пръсти на госта му болезнено стискат ръката му. В разплутото тяло се криеше истинска сила и Ъркарт започваше да разбира защо Ландлес винаги постига своето. Ако не можеше да надмogne някого с богатство и финансови мускули, притискаше го с физическа сила и го бичуваше с острия си език. Ъркарт мразеше да го наричат „Франки“, но това беше единственият човек, който упорито го правеше. Но тази вечер, точно тази вечер, той не се противеше. Това беше спор, който с удоволствие щеше да загуби.

Ландлес се приближи още по-близо, заговорнически, като притисна Ъркарт още повече в ъгъла.

— Нека ти дам един пример. Между нас казано, а, Франки? — той се огледа да види дали някой не слуша разговора им. — Едно птиченце ми каза, че много скоро вестникарската мрежа „Юнайтед нюзпейпърс“ ще се обяви за продажба. Ако стане така, ще искам да я купя. Всъщност вече водя сериозни преговори с тях. Но тия меки китки, адвокатите, ми казват, че понеже вече притежавам една от големите вестникарски групи, правителството няма да ми позволи да купя друга. И аз им викам: как така не мога да стана най-големият собственик на вестници в страната, въпреки че подкрепям правителството с всички мои заглавия?

Капчици пот се стичаха по цялото му лице, но той не им обръщаше внимание.

— И знаеш ли какво ми отговориха, Франки? Знаеш ли какво ми казаха тези малоумници? Точно защото подкрепям правителството, ще си имам проблеми. Само да смигна на групата на „Юнайтед“, и опозицията ще започне да мята лайна. Ще вдигнат врява до бога. И никой няма да има топки да застане на моя страна, така ми казаха. Ще пратят сделката към Комисията по монополите, там ще я затлачат с месеци, цяла орда адвокати ще заседнат в някой кабинет на комисията и аз ще трябва да слушам лекциите на разни неосъзнати педали как да си ръководя бизнеса. А знаеш ли какво наистина ме вбесява, Франки?

Ъркарт премигна. От такова разстояние, този мъж наистина беше плашещ.

— Нямам представа, Бен. Моля те, кажи ми.

— Това, което ме вбесява, е — отново го пробождаше с пръст — че какъвто и аргумент да използвам, какъвто и да кажа, в крайна сметка правителството ще спре сделката. Защо? Защото нямат топките да влязат в боя.

Той издуха дима от пурата си право в лицето на Ъркарт.

— А понеже твоето правителство няма топки, моят кур отива на менгемето. Не стига, че прецаквате вашите работи, прецаквате и моите!

Чак сега Ландлес извади пръста си от гърдния кош на домакина. Беше го забивал болезнено и Ъркарт беше сигурен, че ще има синина на сутринта. Проговори бавно.

— Бен, винаги си бил голям приятел на партията. Поне аз оценявам високо всичко, което направи. Ще бъде непростимо, ако не можем да ти се отплатим. Не мога да говоря от името на министър-председателя по този въпрос — всъщност напоследък трудно мога да говоря от негово име за каквото и да било, но ще направя всичко възможно да те подкрепя, когато имаш нужда.

Ландлес кимаше.

— Радвам се да го чуя, Франки. Много ми харесва това, което чувам от теб. Де да можеше и Хенри да е толкова решителен.

— Страхувам се, че не е в природата му. Но знам, че ще бъде страшно благодарен.

— За какво?

— За това, че си заровил материала относно проучването. Не мога да си представя каква вреда може да му нанесе лично на него, ако

се публикува. Цялата конференция ще се обърне на пехливанска схватка.

— Да, така е, нали?

— От друга страна, има и такива, които смятат, че прогрес не се постига без малко сътресения.

Нервните бръчки по лицето на Ландлес отстъпиха място на усмивка. Кожата му беше изненадващо розова и мека, ухили се широко.

— Мисля, че разбирам логиката ти, Франки.

— Каква логика, Бен?

— Ха! Мисля, че се разбираме — ти и аз.

— Да, Бен. И аз мисля така.

Ландлес стисна ръката на Ъркарт още веднъж, но този път леко, в пристъп на благодарност. После погледна часовника си.

— Бре, да му се не види, колко стана часът? Имам работа да върша, Франки. Затварят първия тираж след по-малко от трийсетина минути. Трябва да се обадя по телефона.

Той грабна сакото си и го праметна през лакът.

— Благодаря за партито. Много се забавлявах. Няма да го забравя, Франки.

Ъркарт наблюдаваше как индустриалецът, с мокра риза, залепнала за широкия му гръб, си проправи път през тълпата в стаята и изчезна през вратата.

В другия край на претъпканата стая, скрит зад стена от тела, Роджър О'Нийл се беше свил на малко диванче заедно с една млада и привлекателна жена от конференцията. Той беше силно развълнуван. Пръстите му шаваха непрекъснато, очите му шареха сякаш горяха, думите му се изсипваха със стряскаща скорост. Момичето от Родъръм вече бе залято от имената, които О'Нийл подхвърляше, и тайните, които споделяше; тя беше невинен участник в еднопосочен разговор.

— Министър-председателят е под постоянното наблюдение на службите за охрана. Разбира се, винаги има заплаха. Ирландци. Араби. Узурпатори. Опитват се да стигнат и до мен. От месеци. Тайните служби настояваха да ми сложат охрана по време на изборите. Засекли и двете имена в списък с бъдещи цели — на Хенри и моето. И ми

сложиха два̀сет и четири часова защита. Тайно от обществото, разбира се, но всички от службите знаят.

Той дръпна нервно от цигарата и се закашля. Извади изцапана кърпичка и издуха носа си шумно, като погледна резултата, преди да я прибере в джоба.

— Но защо теб, Роджър? — поинтересува се младата му събеседничка.

— Лесна мишена. Движа се свободно сред обществото. А ако ми посегнат, ще се вдигне много шум в медиите. Ако не могат да стигнат до премиера, целят се в някого като мен — той се огледа нервно наоколо, очите му не намираха покой, дръпна си пак от цигарата. — Можеш ли да си мълчиш? Да пазиш тайна? Тази сутрин усетих, че нещо не е наред с колата ми. Момчетата от Бомбения отряд я минаха цялата под лупа. Откриха, че болтовете на предната гума са били разхлабени. Представи си, тръгвам да се прибирам по магистралата, карам със сто и два̀сет, гумата изхвърча — щяха да ме бършат от мантинелите! Смятат, че е направено нарочно. Отдел „Убийства“ са на път в момента, искат да ме разпитат.

— Роджър, това е ужасно — тя ахна.

— Не казвай на никого. Тайните служби не искат да ги подплашим, щом още има шанс да ги хванем неподготвени.

— Нямах представа, че стоиш толкова близо до министър-председателя — каза тя с нарастващо страхопочитание. — Какъв ужасен момент за...

Изведнъж тя се сепна.

— Роджър, добре ли си? Изглеждаш много разстроен. Очите ти... — заекна тя.

Очите на Роджър се въртяха шантаво в орбитите си, като пълнеха мозъка му с още по-зловещи халюцинации. Изглежда, вниманието му беше отвлечено другаде; не беше вече с младата жена, а в някакъв друг свят, в някакъв друг разговор. Очите му потрепнаха и се върнаха към нея за момент, но после изчезнаха пак. Бяха кървясали и воднисти, губеха фокус, носът му течеше като на старец през зимата; обърса го неуспешно с опакото на ръката си. Пред погледа ѝ лицето му стана пепелявосиво, тялото му се разтнесе в конвулсия и той стана рязко. Изглеждаше ужасен, сякаш стените се сриваха върху него.

Тя продължи да го гледа безпомощно, като не знаеше какво да направи, за да му помогне, а се притесняваше да привлече вниманието на другите. Тя се опита да хване ръката му и да го подкрепи, но той се обърна рязко към нея и загуби равновесие. Понечи да се хване за нея, за да не падне, сграбчи блузата ѝ и няколко копчета изхвъркнаха.

— Махни се от пътя ми, махни се — изръмжа той.

Блъсна я силно назад и тя полетя през масата, пълна с чаши, преди да се просне, разкрячена, на дивана. Трясъкът от строшено стъкло прекъсна разговорите и всички в стаята се обърнаха да видят какво става. Още копчета се бяха скъсали и лявата ѝ гърда се показваше.

Настъпи пълна тишина, когато О'Нийл се запрепъва към вратата, блъскайки още хора по пътя си, преди да потъне в тъмнината на нощта, оставяйки зад себе си шокирани лица и младото момиче, притискащо скъсаната си дреха и борещо се със сълзи на унижение. Една от по-възрастните жени започна да ѝ помага да се пооправи и я поведе към тоалетната. Когато вратата на тоалетната се затвори зад тях, стаята веднага се изпълни с предположения, които бързо прераснаха в море от клюки, което щеше да забавлява гостите цяла вечер.

Пени Гай не се присъедини към клюкаренето. Само до преди малко се беше смяла весело, като наистина се наслаждаваше на забавното остроумие и мърсисайдския чар на Патрик Ултън. Ъркарт ги беше запознал преди повече от час и се беше уверил, че шампанското се лее толкова леко, колкото и разговорът им. Но магията се беше разсеяла от внезапната бъркотия и светлата усмивка на Пени посърна в изражение на крайно нещастие. Вече губеше битката със сълзите си, които се стичаха по бузите и изглежда, не можеха да спрат въпреки милите думи на Ултън и голямата носна кърпа, която той ѝ даде. Болката ѝ беше много истинска.

— Той е толкова хубав човек, брилянтен е в това, което прави — обясняваше тя и колкото повече се опитваше да го защитава, толкова по-силно течаха сълзите — но понякога явно му идва в повече и леко откача. Въобще не му е в характера.

— Пени, много съжалявам, мила. Виж, трябва за малко да излезеш от тук. Моето бунгало е отсреща. Какво ще кажеш да отидем там, докато се успокоиш, а?

Тя знаеше какво ще последва. Но сякаш вече нямаше голямо значение. Тя кимна с благодарност и двамата се промушиха през тълпата. Никой не забеляза как се измъкнаха от стаята, освен Ъркарт. Очите му ги проследиха до вратата, през която бяха излезли Ландлес и О'Нийл по-рано. Той беше много доволен. Май щеше да помни това парти.

[1] Район на Лондон, нарицателно за място, където живее работническата класа. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Повечето кандидати в местните избори са просто процедурна необходимост, нужна, за да накара победителя да се чувства, сякаш е постигнал нещо значимо. Което рядко е така наистина.

Четвъртък, 14 октомври

— Нали няма да ти стане навик да ме будиш всяка скапана сутрин, а?

Дори по телефона в гласа на Престън ясно се долавяше, че това е заповед, а не въпрос. Мати някак си бе съумяла да се подреди още по-зле, отколкото предната сутрин, след няколко часа алкохолно самонаказание с Чарлз Колингридж. Много трудно ѝ беше да хване тънките детайли на това, което се случваше.

— Дявол да го вземе, Грев. Лягам си с мисълта да те убия, защото си спрял статията. Тази сутрин се събуждам и виждам опропастената ѝ версия на първа страница с автор някой си „Редакция «Политика»“. Вече не мисля, че искам да те убия, а знам, че искам да те убия. Но първо искам да разбера защо се ебаваш със статията ми? Защо си промени решението? Кой е писал текста? И кой, по дяволите, е „Редакция «Политика»“, ако не аз?

— Успокой топката, Мати. Поеми си въздух, преди да скъсаш корсета.

— Не нося корсети, Грев!

— А ти къде беше цяла вечер? Мяташе погледи на някой ерген или си гореше сутиена на някоя феминистка сбирка? Както и да е. Звънях ти. Ама няма кой да вдигне. Ако се беше навъртала наоколо, щеше да чуеш всичко.

Мати започна да си припомня събитията от предната вечер. Костваше ѝ много усилия, всичко беше в мъгла. Моментната ѝ разсеяност даде време на Престън да продължи.

— Както, мисля, ти е казал Крайевски, вчера редакторският екип реши, че няма достатъчно доказателства, подкрепящи материала, за да го публикуваме днес.

Мати изсумтя с негодувание.

— Честно казано, на мен ми хареса статията още от самото начало — добави той, като се мъчеше да звучи искрено. — Исках да стане, но ми трябваше още потвърждаваща информация, преди да съсипем министър-председателя в деня на важни местни избори. Един анонимен лист хартия не беше достатъчен.

Не аз съсипах министър-председателя, а *ти* — Мати искаше да го прекъсне, но Престън я изпревари.

— Затова си побъбрих с един от познатите ми във висшите кръгове на партията и късно вчера получихме потвърждението, което ни трябваше. Точно преди да влезем в печат.

— Но моят текст...

— Текстът трябваше да се адаптира, историята се разви. Опитах се да се свържа с теб, но тъй като не успях, я пренаписах сам. Не исках друг да я пипа, статията е твърде добра. Така че „Редакция «Политика»“ в случая съм аз.

— Аз написах статия за данните от едно проучване. Ти си я превърнал в разпятие за Колингридж. Какви са тези цитати „според важни фигури в партията“, какви са тези критики и присъди? Кой друг от вестника работи в Борнмът, освен мен?

— Моите източници са си моя работа, Мати. Би трябвало да си наясно с това.

— Глупости, Грев. Аз съм твоят политически кореспондент на скапаната конференция. Не можеш да ме държиш на тъмно по този начин. Вестникът е обърнал наопаки статията ми, а също и Колингридж. Само до преди няколко седмици според теб слънцето изгряваше от задника му, а сега е — как го беше написал — „катастрофа, която всеки момент може да изкара правителството от релсите“. Сигурно ще съм популярна колкото подмишницата на вещица тук тази сутрин. Трябва да ми кажеш какво става!

Престън се беше опитал. Беше предложил някакво обяснение. Не беше истината, ама какво от това? Сега обаче реши, че е време да използва началството си.

— Ще ти кажа какво става. Имаме страхотна ексклузивна история, ей това става. И може да си пропуснала този факт, Мати, но аз съм главен редактор на вестника и не съм длъжен по цял ден да се обяснявам на всеки новак репортер, който скучае в провинцията. Ти правиш, каквото ти се каже, аз правя, каквото ми се каже, и двамата си вършим работата. Нали така?

— А кой, по дяволите, ти казва на теб какво да правиш, Грев? — настоя Мати.

Но всичко, което получи в отговор, беше сигнал „свободно“. Връзката беше прекъсната. Тя удари по облегалката на стола в пристъп на ярост. Не можеше повече, нямаше повече да търпи това. Мислеше, че нови врати ще се отворят пред нея, но вместо това редакторът ѝ ги затваряше, като ѝ прищипваше пръстите. Вече нищо не разбираше.

Половин час по-късно все още не можеше да разбере като се мъчеше да събере мислите си с още една чаша кафе в стаята за закуска. С облекчение откри, че Кевин Спенс не е там. Купчина със сутрешните вестници лежеше в краката ѝ; трябваше да признае, че Престън е прав — беше чудесен ексклузивен материал, най-добрата първа страница от всички. Добри статистики, добри цитати. Твърде добра работа, за да я беше свършил Престън по телефона от Лондон. Докато ровеше в камарата с парчета от пъзела, усети как сянка премина през стаята и като вдигна поглед, видя огромната фигура на Бенджамин Ландлес да се влачи тежко към една маса до прозореца, където седеше лорд Питърсън, ковчежник на партията. Бизнесменът натъпка телесната си маса в един стол, съвсем неподходящ за размерите му, и се наведе към събеседника си, доколкото коремът му позволяваше. Усмихна се на Питърсън, стисна ръката му, не обърна никакво внимание на Мати. Изведнъж тя си помисли, че нещата започват да се навързват.

Политическият секретар на министър-председателя се сви. За трети път пресекретарят хвърляше вестника през масата към него и за трети път той го връщаше обратно. Сигурно така се е чувствал св. Петър, мислеше си той.

— За бога, Греъм — скочи пресекретарят, като повиши глас — не може да скрием всяко скапано копие на „Кроникъл“ в Борнмът. Трябва да му кажем. Ти трябва да му го покажеш. И то сега!

— Защо трябваше да се случва днес? — изстена политическият секретар. — С тези местни избори цяла нощ не сме спали, за да му подготвим речта за утре. Сега ще иска да пренапишем цялото скапано нещо, а откъде ще намерим време? Ще му изгорят бушоните.

Той тресна капака на куфарчето си с нехарактерна ярост.

— Целият стрес от последните седмици, а сега и това. Сякаш няма отърване, а?

Другият реши да не отговаря, предпочете да изучава гледката към залива от хотелския прозорец. Пак валеше.

Политическият секретар вдигна вестника, нави го на руло и го метна през стаята. Той кацна с трясък в кошчето за боклук, като го преобърна и съдържанието му се разпиля по килима. Изхвърлените листове с чернови на речта се смесиха с цигарена пепел, празни кутийки бира и доматен сок.

— Заслужава поне да си изяде закуската. Имай милост. Ще му кажа след това — реши той.

Щеше да се окаже лошо решение.

Хенри Колингридж се наслади на яйцата на закуска. Беше завършил речта за конференцията в ранните часове на нощта и беше оставил хората от екипа му да я дооформят и напечатат, а той си легна. Спа добре, макар и кратко; може би за пръв път от седмици насам.

Заклучителната реч за ежегодната конференция винаги висеше над главата му като мрачен облак. Мразеше конференциите, общите приказки, да е далеч от дома задълго, преяждането всяка вечер за сметка на партията... и речта. Най-вече речта. Дълги часове измъчено обсъждане в задимена хотелска стая, прекъсвано точно когато нещата потръгнат, за да се изпълни някой скапващ ангажимент или да се посети някой досаден прием, като много часове по-късно се опитваха да продължат оттам, докъдето са стигнали, само че по-уморени и по-отегчени. Ако речта мине добре, това е просто в рамките на очакваното. Ако е зле, пак щяха да ръкопляскаат, но щяха да си тръгнат, мърморейки, че стресът на поста си казва думата. Закон на каръка.

Но все пак виждаше му се краят, само трябваше да изнесе речта. Министър-председателят беше достатъчно уверен, че да предложи на съпругата си разходка по крайбрежната алея след закуска, малко да

издухат паяжините, какво от това, че може всеки момент да превали. Охраната ги следваше няколко стъпки по-назад. Докато се разхождаха, Колингридж изреждаше плюсове и минуси за зимна ваканция в Антигуа или Шри Ланка.

— Мисля си за Шри Ланка тази година — каза той. — Ти може да си стоиш на плажа, ако искаш, Сара, но аз май предпочитам да направя няколко прехода в планините. Там има няколко древни будистки манастира, а пък се говори, че резерватите за диви животни са феноменални. Президентът на Шри Ланка ми разказваше за тях миналата година и звучеше наистина... Скъпа, ти май не ме слушаш!

— Извинявай, Хенри. Просто... гледам вестника на този човек.

Тя кимна към някакъв човек от конференцията, който се мъчеше да държи вестника си под напора на морския бриз.

— По-интересен ти е от мен, а?

Доброто му настроение се изпари, когато в него се прокрадна тревога и се сети, че още никой не му е дал извадката от пресата за деня. Биха му казали, ако има нещо важно, но все пак... Беше направил грешка преди няколко месеца, когато екипът му го убеди, че няма нужда да чете вестниците всеки ден, че подготвените от тях резюмета са напълно достатъчни. Но служителите имаха ограничен поглед върху това какво е важно за деня на един министър-председател и той започна да намира все повече дупки в резюметата, особено по политически въпроси, а най-вече, когато ставаше дума за лоши новини. Това бяха опити да го предпазят, разбира се, но той винаги се страхуваше, че пашкулът, в който го увиват, в крайна сметка ще го задуши.

Спомни си първия път, когато стъпи на Даунинг стрийт №10 като министър-председател след посещението си в Бъкингхамския дворец. Беше оставил тълпите и телевизионните камери отвън и като се затвориха вратите зад гърба му, се беше озовал пред необикновена гледка. От едната страна на големия коридор, започващ от вратата, се бяха подредили около двеста държавни служители, които го аплодираха шумно — точно както са правили за Тачър, Калахан, Уилсън и Хийт, точно както щяха да правят за този след него. От другата страна на коридора, с лице към първата редица, стоеше политическият му екип, лоялни поддръжници, които набързо бе събрал около себе си, когато стартира кампанията му за наследяване на

Маргарет Тачър, и които беше поканил на Даунинг стрийт да споделят историческия момент. Бяха само седем човека и изглеждаха смалени в новото обкръжение. Страшно неравностойна численост. Почти не се видя с партийните си съветници през следващите шест месеца, защото на практика те бяха избутани от бюрократичната машина и не остана никой от първоначалната дружина. Не, не беше добра идея да се разчита на държавни служители, беше решил той. Също така беше решил да спре с тези прес резюмета и да започне пак да чете истинските новини, но все още не беше намерил време да го направи. От следващата седмица задължително.

Вниманието му се върна към вестника, който човекът тръскаше, за да му върне формата. Беше на десетина метра и от това разстояние беше трудно да види заглавието. Опита се да не зяпа твърде явно. Думите бавно придобиха някакъв фокус.

„КРИЗА НА РЕЙТИНГА УДРЯ ПРАВИТЕЛСТВОТО“ — крещеше заглавието.

Той направи пет големи крачки и грабна вестника от ръцете на стреснатия мъж.

„БЪДЕЩЕТО НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ ПОД ВЪПРОС, СПАД В ЛИЧНИЯ МУ РЕЙТИНГ ЗАСЯГА ПАРТИЯТА“, прочете той. „СТРАХ ОТ ПРОВАЛ НА МЕСТНИ ИЗБОРИ.“

— Хенри! — извика жена му изплашено.

— Какво, по дяволите... — кресна мъжът, преди думите му да замръзнат, когато позна натрапника.

— Всичко наред ли е, г-н министър-председател? — попита един от охранителите, като застана между двамата мъже.

Колингридж наведе глава.

— Простете, аз не исках... Много съжалявам — промърмори той в извинение.

— Не, г-н министър-председател, аз съжалявам — каза мъжът, като се осъзна. — Заслужавате по-добро отношение от това.

— Заслужавам, нали? — промърмори Колингридж, преди да се обърне и да закрачи обратно към хотела.

Фактът, че трябваше да вади вестник „Кроникъл“ от боклуците в кошчето, не подобри настроението на министър-председателя.

— От хората по улицата, Греъм. Може ли поне веднъж да не разбирам последен?

— Съжалявам, г-н министър-председател. Смятахме да ви го покажем веднага след закуската — беше мижавият отговор.

— Смяташ ли, че имам апетит след това? Гледай какви глупости! Не става така, Греъм, просто...

Той спря. Беше стигнал до мястото в статията, където фактите отстъпваха място на спекулации и преувеличения.

Скорошният спад в рейтинга, който посочват проучванията на общественото мнение, проведени от партията, поставя министър-председателя под жестоко напрежение. Утре той ще изнесе заключителната реч на конференцията в Борнмът, на която сега се гледа с още по-голямо внимание, като може да се каже, че е решаваща. Недоволството от управленския стил и ниската ефективност на Колингридж като лидер нараства все повече след изборите, когато резултатите, постигнати от него разочароваха много от неговите колеги. Съмненията със сигурност се подклаждат от данните от последното проучване, според което той има най-ниския личен рейтинг за министър-председател, откакто са започнали да се провеждат такива проучвания преди почти четиридесет години.

— Ужас — промълви Колингридж и продължи да чете.

Снощи получихме следния коментар от човек на важен министерски пост: „Липсва твърда ръка в Кабинета и в Долната камара. Партията е неспокойна. Отличните ни позиции се подкопават от непопулярния ни лидер“. Още по-крайни мнения се изказаха в други звена на правителството. Висшестоящи партийци имат предположения, че съвсем скоро ще се стигне до кръстопът. „Трябва да избираме между нов старт или

застой и в крайна сметка провал“, твърди надежден източник. „Минахме през твърде много ненужни проблеми след изборите. Не можем да си позволим да продължаваме така.“ По-песимистичните възгледи са, че Колингридж е като „катастрофа, която всеки момент може да изкара правителството от релсите“.

— Мамка му — възкликна Колингридж на висок глас, като вече не се стараше да шепне.

„На днешните местни избори в Източен Дорсет, за които се смяташе, че са сигурна победа за правителството, сега се гледа като на решаващ момент за бъдещето на министър-председателя“ — завършваше статията.

Човек може да изкара половината си живот на върха на политическата стълбица, като се учи как да се справя със страха от високото, но пак да му се завие свят, като му дойде в повече.

— Намери скапания плъх, изпъзлял от канала, който стои зад това, Грѐм! — изръмжа Колингридж, като мачкаше вестника в ръцете си, сякаш му извиваше врата. — Искам да знам кой го е писал. Кой е говорил с пресата. От кого е изтекла информацията от проучването. И утре за закуска искам топките му на скара!

— Да се обадя ли на лорд Уилямс? — предложи политическият секретар.

— Уилямс! — избухна Колингридж. — Нали точно неговото шибано проучване е изтекло! Не искам извинения: искам отговори. Доведи ми Ъркарт. Намери го и каквото и да прави, го доведи тук. Веднага.

Секретарят събра кураж за следващото препятствие.

— Преди да дойде той, г-н министър-председател, може ли да предложа да хвърлим още един поглед на речта ви? Може да има много неща, които трябва да се променят в резултат на сутрешната преса, а нямаме много време...

— Речта остава, както си е. Всяка дума. Няма да скъсам една съвсем добра реч само защото тези малоумници от пресата са се

захванали да мятат лайна. Намери Ъркарт. И то веднага!

Когато звънна телефонът в бунгалото на Ъркарт, не министър-председателят, а външният министър беше на другия край на линията. За облекчение на Ъркарт, Ултън се кикотеше.

— Франсис, ти изкуфяваш май, а!

— Скъпи Патрик, аз не мога...

— Наливай си повече вода в уискито следващия път. Взел си една от моите кутии вчера, а си забравил твоята тук. При мен са твоите сандвичи, а при теб са тайните планове да нападнем Нова Гвинея или каквато там глупост ме карат да подпиша тази седмица. Предлагам да си ги сменим, преди да са ме арестували за немарливо отношение към държавната собственост. Ще съм при теб след двайсет секунди.

След малко Ъркарт се извиняваше с усмивка на колегата си, но Ултън махна с ръка.

— Няма проблеми, Франсис. Истината е, че така или иначе нямаше да сваря да ги прочета вчера вечерта. Всъщност трябва да ти благодаря. Оказа се много стимулираща вечер.

— Радвам се, Патрик. Тези конференции могат да бъдат много забавни.

Но когато Ултън си тръгна, като още се кикотеше, настроението на Ъркарт се смени. Стана сериозен, веждите му се набръчкаха угрижено и той заключи вратата отвътре, като провери дръжката, за да е сигурен, че никой не може да влезе. Веднага след това спусна щорите и само след като се увери, че няма опасност някой да го види, постави развълнувано червената кутия на бюрото. Разгледа кутията, като търсеше следи от отваряне, после отдели ключ от голямата връзка, която извади от джоба си, и внимателно го пхна в ключалката. Като вдигна капака, отдолу се показаха не вестници, нито сандвичи, а дебел слой стиропорен опаковъчен материал, натъпкан в кутията. Той го извади и го сложи настрана, преди да се върне към кутията. Внимателно разхлаби червената кожа в един от ъглите и започна да разлепва едно парче от нея, под което се разкри малка дупка, пробита в самата стена на кутията. Процепът беше не повече от пет сантиметра, а в средата му беше сгъстен радиопредавател със самостоятелно хранене от миниатюрни живачни батерии, японско производство.

Мениджърът на магазина за охранителна техника близо до улица „Тотнъм корт“, който беше посетил преди две седмици, не беше

показал никакъв интерес, когато Ъркарт му обясни, че иска да провери един служител, който нарушава правилника.

— Случва се — беше всичко, което каза.

Мениджърът прояви доста повече ентусиазъм в обяснението на всички възможности на техниката, която предлага. Това беше един от най-простите и същевременно най-чувствителни предаватели на пазара, обясни той, който би трябвало да може да хване почти всеки звук, ако няма преграда, на разстояние до петдесет метра и да го пренасочи към специално направен приемник и записващо устройство, което се активира от човешки глас.

— Само гледай микрофонът да сочи горе-долу в посоката на източника на звука и гарантирам, че ще звучи като симфония на Малер.

Ъркарт отиде до гардероба и извади още една министерска червена кутия. Вътре, също в гнездо от предпазен стиропор, лежеше модифицирано портативно радио на къси вълни с вграден диктофон, което беше настроено на честотата на предавателя. Ъркарт забеляза със задоволство, че деветдесетминутната касетка, която беше сложил, беше записана почти до края. Явно е имало много звук, който да активира записващото устройство.

— Надявам се, че не е просто защото хъркаш, Патрик — пошегува се Ъркарт сам със себе си.

Като го каза, устройството се включи, работи десет секунди и пак спря. Той натисна бутона за превъртане на касетата и гледаше как малките колелца се въртят, когато телефонът звънна пак — викаха го при министър-председателя. Спешно. Пак за урок по чистене на канала.

— Нищо — каза той, като прокара пръсти по червената кожа и на двете кутии — ще почакате.

Смееше се, докато излизаше през вратата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Някои политици гледат от високия пост както моряк гледа на морето — пълно с приключения, непредвидимост и вълнение. Виждат го като път към съдбата им. Аз го виждам като нещо, в което най-вероятно ще се удавят.

Събота, 16 октомври

„Кроникъл“ не беше единствената медия, която ден след речта на министър-председателя я обяви за пълен провал. Всички други вестници пригласяха, също и няколко членове на правителството, както и лидерът на опозицията.

Загубата на изборите в Източен Дорсет първо сплоти партията в общо разочарование, когато новината се разнесе из кулоарите на конференцията рано сутринта в петък, но до закуската това чувство се изчерпи. Над купички с мюсли или чинии с английска закуска всички започнаха да отприщват яда си и да го насочват в една и съща посока. Хенри Колингридж.

До обяд репортерите в Борнмът вече бяха обсадени от безименни партийни членове, всеки от които претендираше, че е предупреждавал министър-председателя да не провежда изборите в седмицата на конференцията, и всеки бягаше от отговорност за загубата. От своя страна, в пристъп на отчаяние, офисът на министър-председателя отвърна на удара — неофициално, разбира се. Те обвиняваха щаба на партията, за който, разбира се, отговаряше лорд Уилямс. Нямахте кой да чуе обясненията обаче. Стадният инстинкт беше завладял всички.

Както написа един вестник, който традиционно подкрепяше правителството:

Министър-председателят се провали за пореден път вчера. Трябваше да използва речта си, за да потуши растящите съмнения относно лидерската му позиция, но вместо това негов колега от Кабинета я окачестви като „нелепа и неподходяща“. След отчайващите данни от проучването на общественото мнение и унижителната загуба на местните избори партията има нужда от реалистичен анализ на обстоятелствата и вдъхване на увереност. Вместо това, както каза един депутат, получихме „претоплена стара предизборна реч“.

Критиките към Колингридж стават все по-открити. Питър Беърстед, депутат от Северен Лестър, каза следното вчера вечерта: „Електоратът ни удари предупредителен шамар на изборите. Няма да се задоволи с клишетата и самодоволство, от което ти се повдига. Може би е време министър-председателят да се замисли дали да не предаде щафетата“.

Във високата офисна сграда на южния бряг на Темза редакторът на „Седмичен обзор“, водещо политическо телевизионно предаване, изчете вестниците с интерес и свика спешна оперативка на целия екип. Двадесет минути по-късно планираната програма за следващия ден на тема „хазяи рекетъори“ бе отменена и шестдесетте минути на предаването щяха да бъдат посветени на нещо друго. Поканиха Беърстед да участва, както и няколко социолози и експерти. Новата програма получи заглавие „Време ли е да си ходи?“.

От дома си в зелените покрайнини на Епсъм старши мениджърът на компанията за пазарен анализ „Барклис де Зута Уед“ се обади на двама свои колеги. Те потвърдиха, че могат да бъдат в офиса много рано в понеделник сутринта. „Всички тези политически глупости ще скапят пазарите. Време е да раздвижим малко акциите, преди другите копелета да започнат да продават.“

Победеният кандидат от Източен Дорсет беше потърсен за коментар от неделното издание на вестник „Мейл“. Нарочно изчакаха да приключи мокрият обяд, с който давеше мъката си. Враждебността

му към лидера на партията беше остра. „ЗАРАДИ НЕГО ЗАГУБИХ ПОСТА СИ. ЩЕ ЗАПАЗИ ЛИ ТОЙ СВОЯ?“ Страхотно заглавие.

Ъркарт беше в дома си в провинцията — Ню Форест, Хампшър — великолепна сграда в ренесансовия стил на Андреа Паладио. Там го откриха няколко колеги от Кабинета, за да изкажат притеснението си. Със същите тревоги се обади и председателят на Изпълнителния комитет на партията от Йоркшир. „Франсис, ти знаеш, че принципно бих потърсил председателя, лорд Уилямс, но изглежда, се води открита война между щаба и Даунинг стрийт. Да ме прощават, ама не искам да се замесвам“ — обясни безцеремонният мъж от Йоркшир.

Междувременно министър-председателят беше в Чекърс, официалната му резиденция, обграден от тучните поля на Бъкингамшър и многочислената охрана, като беше оставил настрана всички работни дела, защото не му се занимаваше с нищо. Лавината беше тръгнала и той нямаше представа как да я спре.

Следващият удар дойде по-късно същия следобед и изненада почти всички. Дори Ъркарт. Той очакваше вестник „Обзървър“ да се забави поне няколко седмици с проверката на всички документи и снимки, които им беше пратил анонимно. Поне да се посъветват с адвокатите си, но изглежда, от вестника се страхуваха, че някой техен конкурент ще ги изпревари. „Риск е, ако публикуваме, риск е и ако не го публикуваме. Така че да действаме“, изкрещя редакторът на колегите си.

Ъркарт беше в гаража, където държеше своя роувър модел, „Спийд пайлът“ от 1933, когато дойде обаждането. С тази кола той обичаше да фучи безгрижно по уличките на Ню Форест „като жабока мистър Тоуд от филмчето на Дисни“, както казваше жена му, спокоен, че нито един полицаи не би глобил някого с такава красива британска класика, а и дори да възникне проблем, местният полицейски началник му беше познат от голф клуба. Ъркарт бърникаше нещо по тройния карбуратор, когато Мортима го повика от къщата.

— Франсис, обаждат се от Чекърс!

Той отговори от слушалката в гаража, като избърса внимателно ръцете си в омаслен парцал.

— Франсис Ъркарт на телефона.

— Камшик, моля, изчакайте, свързвам ви с министър-председателя — инструктира го женски глас.

Гласът, който заекваше по телефона, бе почти неузнаваем. Беше изтънял, несигурен, изтощен.

— Франсис, страхувам се, че имам лоши новини. Обадиха ми се от „Обзървър“. Копелета гадни. Казват, че ще пуснат някакъв материал утре. Не мога да обясня, но твърдят, че брат ми Чарлз е купувал акции на компании, като е ползвал вътрешна информация — правителствена информация. Спечелил бил много пари. Казват, че имат доказателства — банкови извлечения, брокерски разписки, всичко. Купил е акции на „Ринокс“ за почти 50 000 паунда, така казват, и то само няколко дни преди да одобрим новото им лекарство. Продал ги няколко дни след това на сериозна печалба. Всичко това направил с фалшив адрес в Падингтън. Така казват. Ще го публикуват на първа страница.

Колингридж млъкна изтощен, сякаш нямаше сили да продължи.

— Франсис, всеки ще реши, че аз съм му дал информацията. Какво да правя, за бога?

Ъркарт се отпусна в удобната кожена седалка на колата, преди да отговори. От тази седалка беше свикнал да поема рискове.

— Каза ли нещо пред „Обзървър“, Хенри?

— Не. Не мисля, че те очакваха коментар от мен. По-скоро се опитваха да намерят Чарли.

— Той къде е?

— Скрыт вдън земя, надявам се. Успях да се свържа с него. Беше... пиян. Казах му да не вдига телефона и да не отваря вратата.

Ъркарт стисна волана и погледна напред. Имаше странното чувство, че всичко това не го засяга. Беше задействал една машина, която се оказа твърде мощна, за да я контролира. Вече не знаеше какво го чака на следващия завой, само знаеше, че се движи с по-висока скорост от безопасната. Но не можеше да спре, а и не искаше. Вече беше късно за съмнения.

— Къде е Чарли сега?

— В дома си в Лондон.

— Трябва да изпратиш някого да се погрижи за него. Не може да го оставим сам, Хенри. Виж, знам, че е трудно, но има клиника за алкохолици близо до Доувър, която сме ползвали за такива случаи. Много дискретни и мили хора. Д-р Крисчън, директорът на болницата,

е отличен човек. Ще му се обадя и ще го помоля да дойде да вземе Чарли. Но се опасявам, че трябва да изпратиш и някой друг от семейството, в случай че Чарли се противи. Имаш ли представа кой? Може би съпругата ти? Трябва да действаме бързо, Хенри, защото само след няколко часа репортерите от „Обзървър“ ще налязат и ще обсадят дома на брат ти. Трябва да изпреварим копелетата. В сегашното състояние на Чарли не се знае какво може да каже или да направи.

— А какво ще правим после? Не мога да скрия Чарли завинаги. Трябва да се види какво е станало рано или късно, нали?

— Прости ми, че питам, Хенри, но истина ли е? Купувал ли е акции?

Въздишката, която се чу от другата страна на телефона, беше като заседнал въздух, който се измъква от отдавна заровен ковчег.

— Не знам. Просто не знам. Но...

От тази пауза лъхаше на съмнение и отчаяние.

— Явно наистина сме дали лиценз на някакво ново лекарство на „Ринокс“. Всеки, който е имал техни акции, е изкарал добра печалба. Но Чарли няма пари да си плаща тока, камо ли да играе на борсата. А и откъде ще е разбрал за „Ринокс“?

Ъркарт отговори с тон, който не търпеше противоречие.

— Ще се занимаваме с това, след като се погрижим за него. Той има нужда от помощ независимо дали го осъзнава, или не, а ние трябва да му дадем малко въздух. Ти и аз, Хенри, трябва да се погрижим за него. А ти трябва да си особено внимателен, Хенри.

Ъркарт направи пауза, за да остави думите да постигнат търсения ефект.

— Не може да си позволиш да сбъркаш точно сега.

Колингридж измърмори нещо в съгласие. Нямахше нито волята, нито аргументите да спори и се радваше, че Камшика поема нещата в свои ръце, макар че така губеше и семейната си чест и професионалното си достойнство.

— Какво друго да направя, Франсис?

— Нищо. Само да се оправим с Чарли. После ще държим барута си сух. Нека първо видим какво точно знаят от „Обзървър“, после ще влезем в боя. Но дотогава няма да казваме нищо.

— Благодаря ти, Франсис. Моля те, обади се на този д-р Крисчън, помоли го да помогне. Сара може да бъде в дома на брат ми след по-малко от два часа, ако тръгне веднага. Оправи всичко това. О, боже...

Ъркарт можеше да чуе как емоциите напират в гласа на министър-председателя.

— Не се тревожи, Хенри. Всичко ще си дойде на мястото — увери го той. — Имай ми доверие.

Чарлз Колингридж не се възпротиви в началото, когато снаха му влезе в апартамента с резервния ключ. Тя го намери хъркащ в един фотьойл, около него беше разхвърляна стъкларията от тежък пиански следобед. Цели пет неприятни минути тя се опитваше да го събуди без успех, докато накрая взе лед, увит в кърпа. Тогава той започна да се противи. Протестът му нарасна, когато разбра защо е дошла Сара, която го убеждаваше да „замине за няколко дни“, но диалогът стана напълно неразбираем за него, когато тя взе да го разпитва за някакви акции. Тя не можа да измъкне смислени изречения от него, нито да го накара да се помести.

Чак когато почти час по-късно пристигна д-р Крисчън заедно с един помощник на Ъркарт, беше постигнат някакъв прогрес. Пригответна бе една чанта с най-необходимите принадлежности и тримата натъпкаха все още противящия се Чарли на задната седалка на колата на д-р Крисчън, която беше паркирана до задния вход на сградата.

За тяхно щастие, Чарли беше загубил всякаква физическа координация и не можеше да окаже кой знае каква съпротива. За нещастие обаче, цялата процедура отне време, твърде много време, и докато черният „Форд Гранада“ на доктора излезе на главната улица със Сара и Чарли на задната седалка, цялата сцена бе запечатана от камерите на телевизия Ай Ти Ен, които точно бяха пристигнали на мястото.

Видеоматериалът с измъкващия се Чарли, свит на задната седалка, придружен от съпругата на министър-председателя, беше водеща новина във вечерните емисии.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Лоялността е добра новина, но рядко е добър съветник.

Неделя, 17 октомври

Сцените с бягството на Чарлз Колингридж все още бяха водеща новина, когато „Седмичен обзор“ влезе в ефир. Предаването беше организирано набързо и имаше много проблеми. Апаратната смърдеше на пот и цигари, нямаше достатъчно време за предварителни разговори с гостите, а последната част от сценария за аутокюто на водещия все още се набираше, когато той поздрави зрителите в началото на предаването.

Не бяха успели да убедят нито един министър да участва; колкото по-усърдно опитваха, толкова по-гневни бяха отказите. Един от обичайните коментатори още не беше пристигнал в студиото. Звукорежисьорът отчаяно търсеше нови батерии, когато студио мениджърът вече отброяваше с пръсти секундите до ефир. На агенция „Галъп“ бе поръчано проучване предния ден и самият изпълнителен директор на компанията Гордън Хийлд щеше да представи резултатите. Беше ритал компютъра си цяла сутрин и изглеждаше малко зачервен. Не само заради прожекторите, а и заради резултатите от проучването. Още по-голям спад в рейтинга на министър-председателя. Да, значителен спад, призна Хийлд. Не, нямаше друг пример в историята за министър-председател, който да е толкова непопулярен след спечелени избори.

Мрачните прогнозни спекулации се подклаждаха от двама старши медийни анализатори, а един икономист рисуваха още апокалиптични картини, като предвиждаше смут във финансовите пазари през идните дни. Той беше прекъснат по средата на бръщолевенето си, когато водещият прехвърли вниманието към Питър Беърстед. При нормални обстоятелства щяха да са го записали предварително, но сега нямаше време и депутатът от

Централноизточния район се включи на живо. В програмната схема на режисьора бяха предвидили не повече от две минути и петдесет секунди за него, но те не бяха взели предвид факта, че веднъж като набере скорост, уважаемият бърбтив и дребнав представител от Северен Лестър беше по-трудно да бъде удържан, отколкото разярен язовец.

— И така, г-н Беърстед, колко тежко е положението в партията според вас?

— Зависи.

— От какво?

— От това колко дълго трябва да търпим настоящия министър-председател.

— Значи стоите зад твърдението си от по-рано тази седмица, че министър-председателят трябва да премисли дали да остане на поста си?

— Не, не точно. Казвам, че трябва да подаде оставка. Той унищожаваше партията ни, а сега, изглежда, се е замесил и в семеен скандал. Това не може да продължава. Просто не може!

— Но смятате ли, че е вероятно той да подаде оставка? Все пак изборите бяха съвсем скоро. Има почти пет години до следващите. Това трябва да е огромно поле за наваксване на изгубеното.

— Няма — казвам ви, няма — да оцелеем още пет години с този министър-председател!

Депутатът беше изнервен, разпален, клатеше се на стола в студиото.

— Време е за свежи умове, а не за слаби сърца. Убеден съм, че партията трябва да вземе решение по въпроса. Ако той не иска да подаде оставка, тогава трябва да го накараме.

— Но как?

— Да изискаме предсрочни избори за нов лидер.

— Кой ще се кандидатира?

— Ами, ако трябва и аз ще го направя, ако няма кой друг.

— Вие ще излезете срещу Хенри Колингридж за лидерството в партията? — изплю водещият изненадано. — Но едва ли можете да спечелите?

— Разбира се, че не — отговори Беърстед почти презрително. — Но ще привлечем вниманието на големите в нашата джунгла. Всички

те се измъчват с този премиер, но никой няма смелост да направи нещо. Ако те не искат, аз ще го направя. Ще поставя нещата открито.

Долната устна на водещия потрепна, като се чудеше кога е правилният момент да се намеси.

— Не искам да ви прекъсвам, но нека изясним нещо, г-н Беърстед. Вие твърдите, че министър-председателят трябва да подаде оставка, иначе вие ще се изправите срещу него за лидерството на партията?

— Така или иначе трябва да има вътрешни избори за нов лидер преди Коледа; такива са процедурите в партията. Това се прави винаги след общонационални избори. Обичайно това е не повече от една формалност, но този път ще бъде истинска битка. Моите колеги ще трябва да се решат.

Болезнено изражение изкриви лицето на водещия. Притискаше слушалката в ухото си, през която слушаше надвикването в апаратната. Режисьорът настояваше, че драматичното интервю трябва да продължи, майната му на графика; редакторът крещеше, че трябва да прекъснат, преди този глупак да промени мнението си и да провали сензационния материал. Един пепелник падна на пода, някой изпсува грубо.

— Прекъсваме за кратка реклама — обяви водещият.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Политик. На древногръцки „поли“ означава „много“. А „тик“ на английски значи кърлеж.

Понеделник, 18 октомври — петък, 22 октомври

Британската лира започна да пада веднага след като отвори Токийската борса. В Лондон беше малко преди полунощ. До 9 сутринта всички понеделнишки вестници крещяха за предизвикателството пред Колингридж, а общият индекс на акциите според вестник „Файненшъл таймс“ показва цялостен спад от 63 пункта. До обяд падна с още 44 пункта. Хората с пари не обичат изненадите.

Министър-председателят не беше във форма. Не можа да спи и почти не беше казал и дума от събота вечер насам, обхванат от силна депресия. Сара не го пусна да отиде на Даунинг стрийт тази сутрин, а го накара да остане в Чекърс и повика лекаря. Д-р Уин-Джоунс, лоялният и много опитен личен лекар на Колингридж, му предписа успокоителни и почивка. Успокоителното подейства веднага: Колингридж спа повече от три-четири часа за пръв път, откакто беше започнала конференцията на партията преди една седмица, но съпругата му все пак усещаше следите от напрежението в потрепването на затворените му клепачи. Дори докато спеше, пръстите му се бяха вкопчили в чаршафите.

Късно същия следобед, след като се излюпи от медикаментозния сън, Колингридж инструктира пресцентъра на Даунинг стрийт да пусне съобщение, че той ще участва във вътрешните избори за лидер, разбира се, сигурен е в победата, но сега е твърде зает с правителствени дела, за да дава интервюта, така че ще отговори покъсно през седмицата. Чарли също не даваше интервюта. Все още нищо смислено не можеше да се разбере от него относно акциите, а официалното становище „без коментар“, което се получи в резултат, нямаше да бъде достатъчно да закрепил семейната лодка.

В щаба на партията лорд Уилямс поиска още проучвания, и то спешно. Искаше да знае какво наистина мисли страната. Другите звена в партийната машина се задействаха по-бавно. Някой извади от прахта правилника за провеждане на избори за лидер, при условие че има заявен конкурент, но той се оказа доста оплетен. Процедурата беше в ръцете на лидера на комисията на задните скамейки на партията сър Хъмфри Нюлендс, а решението за датите на провеждане зависеше от настоящия лидер на партията. Объркването се засили, когато се разбра, че сър Хъмфри е избрал изключително лош момент да замине на почивка на частен остров на Карибите миналия уикенд и сега се оказваше страшно трудно да се свържат с него. Това провокира спекулации от страна на драскачите, че той нарочно се крие, за да се даде време на партийната йерархия да вразуми Лъва от Лестър, както беше новият прякор на Беърстед, и да го накара да се оттегли. До сряда обаче вестник „Сън“ откри сър Хъмфри на плаж със сребрист пясък, някъде на остров Санта Лучия, с няколко негови приятели, включително поне три полуголи млади жени, които очевидно бяха поне половин век по-млади от него. Обявиха, че ще се върне в Лондон веднага след като му уредят полет. Също като Чарли Колингридж, съпругата на Нюлендс отказа да коментира публично.

В това бурно море Хенри Колингридж започна да усеща как се носи по вълните, а връзката му с мъдрия и хитър председател на партията беше отрязана. Нямаше конкретна причина да не вярва на Уилямс, разбира се, но постоянните брътвежи на медиите относно разрыв помежду им започнаха да превръщат в реалност това, което преди беше просто една безотговорна клюка. Недоверието е въпрос на усещане, а не на фактология. Гордият и застаряващ председател смяташе, че не може да предложи съвет, ако не му бъде поискан, но Колингридж прие мълчанието му като доказателство за неговата нелоялност.

Сара отиде да посети Чарли и се върна късно вечерта много депресирана.

— Той изглежда ужасно, Хенри. Не бях забелязала колко се е поболял с всичкия този алкохол. Докторите казват, че е бил на път да се съсипе до смърт.

— Аз съм виновен — промълви Хенри. — Можех да го спра. Само ако не бях толкова зает... Той каза ли нещо за акциите?

— Нищо не му се разбира, само повтаря: „Петдесет хиляди? Какви петдесет хиляди?“. И се закле, че не е стъпвал в турска банка.

— Мамка му!

— Скъпи... — тя прехапа устната си, трудно ѝ беше да каже думите. — Дали е възможно...?

— Дали е виновен? Наистина не знам. Но какъв избор имам? Трябва да е невинен, защото, ако наистина е купил тези акции, само глупак би повярвал, че аз не съм му казал да го направи. Ако Чарли е виновен, аз потъвам с него.

Тя стисна тревожно ръката му.

— Не може ли да кажеш, че Чарли е болен, че не знае какво прави, че някак си... е намерил информацията, без ти да знаеш...

Опитът ѝ да измисли оправдание увисна. Дори на нея не ѝ звучеше достоверно.

Той я прегърна, притисна я в ръцете си, успокоявайки я със силата на тялото си по начин, който думите му не можеха.

Целуна челото ѝ и усети топлината на сълзите ѝ на гърдите си. Той също можеше да се разплаче всеки момент и не се срамуваше от това.

— Сара, няма да бъда този, който ще довърши Чарли. Бог ми е свидетел, че той самият доста се постара да се съсипе, но все пак аз съм му брат. Винаги ще бъда. Този път или ще оцелеем, или ще потънем, ако трябва. Но каквото и да става, ще го направим като семейство. Заедно.

За Мати партийната конференция беше шест седмици тичане и безсъние и беше чакала с нетърпение малко почивка. Но един дълъг уикенд се оказа предостатъчен. Колкото и екзотични чилийски вина да пиеше, колкото и стари филми да гледаше, мислите ѝ все се връщаха към работата. И към Колингридж. И Ъркарт. И Престън. Особено Престън. Беше взела едно руло шкурка и стържеше дограмата в апартамента си, но това не ѝ помагаше да се разсее, колкото и да опитваше да си го изкара на старата боя. Пак беше адски ядосана на редактора си.

В 9:30 на следващата сутрин тя се озова обратно в офиса, пуснала корени в кожения фотьойл пред кабинета на Престън; чакаше

в засада. Този път нямаше как да я отреже, като просто затвори телефона. Но и това не помогна.

Беше чакала почти час, когато се показа секретарката му и я погледна извинително.

— Съжалявам, Матс, шефът току-що се обади, че има среща навън и няма да дойде преди обяд.

Светът сякаш организираше заговор против Мати, всичко вървеше наопаки. Искаше ѝ се да изкрещи и беше на път да го направи. Тогава се появи Джон Крайевски, избрал точния момент също да потърси редактора.

— Не знаех, че си на работа днес, Мати.

— Не съм. Поне не задълго.

Тя стана, за да си тръгне. Крайевски стоеше сконфузено; често му се случваше в нейно присъствие — харесваше я твърде много, за да е спокоен около нея.

— Виж, Мати, сто пъти тръгнах да ти се обадя от миналата седмица насам, но...

— Но какво...? — попита остро тя.

— Май ме беше страх да не ми отхапеш главата.

— Тогава си... — тя се поколеба, искаше ѝ се да му отвърне, че е бил прав да мисли така, но се възпря. Не беше виновен той. Гласът ѝ омекна. — Тогава си постъпил мъдро.

Откакто жена му беше загинала в пътен инцидент преди две години, Крайевски беше загубил в голяма степен самочувствието си както спрямо жените, така и спрямо професионалните си способности. Той беше можещ човек и оцеляваше, но предпазната обвивка, в която се криеше, вече леко се пропукваше. Няколко жени бяха проявили интерес към него, привлечени от високата му фигура със слаби, но широки рамене и тъжните му очи, само че той искаше повече от симпатия и секс от съжаление. Искаше нещо, някого, който да го разтърси и да върне вълнението в живота му. Искаше Мати.

— Искаш ли да поговорим, Мати? Може да вечеряме някъде? Далеч от всичко това — той посочи към кабинета на редактора с раздражение.

— Натискаш ли ми се? — следи от усмивка се появиха в ъгълчетата на устните ѝ.

— Лекичко може би.

Тя грабна чантата си и я преметна през рамо.

— В осем. В „Ганг“ — инструктира го тя, като се опитваше безуспешно да изглежда все още ядосана, минавайки покрай него към изхода на офиса.

— Ще дойда — извика той след нея. — Явно съм мазохист, но ще дойда.

А той беше мазохист. Всъщност той беше в ресторанта десет минути по-рано, за да изпие една бира, преди тя да се появи с пет минути закъснение. Знаеше, че му трябва малко алкохолен кураж. „Ганг“, точно на ъгъла до апартамента на Мати в Нотинг Хил, беше бангладешки ресторант с голяма глинена пещ и собственик готвач, който предлагаше отлична кухня, когато не беше в родината си, опитвайки се да свали правителството. Мати седна, поръча си бира и се присъедини към темпото на Крайевски, докато остъргаха и последните следи от тика^[1] в чинията. Мати се облегна назад с въздишка.

— Мисля, че допуснах голяма грешка, Джони.

— Много чесново ти дойде хлебчето ли?

— Исках да бъда журналист. Добър журналист. Дълбоко в себе си вярвам, че имам качествата да бъда велик журналист. Но няма да стане с този задник, нашия редактор, нали?

— Грев си има кусурите, да.

— Жертвах много, за да дойда тук, долу, в Лондон.

— Странно, ние от Есекс казваме „там, горе, в Лондон“.

— Взех решение. Убедена съм. Няма да търпя повече глупостите на Гревил Престън. Напускам.

Той погледна дълбоко в очите ѝ, видя вълнението в тях. Пресегна се и взе ръката ѝ в своята.

— Не прибързвай, Мати. В политиката всичко ври и кипи в момента. Трябва ти работа, поне да си близо до ринга, да следиш нещата. Не напускай играта, преди да си сигурна.

— Джони, изненадваш ме. Очаквах сърцата тирада как трябва да остана в екипа, нали си заместник-редактор?

— Не говоря като заместник-редактор, Мати — той стисна ръката ѝ. — А и си права. Грев е лайно. Единственото хубаво при него е, че поне е ясно, че е лайно. Никога няма да те изненада. Знаеш ли какво стана оная вечер...

— Кажи ми, преди да ти откъсна топките.

Сервитьорът се появи с още две бутилки бира. Крайевски отпи калпачето от пяна на своята, преди да продължи.

— Добре. В редакцията сме, малко преди крайния срок на първия тираж. Тихо е, няма късни новини. Грев ни занимава със себе си, разтяга някакви локуми как пили цяла вечер с Денис Тачър в нощта на бомбения атентат в Брайтън^[2]. Никой не му вярва, разбира се, едва ли някога се е виждал с тези хора, камо ли да пие с тях, а и Лорейн от вестника после се кълнеше, че са се натискали в някакъв друг хотел по това време. Както и да е, по средата на разказа секретарката го вика. Телефонно обаждане. Той се шмугва в кабинета си. След десет минути се връща, много развълнуван. Някой му е запалил огън под опашката. „Задръжете тиража“, почва да крещи. „Сменяме първа страница.“ Всички си викаме: „Боже, застреляли са президента на Америка“, защото той е в много странно състояние, страшно нервен. И тогава поиска някой да отвори твоята статия и обяви, че тя ще е на първа страница. Но преди това трябвало малко да я понапомниме.

— Изобщо не ми се връзва. Причината да я спре първоначално беше точно, защото каза, че е твърде остра! — запротестира тя.

— Мълчи и слушай. Става по-интересно. И така, той се е надвесил над главата на един репортер и му диктува промени. Върти, суче, преувеличава, извърта всичко в лична атака срещу Колингридж. „Трябва да накараме копелето да скимти.“ Така каза. А помниш ли цитатите от високопоставени членове на Кабинета, на които се основава цялата пренаписана статия? Според мен си ги измисли в момента. Всеки един от тях. Нямахме записки, просто диктуваше директно на момчето. Художествена литература от началото до края. Мати, повярвай ми, трябва да си на седмото небе, че не пише името ти под статията.

— Но защо? Защо му е да си измисля такава статия? Кое го е накарало да си промени мнението, и то толкова бързо? Кой го накара? С кого е говорил по телефона? Кой е така нареченият таен източник в Борнмът?

— Не знам.

— Аз обаче знам — прошепна тя. — Няма как да е иначе. Няма кой да е иначе. Скапаният Бенджамин Ландлес.

— Вече не работим за вестник: това е просто една мафия, която се използва за личните цели и забавлението на собственика ни.

Двамата помълчаха известно време, награбили бутилките пред себе си, давейки мъката.

— Но не е само Ландлес, нали? — каза Мати, сякаш бирата беше опреснила паметта ѝ.

— Ами? — Крайевски надигна бирата и използва възможността да огледа Мати още веднъж над ръба на бутилката.

Той все повече мислеше за друго, докато тя все повече се вживяваше в историята.

— Виж, нямаше как Грев да скалъпи тази история без моя текст, а аз нямаше как да го напиша без подхвърления лист с проучването. Ти може и да вярваш на съвпадения, но според мен има още някой, някой вътре в партията, който нарочно пуска информация към медиите и дърпа конците.

— Какво? Имаш предвид и другите случаи с изтекла информация след изборите?

— Ами да!

Тя допи бирата си триумфално. Адреналинът блъскаше в кръвта ѝ. Ето това щеше да бъде нейният пробив. Затова беше дошла на юг, в Лондон.

— Джони, прав си!

— Така ли?

Той беше озадачен. Беше изгубил нишката от последната бира насам.

— Определено не е сега моментът да хвърлям пешкира и да се отказвам. Ще стигна до дъното на това дори ако трябва да убия някого. Ще ми помогнеш ли?

— Ако това искаш, разбира се.

— Ама не така унило.

— Просто... — той събра смелост. — Нали помниш, като каза, че ще ми откъснеш топките, ако не ти разкажа всичко?

— Да, но ти ми каза.

— Може ли все пак да го направиш?

— Имаш предвид... — да, тя виждаше в очите му, че това има предвид. — Джони, не обичам офисни романси.

— Романс? Кой ти говори за романтика? И двамата изпихме твърде много бира за това. Засега не очаквам повече от доброто старо чукане.

Тя се засмя.

— Мисля, че и на двамата ще ни дойде добре — настоя той.

Тя още се смееше, като излизаха от ресторанта, хванати за ръце.

Изявлението от Даунинг стрийт — или по-скоро брифингът — не беше официално съобщение за пресата, а се състоеше от няколко думи на пресекретаря Фреди Редфърн и беше просто.

— Министър-председателят никога не е давал на брат си каквато и да било конфиденциална търговска информация, до която има достъп правителството. Никога не са говорили за компанията „Ринокс кемикъл“. Братът на министър-председателя е в крайно тежко състояние и в момента е под медицинско наблюдение. Лекарите му твърдят, че не е в състояние да дава интервюта. Но мога да ви уверя, че той категорично отрича да е купувал акции на „Ринокс“, да е регистрирал фалшив адрес в Падингтън или да е замесен в каквото и да било от този сорт. Това е всичко, което мога да кажа за момента. И това е цялата официална информация, която ще получите.

— Хайде де, Фреди — заяде се един от събралите се репортери — няма да ви се размине само с това. Как, за бога, ще обясниш статията в „Обзървър“, ако братя Колингридж са невинни?

— Не мога да я обясня. Може би объркана самоличност, може би става дума за друг Чарлз Колингридж, откъде да знам? Но познавам Хенри Колингридж от много години, също както вие познавате мен, и знам, че той е неспособен да извърши подобно нещо, да падне толкова ниско. Човекът е невинен. Имате думата ми за това!

Той каза последното с категоричността на професионалист, като заложи репутацията си до тази на своя началник, и уважението на кулоарните кореспонденти към един от бившите им колеги спаси този мач за Колингридж — едва-едва.

„НЕВИННИ СМЕ!“ крещеше първа страница на вестник „Дейли мейл“ на следващия ден. Тъй като никой не беше успял да изрови нова уличаваща информация, повечето от останалите вестници последваха същия пример. За момента.

— Франсис, ти си единственото усмихнато лице, което виждам напоследък.

— Хенри, положението ще се подобри. Обещавам. Хрътките ще се разпръснат, като загубят дирята.

Седяха в залата на Кабинета, около тях по кафявото сукно на масата бяха разхвърляни вестници.

— Благодаря ти за лоялността, Франсис. Това точно сега означава много за мен.

— Бурята отминава.

Но министър-председателят поклати глава.

— Искане ми се да беше така, но и двамата знаем, че това е само затишие — той въздъхна. — Не знам на каква подкрепа мога да разчитам сред колегите.

Ъркарт не оспори твърдението.

— Не мога да си позволя да избягам. Трябва да им дам нещо, за което да се хванат, да покажа, че нямам какво да крия. Време е отново да поема инициативата.

— Какво смяташ да правиш?

Министър-председателят седеше тихо на мястото си, като дъвчеше края на една химикалка. Той вдигна поглед към надвисналия образ на Робърт Уолпоул, най-дълголетния му предшественик на поста, който го гледаше от масления портрет над мраморната камина.

— Колко ли скандали и кризи е преживял той, а, Франсис?

— Повече отколкото на теб ще ти се наложи.

— Или повече, отколкото ще имам възможност — прошепна Колингридж.

Той потърси вдъхновение в премъдрия поглед на Ъркарт. Изведнъж Колингридж се разсея, слънцето проби есенните облаци и изпълни стаята със светлина. Сякаш това му даде надежда. Животът щеше да продължи.

— Поканиха ме тези копелета от „Седмичен обзор“. Искат да участвам тази неделя и да представя своята гледна точка, за баланс.

— Имам им доверие, колкото на гнездо влечуги.

— Въпреки това мисля, че трябва да се представя, и то добре! Обещаха, че няма да се занимаваме повече от десет минути с

тъпотииите на „Обзървър“, останалото време ще бъде за политически теми и амбициите ни за четвъртия мандат. Така ще накарам хората да вдигнат малко поглед от помията. Какво мислиш?

— Аз ли какво мисля, г-н министър-председател? Като Камшик не ми плащаш, за да мисля.

— Знам, че те разочаровах, Франсис, но в момента не мога да се сетя за по-добър човек от теб в обкръжението си. Когато всичко това свърши, обещавам, че ще получиш това, което искаш.

Ъркарт кимна бавно в знак на благодарност.

— Ти би ли го направил? Ако беше на мое място? — настоя Колингридж. — Фреди Редфърн казва, че е твърде опасно.

— Понякога бездействието също е опасно.

— Тоест?

— В такива моменти, когато залозите са толкова високи, вярвам, че един мъж трябва да следва сърцето си.

— Отлично! — възкликна Колингридж, като плесна с ръце. — Радвам се, че мислиш така. Защото вече приех.

Ъркарт кимна одобрително, но изведнъж министър-председателят изпсува. Гледаше ръцете си. Химикалката беше протекла. Ръцете му бяха изцапани, покрити с мастило.

Пени Гай беше очаквала обаждане от Патрик Ултън. Някак си беше намерил номера на пряката линия и беше звънял няколко пъти, за да я покани да се срещнат пак. Беше настоятелен, но и тя беше категорична. Това на конференцията беше единичен случай, макар че трябваше да признае, че той беше забавен и забележително атлетичен за възрастта си. И все пак беше грешка, макар че беше и спомен, който не вреди на никого. Но този път обаждането беше от Ъркарт, който искаше да говори с шефа ѝ. Тя го свърза и след секунди вратата на кабинета на О'Нийл бе внимателно затворена.

След няколко минути Пени чу как Роджър повишава тон, но не успя да долови за какво се разкреця. А когато лампичката на заетата линия изгасна, за да покаже, че разговорът е приключил, от офиса на О'Нийл не се чу никакъв звук. Тя се поколеба няколко минути, но провокирана от смесица от любопитство и загриженост, почука леко на вратата и отвори внимателно.

О'Нийл седеше на пода в стаята, опрял гръб в ъгъла на двете стени. Държеше главата си в ръце.

— Родж...?

Той вдигна поглед, стреснат, очите му бяха пълни с хаос и болка. Гласът му грачеше, а речта му беше странно разчленена.

— Той... ме заплаши, Пен. Копелето... ме заплаши. Каза, че ако аз не... той ще... Трябва да подменя файла...

Тя коленичи до него, притисна главата му към гърдите си. Никога не беше го виждала такъв.

— Какъв файл, Родж? Какво трябва да направиш?

Той опита да поклати глава, не искаше да отговори.

— Нека ти помогна, Родж. Моля те.

Той вдигна рязко глава, изражението му беше налудничаво.

— Никой не може да ми помогне!

— Нека те закарам вкъщи — каза тя и се опита да го вдигне от пода.

Той я избута.

— Махни се от мен — извика той. — Не ме пипай!

Тогава видя болката в очите ѝ и част от огъня в него сякаш поутихна. Сви се в ъгъла като малко дете, като криеше лицето си от срам.

— Свършено е с мен, разбираш ли? Край. Нищо не можеш да направиш. Никой не може. Махни се.

— Не, Родж...

Но той я блъсна толкова грубо, че тя падна назад.

— Майната ти, малка кучко! Просто... се махай.

Разплакана и объркана, тя се изправи на крака. Той отново скри лицето си от нея, не искаше да говори. Тя излезе. Чу как вратата бе затръшната след нея и заключена отвътре.

[1] Индийско ястие от ситно накълцано месо или зеленчуци, маринувани в смес от подправки. ↑

[2] На 12 октомври 1984 член на ирландската радикална партия ИРА залага бомба с часовников механизъм в Гранд хотела в град Брайтън с цел покушение върху тогавашната министър-председателка Маргарет Тачър и нейния кабинет. Тя се измъква без нараняване, но петима загиват, 31 са ранени. Денис Тачър е съпругът на Маргарет. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

В прахоляка от експлодирала амбиция залезът е още по-красив. А аз обичам да се разхождам вечер.

Неделя, 24 октомври

„Седмичен обзор“. Цяла нация пред телевизорите. Лъвове и християни — или поне един християнин. Колингридж започна да се отпуска по време на предаването. Беше репетирал много през последните два дни, а въпросите, както очакваше, му даваха възможност да говори с ентузиазъм за бъдещите няколко години. Беше настоял въпросите относно Чарли и статията в „Обзървър“ да останат накрая — не искаше да даде шанс на тези кучки в апаратната да се отметнат от обещанието си да отделят само десет минути на това. А и искаше да е загреял. След като четиридесет и пет минути говори за националния интерес и светлото бъдеще, със сигурност всеки разумен човек би приел подобни въпроси просто като злобни и несъществени.

Сара се усмихваше окуражително, седнала в ъгъла на студиото, когато прекъснаха за последната рекламна пауза. Той ѝ прати въздушна целувка, когато студио мениджърът размаха ръце, за да сигнализира, че след секунди пак са в ефир.

— Г-н министър-председател, в последните няколко минути на предаването бих искал да поговорим за обвиненията в материала на „Обзървър“ от миналата седмица, че брат ви, Чарлз, е търгувал незаконно с акции.

Колингридж кимна, изражението му беше сериозно, нетрепващо.

— Знаем, че по-рано тази седмица Даунинг стрийт отрече вашето семейство да има нещо общо със случая и се изказа предположение, че става дума за обърквана самоличност. Прав ли съм?

— Нямаме нищо общо. Абсолютно нищо. Представям си, че може да е станало объркване с някой друг Чарлз Колингридж, но не съм в позиция да коментирам невероятната статия на „Обзървър“.

Всичко, което мога да кажа, е, че никой от моето семейство не се е занимавал с акции на „Ринокс“. Залагам честта си на това.

Той изговори думите бавно, наведен напред, като гледаше водещия право в очите.

— Знаем, че брат ви отрича да се е регистрирал като живеещ на адреса на магазин в Падингтън.

— Точно така — потвърди Колингридж. — Известно е на всички, че той не е в най-добрата си форма в момента, но...

— Простете, че ви прекъсвам, г-н министър-председател, но времето ни напредна. По-рано тази седмица един от нашите репортери изпрати писмо до себе си на адреса на Чарлз Колингридж, същия адрес в Падингтън, който е ползван при откриването на банковата сметка. Използвахме яркочервен плик, за да сме сигурни, че ще се отличава. Вчера репортерът отиде да си го поиска. Ние го заснехме. Бих искал да погледнем видеоекрана. Извинявам се за лошото качество на картината, но се страхувам, че използвахме скрита камера, защото управителят на магазина отказваше да ни сътрудничи.

Водещият завъртя стола си, за да вижда заедно със зрителите зърнестата, но гледаема картина от видеото, което пуснаха на голям екран зад него. Колингридж хвърли угрижен поглед към Сара, преди внимателно да завърти и своя стол. Той видя как репортерът се приближава към щанда, вади някакви документи за самоличност от портфейла си и обяснява на магазинера, че има писмо за него на адреса на Чарлз Колингридж, който получава кореспонденцията си тук. Магазинерът, същият дебел и груб мъж, който беше обслужил Пени преди няколко месеца, обясни, че може да даде писмото само на някой, който има касова бележка за регистриран при него адрес.

— Тука много важни писма идват — подсмръкна той. — Не мога да ги давам на кой да е.

— Ама ето го там. Този, червения плик. Оттук го виждам.

С почесване по корема и недоверчива гримаса, магазинерът се обърна назад и извади няколко плика от преградка с номерче. Бяха три плика. Той сложи червения плик на тезгяха пред репортера, а другите два до него. Опитваше се да сравни имената на плика. Камерата се приближи към другите два плика. Отне ѝ няколко секунди да фокусира, докато буквите на надписаните пликове се видят ясно. И двата плика бяха адресирани до Чарлз Колингридж. Единият носеше

логото на Обединена банка на Турция. Другият бе изпратен от отдел „Промоционални материали“ на партията, от централата на Смит скуеър.

Водещият се обърна отново към събеседника си. Християнинът беше притиснат в ъгъла.

— Първият плик от Обединена банка на Турция, изглежда, потвърждава, че това е адресът, който е използван при покупката и продажбата на акции на компанията „Ринокс кемикъл“. Но се озадачихме от писмото от щаба на вашата партия. Обадихме се в отдел „Промоционални материали“, като се представихме за доставчик с пратка за Чарлз Колингридж, който не може да разчете адреса.

Колингридж знаеше какво трябва да направи. Трябваше да спре това насилие над репутацията на брат му и да осъди неморалните и подмолни методи, използвани в предаването, но устата му беше пълна с пустинен пясък и докато се мъчеше да намери думи, в студиото се разнесе звук от запис на телефонен разговор.

— ... да потвърдите адреса, който имаме за г-н Колингридж, и ще му занесем пратката веднага.

— Само минутка, ако обичате — чу се любезен млад глас. — Отварям го на монитора.

Чу се звук от щракане по клавиатура.

— А, ето. Чарлз Колингридж, 216 Прејд стрийт, Падингтън, Лондон.

— Благодаря. Благодаря много. Чудесна работа ми свършихте.

Водещият отново се обърна към Колингридж.

— Как ще коментирате, г-н министър-председател?

Министър-председателят се взираше мълчаливо пред себе си и се чудеше дали сега е моментът да излезе от студиото.

— Разбира се, ние приехме много сериозно вашето обяснение, че може да е случай с объркана самоличност, да става дума за друг Чарлз Колингридж.

Колингридж искаше да изкрещи, че това не е неговото обяснение, че е просто импровизирано предположение от неговия пресекретар, но водещият вече беше готов да продължи, отрязвайки всички пътища за спасение.

— Знаете ли колко човека с името Чарлз Колингридж има в телефонния указател на Лондон, г-н министър-председател?

Колингридж не отговори, седеше мрачен, с пепеляво лице.

— Чудя се дали ви е интересно да разберете, че няма други хора с това име в указателя за Лондон. Нещо повече, от британския телеком ни казаха, че има само един записан Чарлз Колингридж в цяла Великобритания. И това е брат ви, г-н министър-председател.

Отново пауза, приканваща към отговор, но такъв не последва.

— Тъй като, изглежда, става дума за злоупотреба с вътрешна информация, запитахме и „Ринокс кемикъл“, и Министерството на здравеопазването дали Чарлз Колингридж е работил за тях. От „Ринокс“ казаха, че нито те, нито техните дъщерни фирми са имали такъв служител. От пресцентъра на Министерството на здравеопазването бяха малко по-необщителни и обещаха да се свържат по-късно, но не го направиха. Обаче от офиса на профсъюза ни оказаха повече съдействие. Те също потвърдиха, че няма записан служител на име Колингридж в което и да било от всичките петстотин и осем бюра на министерството в цялата страна.

Водещият събра листовите пред себе си.

— Явно са имали Мини Колингридж, която е работила в бюрото в Ковънтри до преди две години, но после заминала за Ямайка.

Лъвът се усмихна и щракна с челюсти. Колингридж виждаше Сара встрани от подиума. Сълзи се стичаха по бузите ѝ.

— Г-н министър-председател, приближава краят на предаването. Има ли нещо, което искате да кажете?

Колингридж седеше и гледаше Сара, искаше му се да се затича и да я прегърне, да я излъже, че няма нужда да плаче, че всичко ще бъде наред. Все още седеше безмълвен в стола, когато зловещата тишина в студиото бе нарушена от музикалната шапка за края на предаването.

Това беше краят.

Когато се върна на Даунинг стрийт, Колингридж отиде право в залата на Кабинета. Влезе сковано, огледа с уморен поглед стаята. Обиколи бавно масата, толкова красноречиво оформена като ковчег, като влачеше пръста си по кафявото сукно, спря в далечния край, където първоначално беше седял като най-младия член на Кабинета. Струваше му се много по-отдавна от изминалите десет години, сякаш в друг живот.

Когато стигна сегашния си стол в средата на масата, под визора на великия Уолпоул, той се пресегна към единствения телефон в стаята, сложен до попивателната пред мястото му. Телефонната централа на Даунинг стрийт беше легендарна институция, позната просто като „суич“^[1], а телефонистките сякаш притежаваха магията на вещици, която им помагаше да се свържат с всеки по всяко време.

— Дайте ми министъра на финансите. Моля.

Отне по-малко от минута и министърът беше на линията.

— Колин, гледа ли го? Колко лошо ще реагират пазарите?

Министърът даде засрамен, но честен отговор.

— Кръв и урина, а? Ще видим. Ще държим връзка.

После Колингридж говори с външния министър.

— Какви ще са вредите, Патрик?

— Ами откъде да започна, Хенри? От години се мъчим да затворим устите на приятелите ни в Брюксел. Сега ще ни се смеят.

— Поправимо ли е?

Дълга пауза от другата страна.

— Толкова зле, а?

— Съжалявам, Хенри.

За един кратък момент Колингридж помисли, че мъжът отсреща наистина съжалява.

Следващият по ред беше председателят на партията. Уилямс беше дивен, пълен с опит, беше виждал какво ли не. Той знаеше, че в такива случаи е по-добре да се държиш професионално, отколкото приятелски.

— Г-н министър-председател — започна той, защото говореше на длъжността, а не на човека — през последния час получих обаждания от седем от общо единайсетте ни регионални председатели. Неприятно ми е да кажа, че всички без изключение мислят, че ситуацията е катастрофална за партията ни. Смятат, че сме преминали всякакви граници.

— Не, Теди — поправи го уморено Колингридж — те смятат, че аз съм преминал всякакви граници. Има разлика.

Оставаше му още едно обаждане. Беше до личния му секретар, когото помоли да поиска аудиенция в Бъкингамския дворец по обяд на следващия ден. Секретарят се обади след четири минути, за да каже, че Нейно Величество ще може да го приеме в един на обяд.

И с това приключи.

Би трябвало да чувства облекчение, огромен товар се вдигаше от раменете му, но всеки мускул в тялото го болеше, сякаш часове наред го бяха ритали футболни хулигани. Загледа се в строгите черти на Уолпоул.

— О, да, ти би се борил с копелетата докрай. И сигурно би спечелил. Но тази работа вече съсипа брат ми, а сега съсипва мен. Няма да я оставя да съсипе и щастието на Сара — прошепна той. — Най-добре да ѝ кажа.

Малко след това той излезе от стаята и потърси жена си, след като беше подсушил лицето си.

[1] От switch (англ.) — свързвам, прехвърлям. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

РАЗДАВАНЕТО

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Часът за промяна настъпва, когато не се издържа повече. С други думи, ако си хванал някого за топките и стискаш здраво, той ще тръгне, накъдето го задърпаш.

Понеделник, 25 октомври

Ден след катастрофалното участие в „Седмичен обзор“ и малко преди десет сутринта, членовете на Кабинета се бяха събрали около масата, покрита с кафяво сукно. Бяха повикани индивидуално на Даунинг стрийт, а не формално като за редовната среща на Кабинета, която обикновено се провеждаше в четвъртък, затова всеки се изненада, че и колегите му са там. Във въздуха се чувстваше напрежение. Всички бяха донесли вестници с бомбастични статии и разговорите около масата бяха необичайно приглушени, докато чакаха министър-председателя.

Когато камбаните на Биг Бен отбелязаха точния час, вратата се отвори и Колингридж влезе.

— Добро утро, дами и господа — гласът му беше необичайно мек. — Радвам се да ви видя всички тук. Няма да ви задържа много.

Той зае мястото си в единствения стол с облегалки за ръцете в стаята и извади лист хартия от папка с кожена подвързия. Постави го внимателно на масата пред себе си и огледа бавно колегите си. Очите му бяха зачервени от безсъние. В стаята цареше идеална тишина.

— Съжалявам, че не ви предупредих, че събирам целия Кабинет. Искан да съм сигурен, че няма да се провокират ненужен шум и спекулации.

Той огледа лицата на масата, за да види дали няма да разпознае Барабас^[1].

— Ще ви прочета кратко изявление, което ще пусна в медиите по-късно днес. В един следобед ще бъда в Бъкингамския дворец, за да съобщя лично на Нейно Величество. Моля всеки от вас да се закълне,

че няма да разпространи прочетеното, преди да е публикувано официално. Искам да се уверя, че Нейно Величество ще го чуе лично от мен, а не от пресата. Това е проява на уважение към суверена. Приемете го и като лична услуга към мен.

Той взе листа и зачете бавно и делово.

— В последно време имаше лавина от обвинения в медиите относно моите бизнес дела и тези на семейството ми. Това, изглежда, няма да спре. Многократно съм заявявал и повтарям отново днес, че не съм правил нищо, от което би трябвало да се срамувам. Винаги съм се придържал към законите и правилата за поведение на един министър-председател.

Той прокара език по пресъхналите си устни. Листът трепереше в ръцете му.

— Обвиненията, отправени към мен, са от особено сериозен характер за човек на държавна длъжност: че съм използвал поста си, за да забогатее семейството ми. Не мога да обясня невероятните обстоятелства, които цитират медиите и които провокират тези обвинения, затова поисках секретарят на Кабинета да проведе независимо официално разследване. Убеден съм, че в крайна сметка това разследване ще разкрие всички факти по въпроса и ще докаже моята невинност.

Той примигна, разтърка изморените си очи.

— Разследването неминуемо ще отнеме време. В момента съмненията и инсинуациите вредят сериозно на работата на правителството, на партията и на хората, които обичам. Времето и вниманието на правителството трябва да бъдат отдадени на изпълнението на програмата, с която беше преизбрано тази година, но това се оказва невъзможно. Достоинството на поста на министър-председателя е поставено под съмнение, а мой основен дълг е да го защитавам.

Той прочисти гърлото си; звук от далечна гръмотевица.

— Затова, с цел да възстановя и запазя доверието към институцията, днес искам разрешение от Нейно Величество Кралицата да се оттегля от поста на министър-председател веднага щом бъде избран мой приемник.

Дълбока тишина. Сърцата спряха за момент.

— Отдадох целия си съзнателен живот в преследване на политическите си идеали — продължи той — и всяка клетка в тялото ми се противи на това да си тръгна по такъв начин. Не бягам от обвиненията, а напротив: искам да се уверя, че ще бъдат изчистени колкото може по-скоро и по-лесно. Също така искам да върна малко спокойствие в семейството ми. Вярвам, че историята ще покаже, че съм взел правилното решение.

Колингридж върна листа обратно в папката.

— Дами и господа, благодаря ви — каза той кратко.

Преди някой да успее да въздъхне, камо ли да отговори, той излезе от стаята с широки крачки и с това всичко свърши.

[1] Исус Барабас е затворникът, обвинен в заговор, когото Пилат Понтийски помилвал на еврейската пасха вместо Исус Христос. Карабас Барабас е злият кукловод в детската книжка „Буратино“. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Има само три грешни думи във възприетото обръщение към членовете на Кабинета: много, уважаеми и джентълмени.

Ъркарт седеше като вкаменен в ъгъла на масата на Кабинета. Шепот и въздишки на изненада се разнесоха около него, но той не искаше, не можеше да се включи. Взираше се дълго време в празния стол на министър-председателя.

Той предизвика това. Сам. Съсипа най-влиятелния мъж в страната. Докато другите около масата смутено дърдореха, съзнанието му се върна към един спомен от преди 40 години, когато като новобранец в армията се готвеше да скочи за пръв път с парашут от 800 метра височина над полята на Линкълншир. Седеше в отвора на зяпналия люк на двумоторния самолет „Айландър“, краката му висяха във въздушната струя отвън, и се взираше в пейзажа долу, който сякаш беше на милиони километри разстояние. Всеки скок е проява на вяра, на доверие в собствената ти съдба и знак на презрение към неща, които ужасяват други. Но гледката от там, горе, си заслужаваше опасността. След като всички скочиха, вятърът се засили и ги отвя настрани; един от тях си счупи крака, друг извади рамо, но тогава единственото, което беше в ума на Ъркарт, беше да се качи пак и да го направи отново.

Сега, като се взираше в празния стол, се чувстваше по същия начин. Вътре в себе си нададе радостен вик, докато външно съумяваше да изглежда толкова шокиран, колкото и останалите наоколо.

Докато другите кръжаха объркани наоколо, Ъркарт излезе и извървя няколкото метра до офиса си на Даунинг стрийт №12. Той се заключи в кабинета си и до 10:20 вече беше провел две обаждания.

Десет минути по-късно Роджър О'Нийл свика среща на целия пресцентър в щаба на партията.

— Хора, ще се наложи да отмените плановете си за обяд днес. Имам информация, че малко след един следобед трябва да очакваме много важно изявление от Даунинг стрийт. Засега е пълна тайна. Не мога да ви кажа какво е, но трябва да сме готови да се справим. Оставете всичко друго настрана.

Още преди да е станало 11:00, вече се бяха свързали с четирима кулоарни кореспонденти и ги бяха помолили да отменят обедната си почивка. Двама от тях бяха накарани да се закълнат, че ще пазят тайна, и им бе казано, че „нещо голямо се случва на Даунинг стрийт“. Не беше нужно да си член на „Менса“, за да се сетиш, че най-вероятно става дума за „аферата Колингридж“.

Един от тези, за които се очертаваше да пропуснат обяда, беше Мани Гудчайлд, репортерът на „Прес Асошиейшън“. Вместо да седи и да се взира в пъпа си, той използва огромната мрежа от контакти и дължими услуги, които бе натрупал през годините, за да установи, че всички членове на Кабинета са променили графика си, за да бъдат на Даунинг стрийт тази сутрин, въпреки че пресцентърът на №10 отказа да потвърди това. Той беше стара и опитна хрътка и надушваше кръв, а едно предчувствие го накара да се обади в пресцентъра на Бъкингамския дворец. И те, както от Даунинг стрийт, нямаха какво да кажат — поне не официално. Но заместник — прессекретарят беше работил с Гудчайлд преди много време в един вестник в Манчестър и потвърди, напълно неофициално и с обещание да не бъде цитиран, че Колингридж е поискал аудиенция в един на обяд.

До 11:25 осведомителната агенция „Прес Асошиейшън“ беше пуснала новината, че е имало тайна среща на Кабинета тази сутрин и че е предвидено посещение в двореца. Информацията беше изцяло базирана на факти. В 12:00 местните радиостанции започнаха емисиите си с водеща новина: че министър-председателят „е на път за тайна среща с Нейно Величество Кралицата“.

— В Уестминстър избухнаха спекулации през последния час, че Колингридж или има намерение да уволни няколко от най-важните министри и да уведоми Кралицата за промени в Кабинета, или ще признае вината си по скорошните обвинения в търговия с вътрешна информация, извършена от брат му — продължаваше емисията. — Дори има слухове, че тя е била посъветвана да упражни конституционното си право и да поиска оставката му.

Даунинг стрийт се изпълни с репортери, бутащи се, нетърпеливи. В другия край на улицата до познатата на всички черна врата имаше гора от камери и набързо вдигнати стативи с телевизионни прожектори. В 12:45 Колингридж излезе на прага на №10. Той знаеше, че присъствието на тълпата говори за предателство — поредното. Имаше чувството, че някой кове пирони в краката му. Не обърна внимание на виковете на хората от пресата, не ги погледна, нямаше да им направи това удоволствие. Качи се в колата и завиха по улица „Уайтхол“, преследвани от колите на снимачните екипи. В небето се чуваше хеликоптер — и той ги следеше. Пред портите на Бъкингамския дворец отново го чакаше тълпа. Опитът му за достойна оставка се беше превърнал в публично разпятие.

Министър-председателят беше помолил да не го безпокоят, освен ако е абсолютно необходимо. След като се върна от двореца, се беше оттеглил в личния си апартамент на Даунинг стрийт; искаше да бъде сам с жена си няколко часа, но отново желанията му нямаше да се осъществят.

— Много съжалявам, г-н министър-председател — извини се личният му секретар — но се обажда д-р Крисчън. Каза, че е важно.

Телефонът избръмча тихо, когато му прехвърлиха обаждането.

— Д-р Крисчън. С какво мога да ви бъда полезен? Как е Чарли?

— Страхувам се, че имаме проблем — започна докторът, тонът му беше извинителен. — Знаете, че го държим в изолация, далеч от вестниците, за да не го безпокоят всички тези обвинения, които се разпространяват в медиите. Обикновено му изключваме телевизора и измисляме нещо, с което да го занимаваме по време на новинарските емисии, но... Истината е, че нямаше как да очакваме прекъсване на обявената програма с репортажи за вашата оставка. Дълбоко съжалявам, че ви се е наложило да подадете оставка, г-н министър-председател, но моят приоритет е Чарлз. Трябва да поставям неговите интереси над всичко, нали разбирате?

— Разбирам, д-р Крисчън, и сте напълно прав да разсъждавате така.

— Тази сутрин той е чул всичко. Всички обвинения относно акциите. И за вашата оставка. Много е разстроен, за него беше голям

шок. Смята, че е негова вината за всичко, което се случва, и съжалявам да го кажа, но той говори, че ще посегне на живота си. Надявах се, че сме на път да постигнем сериозен прогрес с него, но сега се страхувам, че сме пред истинска криза. Не искам да ви тревожа ненужно, но той има нужда от вашата помощ. И то много голяма.

Сара видя болезненото изражение по лицето на съпруга ѝ. Тя седеше до него и държеше ръката му, която трепереше.

— Какво да направя, докторе? Ще направя всичко, каквото кажете.

— Трябва да намерим начин да му вдъхнем малко вяра. Объркан е и е отчаян.

— Може ли да говоря с него, докторе? Сега? Преди нещата да отидат твърде далеч.

След няколко минути доведоха брат му на телефона. Колингридж можеше да чуе звуци на протест и тиха препирня от другата страна на линията.

— Чарли, как си, старче? — каза Хенри меко.

— Хал, какво направих?

— Нищо не си направил, Чарли, абсолютно нищо.

— Провалих те, унищожих всичко! — гласът звучеше странно, като на старец, пресипнал от паника.

— Чарли, не си ти този, който ми причини това.

— Но аз видях по телевизията. Отишъл си при Кралицата да подадеш оставка. Казват, че е заради мен и някакви акции. Не разбирам нищо, Хал, прецаках всичко. Не заслужавам да ти бъда брат. Вече нищо няма смисъл.

Чу се силно, давящо се ридание от другия край на телефонната линия.

— Чарли, искам да ме чуеш добре. Слушаш ли ме?

Още едно ридание, пълно с подсмърчане, сълзи и мъка.

— Няма за какво да се чувстваш виновен. Аз съм този, който трябва да коленичи и да моли за прошка. От теб, Чарли.

— Не ставай глупав...

— Не, чуй ме, Чарли! Винаги сме се справяли с проблемите заедно, като семейство. Помниш ли като ръководех бизнеса в годината, когато почти фалирахме? Бяхме на дъното, Чарли, и вината беше моя. Бях твърде зает с политиката. Тогава кой доведе новия клиент, кой

уреди поръчката, която ни спаси? Да, знам, че не беше най-голямата ни поръчка, но дойде в най-жизненоважния момент. Ти спаси компанията, Чарли, спаси и мен. Точно както направи, когато бях такъв глупак, че да ме хванат да карам пил онази Коледа.

— Нищо кой знае какво не съм направил...

— Полицейския сержант, този, дето сте играли голф заедно, ти някак си го убеди да подмени показанията на дрегера, там, в управлението. Ако бяха ми взели книжката, никога нямаше да ме избера за района. Никога нямаше да стигна до Даунинг стрийт. Не разбираш ли, тъпчо, не си ме провалил, а направи всичко това възможно за мен. Ти и аз винаги сме се изправяли пред всичко заедно. Така и ще бъде.

— Не заслужавам...

— Да, не заслужаваш, Чарли, не заслужаваш брат като мен. Ти винаги беше до мен, когато имах нужда, но аз какво направих в замяна? Оказах се твърде зает за теб. Когато Мери те напусна, знаех колко много те боли. Трябваше да бъда до теб, разбира се, че трябваше. Ти имаше нужда от мен, но аз все се занимавах с нещо друго. Все щях да идвам да те видя утре. Все утре, Чарли, все утре.

Емоцията караше гласа на Колингридж да се пропуква.

— Аз имах моя момент на слава, направих нещата, които исках. Докато те гледах как се превръщаш в алкохолик и на практика се убиваш.

За пръв път някой от двамата казваше думата. Все си говореха, че на Чарли не му е добре, че е преуморен, че страда от нерви — никога, че е неконтролируем алкохолик. Вече нямаше тайни, нямаше връщане назад.

— Знаеш ли, Чарли? Тръгвам си от Даунинг стрийт и ще кажа: „Отървах се“. Майната им на всички — само да знам, че още имам брат. Ужасно ме е страх, че е твърде късно, че те изоставих за твърде дълго, за да мога да ти поискам прошка сега..., че твърде дълго те оставих сам и сега не виждаш смисъл да се оправиш.

Имаше сълзи на изящна болка и от двете страни на телефонната линия. Сара прегръщаше съпруга си, сякаш се страхуваше, че всеки момент някоя вълна ще го отнесе през борда.

— Чарли, ако не можеш да ми простиш, какъв е смисълът от всичко това? Всичко ще е било на вятъра.

Тишина.

— Кажи нещо, Чарли! — каза той отчаяно.

— Ама че си идиот — изтърси Чарли. — Ти си най-добрият брат, който човек може да има.

— Ще дойда да те видя утре. Обещавам. Сега и двамата ще имаме много време един за друг, а?

— Извинявай за цялата драма.

— Честно да ти кажа, не съм се чувствал толкова добре от години.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Сянката на изневярата винаги трябва да дебне в тъмнината, иначе един брак започва да се вкисва.

— Мати, изненадан съм, че те виждам — каза Ъркарт, като отвори входната врата и я видя да стои под лампата. — Напоследък ме отбягваш.

— Знаете, че това не е вярно, г-н Ъркарт. Вие сте този, който ме отбягва. На практика бягахте от мен всеки път като се опитвах да ви доближа на конференцията.

— Ами, голямо тичане падна в Борнмът. А и ти си от „Кроникъл“. Трябва да призная, че нямаше да бъде... — той потърси правилната дума — *прилично* да ме видят да говоря с една от техните журналистки, особено някоя толкова, как да кажа, руса като теб.

Очите му святкаха весело и тя отново се поколеба, както ѝ се беше случвало много пъти да хваща телефона, за да му се обади, но се беше отказвала. Не беше съвсем сигурна защо. Този мъж беше опасен, тя знаеше това, караше я да чувства неща, които не бива, но когато беше с него, тя тръпнеше от вълнение чак до палците на краката.

— Някой можеше да остане с грешно впечатление, ако ни види, сгушени в някой тъмен ъгъл, Мати — той продължи с по-сериозен тон. — А и тази ваша първа страница причини смъртоносни вреди на моя премиер.

— Този, който направи така, че информацията от проучването да изтече, причини вредата, не аз.

— Просто всичко това се случи в много лош момент. Но ето те пак тук. Да ми задаваш въпроси.

— Това ми е работата, г-н Ъркарт.

— Май е хладно за това време на годината — той хвърли поглед през улицата, сякаш за да провери времето навън, а също и дали някой не ги гледа. — Защо не влезеш вътре?

Той взе палтото ѝ, сложи я да седне в един голям кожен стол в кабинета му, наля уиски и за двамата.

— Надявам се и това да не е неприлично — провокира го тя.

— За разлика от Борнмът, тук няма кой да ни зяпа.

— Г-жа Ъркарт...

— ... е на опера с един приятел. Няма да се върне скоро. Може и чак утре да се върне.

И само с няколко думи той ги беше наметнал с плаща на конспирацията и на нея ѝ се стори много удобно да се сгуши под него.

— Какъв ден само — каза тя, като отпи.

— Не всеки ден се случва да се появи комета в небето и да избухне така зрелищно.

— Може ли да говоря откровенно с вас, г-н Ъркарт, дори нямам предвид кулоарни правила?

— Тогава по-добре ме наричай Франсис.

— Ще опитам... Франсис. Просто... Баща ми беше силен характер. Ясни сини очи, бистър ум. По някакъв начин ми напомняш на него.

— На баща ти? — каза той, леко стреснат.

— Имам нужда от съвета ти. Да разбере какво става.

— Бащински съвет?

— Не. Дори не като Камшик. Като... приятел? — Той се усмихна на думите ѝ. — Съвпадение ли е всичко това?

— Кое дали е съвпадение?

— Три пъти изтича информация. Проучването. Някой го беше сложил пред вратата ми, разбираш ли?

— Невероятно.

— После акциите на „Ринокс“. Не мога да се отърва от чувството, че някой стои зад всичко това.

— Заговор за отстраняването на Хенри Колингридж? Но, Мати, как е възможно това?

— Знам, че сигурно звучи глупаво, но...

— В този занаят се случва да изтича информация, Мати. Някои политици просто не могат да минат покрай вратите на вестник „Гардиън“ например, без да им се прииска да си изляят душата.

— Не може да сринеш един министър-председател просто случайно.

— Мати, Хенри Колингридж не беше сринал от опонентите му, а от брат му, който явно се е бързал с някакви акции на „Ринокс“. Това е издънка, а не конспирация.

— Но, Франсис, аз съм се срещала с Чарлз Колингридж. Прекарах няколко часа с него на конференцията на партията. Той ми се стори приятен човек, но тежък пияница, който не изглежда да има двеста паунда, камо ли да събере десетки хиляди и да започне да спекулира с акции.

— Той е алкохолик.

— Дали би застрашил кариерата на брат си за няколко хиляди паунда печалба на борсата?

— Алкохолиците рядко са отговорни хора.

— Но Хенри Колингридж не е алкохолик. Наистина ли смяташ, че би паднал толкова ниско, че да захранва брат си с вътрешна информация, за да финансира пиянството му?

— Виждам логиката в думите ти. Но дали е по-правдоподобно да вярваме, че има някакъв заговор по високите етажи на властта, с цел да се създаде тотален хаос?

Тя стисна устни и смръщи чело.

— Не знам — призна тя и добави инатливо — но е възможно.

— Може и да си права. Ще го имам предвид — той допи питието си.

Моментът си беше отишъл. Той взе палтото ѝ, изпрати я до вратата. Ръката му беше на бравата, но не отвори. Бяха близо един до друг.

— Виж, Мати, възможно е страховете ти да се окажат верни.

— Не ме е страх, Франсис — поправи го тя.

— Във всеки случай следващите няколко седмици ще бъдат бурни. Може ли да го направим пак, да обсъждаме тези идеи, каквито и обрати да открием, само ти и аз? Напълно поверително?

Тя се усмихна.

— Нали знаеш, че аз щях да те попитам същото.

— Г-жа Ъркарт не стои в Лондон през цялата седмица. Често пътува или се занимава с нейните си дейности. Вторник и сряда вечерта обичайно съм сам. Може да се отбиеш някой път.

Погледът му не трепваше, забиваше се в нея, караше я да се вълнува и да чувства лека опасност.

— Благодаря — каза меко тя. — Ще го направя.

Той отвори вратата. Тя беше вече на долното стъпало, когато се обърна.

— Ще се кандидатираш ли, Франсис?

— Аз? Но аз съм Камшик, дори не съм пълноправен член на Кабинета.

— Ти си силен, разбираш властта. И си леко опасен.

— Много мило от твоя страна, струва ми се. Но не, няма да се кандидатирам.

— Аз мисля, че трябва.

Тя слезе още едно стъпало, но той се провикна след нея.

— Разбирахте ли се с баща ти, Мати?

— Обичах го — каза тя, преди да изчезне в нощта.

Той се отпусна в стола с нова чаша уиски, в ума му прескачаха събитията от деня и от последния час. Мати Сторин беше необикновено умна и красива и беше дала да се разбере, че е навита. Но за какво точно? Възможностите изглеждаха толкова безкрайни, колкото и вълнуващи. Беше се унесъл в доволни размишления, когато телефонът звънна.

— Франки?

— Бен, чудесно е, че се обаждаш, макар и толкова късно.

Ландлес не обърна внимание на сарказма.

— Интересни времена, Франки, интересни. Нали така казват в Китай?

— Мисля, че го казват като проклетие.

— Предполагам, че старият Хенри Колингридж би се съгласил!

— И аз седя и си мисля същото.

— Франки, нямаш време да си седиш на задника. Играта започва. Готов ли си?

— За какво, Бен?

— Не бъди толкова... Как се казва?

— Тъп?

— Да, заврял в гъза си. Искам да ми кажеш каква ти е играта, Франки.

— За какво?

— Искаш ли да се кандидатираш? — Ландлес настоя нетърпеливо.

— За лидерството ли? Аз съм просто Камшика. Не се появявам на сцената, седя зад кулисите и подавам реплики на актьорите.

— Да бе, да. Ама искаш ли? Защото, ако е така, приятелю, мога да ти бъда много полезен.

— Аз? Министър-председател?

— Франки, играем нова игра, с по-големи топки. А твоите топки са почти толкова големи, колкото моите. Харесва ми какво правиш и как го правиш. Знаеш как да използваш властта. Така че — искаш ли да играеш?

Ъркарт не отговори веднага. Погледът му попадна на едно маслено платно, което висеше на стената му в орнаментирана позлатена рамка: един елен, вдигнал глава, приклещен от виещи хрътки. Стискаше ли му? Думите изплуваха бавно в съзнанието му. Изненадаха го.

— Много, много искам да играя.

За пръв път признаваше амбициите си пред другия, но пред човек като Ландлес, който открито заявяваше всичко, което поиска, не се срамуваше.

— Това е добре, Франки. Даже страхотно! Нека започнем оттам. Ще ти кажа какво ще публикуваме в „Кроникъл“ утре. Анализ от нашия политически репортер Мати Сторин. Хубава блондинка с дълги крака и страхотни цици — сецаш ли се за коя говоря?

— Мисля, че да.

— Тя ще напише, че състезанието е отворено, че всеки е готов да се изцапа с кръвта на Колингридж, че предстои още много хаос.

— Смятам, че е права.

— Хаос. Обичам хаоса. Продава вестници. Ти на кого залагаш?

— Ами, да видим... Тези неща обикновено продължават само няколко седмици. Така че любимците на публиката, тези, дето постоянно ги дават по телевизията, те ще имат най-добрия старт. Най-важното е да си на вълната, ако си яхнал прилива, той ще те отведе у дома.

— Кой телевизионен любимец например?

— Пробвай с Майкъл Самюъл.

— Да, млад, принципен, прави впечатление, изглежда интелигентен — въобще не е по моя вкус. Иска да се меси във всичко, да промени света. Твърде съвестен и твърде неопитен.

— И какво предлагаш, Бен?

— Франки, приливът се обръща. В един момент плуваш към брега, после си в тръбите на канала, като си пусна водата в тоалетната.

Ъркарт чу как другият наля някакво питие в чаша и отпи голяма глътка, преди да продължи.

— Франки, ще ти кажа нещо. Днес следобед инструктирах малък и много дискретен екип от „Кроникъл“ да започнат да търсят всеки депутат от твоята партия, с когото могат да се свържат, и да питат за кого би гласувал. В сряда ще го публикуваме и уверено предвиждам, че младия Майки Самюъл ще има малка, но явна преднина пред останалите.

— Какво? Откъде знаеш това? Проучването още не е завършило — Ъркарт въздъхна разбиращо. — О, Бен, разсъждавам наивно, нали?

— Дзън, Франки. Започваш да схващаш. Затова те харесвам. Знам какво ще пише в проучването, защото аз съм скапаният издател.

— Тоест ще нагласиш резултатите. Но защо буташ Самюъл?

— Първият, който ще отиде в тръбите на канала. Спокойно, и ти ще си някъде там, към края, но на много добра позиция за един Камшик. Но младият Майки ще е най-отпред, за да може всички останали да имат ясна мишена — човека, когото трябва да бият. Струва ми се, че до няколко седмици ще бъде изумен колко много лоши приятели има.

— А аз къде съм в този грандиозен план?

— Ти влизаш отзад, както казала актрисата на архиепископа. Компромисният кандидат. Докато всички останали копелета се давят един друг, ти се промъкваш тихо като човека, когото всички мразят най-малко.

— Когато всички дървета са повалени, дори храстът се издига високо.

— Какво?

— Нищо. Мога ли да ти имам доверие?

— Да ми имаш доверие? — Той звучеше ужасен. — Аз съм вестникар, Франсис.

Ъркарт избухна в мрачен смях. За пръв път големият предприемач го наричаше с истинското му име. Ландлес говореше сериозно.

— А няма ли да ме попиташ какво искам в замяна? — попита предприемачът.

— Мисля, че вече знам, Бен.

— Приятел. Приятел на Даунинг стрийт. Много добър приятел. Приятел като мен.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Един политик не трябва да прекарва твърде много време в мислене. Това разсейва вниманието му от цел номер едно — да си пази гърба.

Вторник, 26 октомври

Частният кабинет на министър-председателя, най-личната му бърлога. Ъркарт го откри, седнал на бюрото, да разписва огромна камара документи. Носеше очила за четене, нещо, което рядко правеше пред хора. По-необичайното беше, че нямаше нито един вестник наоколо.

— Хенри, нямах възможност да говоря с теб вчера. Не можеш да си представиш колко шокиран, потресен съм!

— Без съчувствие, Франсис, нямам намерение да се превръщам в мъченик. По някакъв странен начин даже съм доволен, че стана така. Камък ми падна... или някакво подобно клише.

— Като те слушах, сякаш... падах от небето, буквално.

— Ами успешно кацане ти пожелавам.

Министър-председателят остави очилата си настрана, стана от бюрото и поведе Ъркарт към две меки кресла с гледка към парка.

— Както и да е, нямам време за самосъжаление. Хъмфри Нюлендс пътува насам, за да задействаме процедурата по изборите. После отивам да видя Чарли и ще съм там цял ден. Чудесно е човек да има време за такива неща.

Ъркарт беше изумен, че Колингридж сякаш наистина мислеше това, което казва.

— Ти поиска да се видим насаме, Франсис?

— Да, Хенри. Виж, знам, че няма да подкрепиш нито един от кандидатите, поне не публично...

— Не би било редно.

— Да, но сигурно това не ти пречи да проявяваш поне професионален интерес. И двамата знаем, че някои колеги много те разочароваха напоследък.

— Терминът „неблагодарни копелета“ някак си ми идва на ум.

— И имаш правото, дори бих казал задължението, да се увериш, че оставяш партията в добри ръце. Като Камшик аз, разбира се, няма да се кандидатирам. И съм напълно неутрален. Но това не ме спира да те държа информиран какво се случва.

И двамата знаеха, че в последните си дни един министър-председател все още има голямо влияние — политически последователи и лични приятели, както и немаловажният списък с благороднически титли и рицарски звания, които министър-председателят в оставка има право да раздаде. За много от по-старите членове на партията това беше последен шанс да се издигнат над простолюдието и да постигнат социалния статус, за който жените им така копнеят. Колингридж почеса брадичката си.

— Така е, Франсис. Не съм работил толкова години само за да гледам как някой хвърля всичко на вятъра. Казвай тогава, как стоят нещата?

— Рано е да се каже. Мисля, че повечето вестници с право пишат, че състезанието е отворено. Но очаквам, че нещата ще се развият бързо, веднъж като се почне.

— Тоест няма фаворити засега?

— Е... — Ъркарт разклати глава наляво-надясно, както беше видял Джабвала да прави преди време.

— Казвай, Франсис. Твоят нюх ми е достатъчен в случая.

— Носът ми казва, че Майкъл Самюъл ще стартира с лека преднина.

— Майкъл? Защо така?

— Ще бъде кратко и бясно състезание, няма да има време да се развиват сериозни аргументи. Всичко е въпрос на имидж. А Майкъл стои добре пред телевизионните камери.

— Медиите го обичат.

— А и неминуемо ще има подкрепата на Теди и щаба.

Лицето на Колингридж стана мрачно.

— Да, разбирам накъде биеш.

Той забарабани с пръсти по облегалката на креслото, претегляше всяка дума.

— Франсис, нямам намерение да се меся, но не мога и да се правя на наивник. Ако ще имаме свободни и честни избори в партията, не мога да оставя щаба да се бърка в нещата. Не и след всичко, което направиха наскоро: скапаните избори, изтичането на информация, а за тая издънка с проучването да не говорим.

Последните думи ги изплю като псувня. След началните изказвания, че е спокоен и доволен, сега личеше, че бурята все още бушува в него.

— А едно нещо най-вече не мога да простя. Знаеш ли, че някой е казал на медиите, че ще ходя в двореца вчера? Говори се, че е изтекло от Смит Скуеър. Как смеят? Как така се превърнах в клоуна на целия този медиен цирк!

Юмрукът му се стовари върху облегалката на креслото.

— Заслужаваше да си тръгнеш с достойнство, Хенри.

— Не става въпрос само за мен, ами Сара? Тя с какво е заслужила това?

Дишаше учестено, беше гневен.

— Не, няма да търпя това. Няма да оставя агитката на Теди да се меси в шибаните избори!

Той се приведе към Ъркарт.

— Не мисля, че ти самият си фен на Теди, не и откакто хвърли в кофата за боклук плановете ти за промени в правителството. Сигурен съм, че си се досетил още тогава.

Ъркарт кимна, доволен, че подозренията му се потвърждават.

— Какво да направя, Франсис? Как мога да се уверя, че изборите ще се проведат правилно?

— Моите интереси са като твоите: просто искам да съм сигурен, че ще има честна игра. Хората имат нужда от време да помислят, а не да бъдат подтикнати към прибързани решения.

— И?

— Дай им малко повече време да направят своя избор. Забави темпото. Използвай последните си седмици като министър-председател. Нямам нищо против Майкъл, но ти трябва да се увериш, че ще предадеш поста на приемник, избран от партията, а не от медиите.

— А най-малко пък от този стар козел Теди.

— Ти можеш да си позволиш да го кажеш като министър-председател, но като Камшик аз не бих могъл да коментирам.

Колингридж се засмя.

— Не бих искал да увеличавам периода на несигурност повече от необходимото, но предполагам, че седмица-две отгоре не могат да навредят чак толкова.

— Според правилника графикът на изборите зависи изцяло от теб, Хенри.

Колингридж погледна часовника си.

— Виж, Хъмфри сигурно вече е отвън. Да не го караме да чака. Той ще ми предложи съветите си и аз ще го изслушам най-внимателно, въпреки че подозирам, че експертизата му касае по-скоро плажовете и курортите, а не толкова вътрешните избори. Ще оставя всичко това да отлежи през нощта и утре сутринта ще ти кажа какво съм решил. Ти ще го чуеш първи, Франсис.

Поведе Ъркарт към вратата.

— Много съм ти благодарен. Нямах представа колко е успокояващо да поговоря с някого като теб, който не преследва лични интереси.

Бяха се качили в апартамента ѝ, бяха затръшна вратата, смеейки се, докато сваляха дрехите си, бяха се стоварили на пода, дори не бяха стигнали до спалнята. Сега Мати и Крайевски лежах с преплетени крайници. Той си мислеше, че никога не е бил по-щастлив, вплел тяло в нейното на дивана ѝ; нейните мисли вече бяха другаде.

— Колингридж? — промърмори той, като вдигна ръка от бялата ѝ гръд.

Тя сякаш не усети лекото раздразнение в гласа му.

— Мислех си за Чарли Колингридж, Джони.

— Лежа потен между бедрата ти, а ти мислиш за друг — запротестира той, като само наполовина се шегуваше.

— Знам, че е алкохолик и така нататък — продължи тя, като не усети настроението му — а те често не знаят какво вършат.

— Аз самият съм така, когато съм с теб.

— Но изглежда твърде просто.

— Трябва ли животът да е сложен? — каза гальовно той, като се притисна в извивката на гърба ѝ.

— Някак си не мога да повярвам, че Чарли Колингридж е способен на такова нещо, а камо ли да има средствата да го осъществи.

— Само един човек знае със сигурност — промърмори Крайевски — а той е заключен в някоя клиника.

Тя се обърна и го погледна.

— Къде?

Той въздъхна, като усети, че страстта му спада.

— Предполагам, че е добре пазена семейна тайна.

— Искам да го намеря.

— И какво предлага нашият репортер на годината?

Тя се отдръпна от него, уви се в одеяло и изчезна в кухнята. Той стана и започна да се оглежда за боксерките си, откри ги зад телевизора и ги обу с неохота, когато тя се върна с две чаши вино. Наместиха се на постелката пред празната камина.

— Кога за последно някой е виждал Чарлз Колингридж? — попита тя.

— Ами, въъ... когато го откараха от дома му преди няколко седмици.

— С кого е бил?

— Сара Колингридж.

— И...?

— Шофьор.

— Именно. Кой е бил този шофьор, Джони?

— Откъде да знам.

— Оттам трябва да започнем.

Още веднъж тя му избяга и се примъкна до телевизора, който беше обграден с разхвърляни видеокасети.

— Тук някъде трябва да е — каза тя, като ги разхвърляше още повече.

Намери касетата, която търсеше, и скоро на екрана се появи виелица от цветове, докато тя превърташе през компилация от новинарски репортажи. Беше толкова погълната от това, че не забеляза как одеялото се смъкна от раменете ѝ. Крайевски седеше с растящо вълнение, като се взираше в зърната ѝ с благоговение. Чудеше се какво ли ще стане, ако хване телевизора и го изхвърли през прозореца.

Тогава от виелицата се появи Чарлз Колингридж, свит на задната седалка на отдалечаващата се кола, а одеялото отново покри раменете ѝ.

— Виж, Джони!

Той изстена, а тя натисна още едно копче, за да превърти малко назад. И ето, за момент, докато колата завиваше към главния път, успяха да видят лицето на шофьора през предното стъкло. Тя натисна пауза и двамата се наведоха и впериха поглед в една оплешивяваща и очилата глава.

— И кой, по дяволите, е този? — промърмори Крайевски.

— Нека помислим кой не е — каза Мати. — Не е шофьор от тези на правителството, това не е правителствена кола. А и ако беше от тях, щяхме да сме чули нещо, там е клюкарница. Не е политическа фигура, иначе щяхме да го познаем...

Тя извърна очи от екрана и го погледна, като отново не забеляза, че той се мръщи разочаровано.

— Джони, накъде отиват?

Той се усети разкъсан между журналистическото си любопитство и желанието да ѝ се нахвърли. Мамка му, Крайевски, стегни се — смъмри сам себе си той.

— Добре. Не отиват на Даунинг стрийт. Не отиват и в хотел или някое друго публично място.

Той прехвърли наум възможностите.

— Отиват направо в клиниката, предполагам.

— Именно! Този човек е от клиниката. Ако разберем кой е той, ще знаем къде са завели Чарли!

— Мисля, че ще мога да принтирам кадъра от видеото и да го покажа на няколко човека. Може да пробваме с Фреди, фотографа от вестника. Има отлична визуална памет, а е и алкохолик, който е сух от няколко години. Все още ходи всяка седмица на сбирки на анонимни алкохолици. Може да се сети нещо, което да ни помогне да хванем дирята. Едва ли има чак толкова много такива клиници. Все ще намерим нещо.

— Ти си най-добрият, Джони.

И за пръв път тази вечер му се стори, че тя го казва искрено.

— Аз съм алчно копеле. Искам да ми се плати — пробва се той.

— Мати, може ли да остана тук тази нощ?

Очите ѝ бяха пълни със съжаление; тя поклати глава.

— Джони, нали помниш какво се разбрахме?

— Без романи. Помня. Е, щом си получила, каквото искаш от мен, тогава май по-добре да си ходя — каза той остро, ядосан, че зърната го бяха отрязали.

Скочи на крака и се облече набързо, но на половината път до входната врата раменете му увиснаха пораженчески.

— Съжалявам, Мати — каза той. — Просто... ти си много специална за мен. Живея с надежди.

Едната му ръка беше на дръжката. Обърна се.

— Има ли друг, Мати?

— Не, Джони, разбира се, че няма — каза тя. — Не е това.

Но когато той излезе и затвори вратата, тя се зачуди дали беше честна с него. Как можеше да бъде? Не беше сигурна, че е честна със самата себе си. Добрите момичета избягваха да мислят за такива неща.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Някои политически кампании започват с летищ старт. Други с фалстарт.

Сряда, 27 октомври
Вестник „Кроникъл“, първа страница:

САМЮЪЛ ВОДИ С ШОКИРАЩА ПРЕДНИНА

Майкъл Самюъл, младият министър на околната среда, вчера вечерта излезе начело в борбата за министърпредседателския пост.

В ексклузивно проучване, проведено през последните два дни от нашия екип сред почти две трети от депутатите от управляващата партия, 24 процента посочват него като техен първи избор, което го поставя много пред другите потенциални кандидати.

Очаква се Самюъл да обяви официално кандидатурата си до няколко дни. Най-вероятно той ще получи подкрепа от влиятелни партийни фигури като лорд Уилямс, председателя на партията, което ще бъде жесток удар за неговите съперници. Някои източници предвиждат, че такава подкрепа може да се окаже решаваща.

Засега никое друго име не събира повече от 16 процента. Петима потенциални кандидати имат между 10 и 16 процента. Това са Патрик Ултън (външният министър), Арнолд Долис (вътрешният министър), Харолд Ърл (министър на образованието), Пол Макензи (министър на здравеопазването) и Франсис Ъркарт (Камшика).

Влизането на Ъркарт в списъка с неговите 12 процента предизвика изненада в Уестминстър. Той дори не

е пълноправен член на Кабинета, но като Камшик има стабилна основа в парламентарната група на партията. Наблюдатели твърдят, че той може да се окаже силен външен кандидат. Но източници, близки до Ъркарт, уточниха вчера, че засега той не е взел решение да се кандидатира и се очаква да направи официално изявление днес...

Министър-председателят беше променил мнението си. Тази сутрин изчете всички вестници. Коментарните рубрики, които само до преди седмица го разкъсваха на парчета, сега, в техния стил на капризи и непостоянство, величаеха „саможертвата му в името на ново начало за правителството, въпреки че му остава да реши много лични и семейни проблеми за благо на обществения интерес“ — както гърмеше вестник „Таймс“ например. Както винаги, пресата не се срамуваше да спи и от двете страни на леглото като лека жена.

Той прочете статията в „Кроникъл“ особено внимателно, както бяха направили и други. Явно се оформяше консенсус: ще има много кандидати, но Самюъл е пред всички. Колингридж метна към ъгъла на стаята вестника, който се разпери и се смачка в стената като умиращ лебед, и после повика политическия си секретар.

— Греъм, искам да пратиш писмени инструкции на лорд Уилямс, с копие до Хъмфри Нюлендс. Нека да пусне прессъобщение до 12:30 днес за обедните новини. Номинациите за вътрешните избори ще бъдат с краен срок след три седмици, на 18 ноември, четвъртък. Първият тур на гласуване ще е следващият четвъртък, 23 ноември. Ако се наложи балотаж, той ще бъде проведен според правилника на партията на 30 ноември, вторник, а евентуален втори финален тур на балотажа — два дни по-късно. Записа ли?

— Да, г-н министър-председател.

Секретарят кимна, но не вдигна поглед. За пръв път говореха насаме след подаването на оставката.

— Нали знаеш какво означава това, Греъм? Точно след шест седмици и един ден ти и аз ще сме безработни. През последните няколко години невинаги успях да намеря време да ти благодаря, както трябва, но искам да знаеш колко много дължа на теб.

Помощникът срамежливо се размърда.

— Трябва да започнеш да мислиш за бъдещето си. Ще има списък с почести. Ти ще си в него. Както и няколко новотитуловани джентълмени от финансовия сектор, които с радост ще ти направят щедра оферта. Ще се уверя, че ще стане така. Помисли какво искаш и ми кажи. Все още ми дължат услуги тук-там.

Секретарят вдигна поглед, очите му бяха пълни с тъга и благодарност.

— И още нещо, Греъм. Възможно е Теди Уилямс да се опита да се свърже с мен, за да поиска да съкратя процедурата по изборите. Няма да имам възможност да говоря с него. Кажи му ясно, че това са моите инструкции, а не предложения, и че трябва непременно да ги публикува до 12:30.

Направи малка пауза.

— Кажи му, че иначе ще бъда принуден аз самият да направя така, че да изтекат.

Приливът не чака никого, а Майкъл Самюъл беше на път да го изпусне. Почти веднага след като Колингридж подаде оставка, той се консултира с ментора си Теди Уилямс.

— Търпение, Майкъл — посъветва го старият държавник. — Почти сигурно е, че ти ще си най-младият кандидат. Ще се опитат да кажат, че не си узрял, че си твърде неопитен и твърде амбициозен. Затова не се дръж, сякаш на всяка цена искаш да спечелиш. Покажи лека сдържаност и ги остави те да дойдат при теб.

Това беше отличен съвет, но щеше да се окаже без значение при сегашните обстоятелства. Малко след като излезе статията в „Кроникъл“, промотираща името на Самюъл, Ъркарт се появи пред телевизионните камери, за да потвърди, че няма намерение да се кандидатира.

— Поласкан съм, разбира се, от факта, че името ми изобщо се споменава, но смятам, че е най-добре за партията, ако аз като Камшик остана напълно безпристрастен — каза той, като прибави едно самомнително кимване, преди да изчезне, преследван от изкрещени, но останали без отговор въпроси, идващи от тълпата репортери.

Сега всички търсеха Самюъл, а публикуването на подробния график на изборите по обед разпали допълнително страстите. До момента, в който тълпата от задъхани журналисти го откри в хотел „Интерконтинентал“ близо до Хайд парк, където той имаше работен обяд, те вече не бяха в настроение да приемат уклончиви отговори. Самюъл не можеше да отрече, а те не го оставиха да се размине с „може би“, не и след като някак си бяха разбрали, че той вече подготвя ядрото на екипа за кампанията си. Така че, след като доста го притиснаха, той бе принуден да направи изявление на стълбите пред хотела, заобиколен от кувари и отворени чадъри, че да, наистина ще се кандидатира.

Новините в един часа показаха ясният контраст между Ъркарт, изпълнения с достойнство възрастен държавник, който отказва да се кандидатира, и очевидно нетърпеливият Самюъл, който дава импровизирана пресконференция на улицата и се хвърля в играта като първия официален кандидат почти месец преди обявената дата за първия вот.

Ъркарт гледаше случващото се с голямо задоволство, когато телефонът звънна. Той чу звук от пускане на водата в тоалетната и после един смях, който не можеше да бъде сбъркан — този на Бен Ландлес. После връзката прекъсна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Някои политически кариери са като грешно записана книга в обществена библиотека. Нищо и никаква грешка, а може да те прати във вечно забвение.

Петък, 29 октомври — събота, 30 октомври

— Това ли искаше?

Тонът на Крайевски все още носеше разочарованието от последната им среща. Оттогава беше избягвал Мати в редакцията, но сега държеше голям плик в ръка и се беше надвесил над рамото ѝ, като внимаваше да спазва някаква дистанция. Той го пусна да тупне пред нея и тя извади отвътре голяма цветна снимка. Лицето на шофьора я гледаше оттам, размазано и изкривено, но все пак различимо.

— Фреди извади козовете — продължи Крайевски. — Взел снимката на срещата на анонимните алкохолици вчера и един от групата познал човека веднага. Казва се д-р Робърт Крисчън, известен авторитет в лекуването на наркотична и алкохолна зависимост. Ръководи частна клиника в една голяма къща близо до брега на Кент. Намери д-р Крисчън и се обзалагам, че ще намериш Чарли.

— Джони, не знам как да ти благодаря — каза тя развълнувано.

Но той вече си беше тръгнал.

Следващия ден, събота, не беше работен за Мати. Веднага след ранния обяд тя запали старото си БМВ, зареди бензин и го подкара в посока Доувър. Движението беше натоварено, докато премина тълпите, пазаруващи около Гринуич, и се качи на А2, стария римски път, който водеше от Лондон към сърцето на Кент. Мина покрай катедралния град Кентърбъри и след няколко километра зави при живописното село Беъръм. Пътната карта не ѝ помогна особено да намери още по-малкото селце Норбингтън, но с помощта на няколко от

местните жители тя се озова след известно време пред голяма викторианска къща с малка табела, скрита в храстите до оградата, която назоваваше мястото като „Учебен център по терапия“.

Имаше няколко паркирани коли в алея, оградена от дървета, която водеше до сградата, а входната врата бе отворена. Изненада се, като видя, че хората се разхождат наоколо свободно, без присъствието на страховити сестри в бели престилки, както бе очаквала. Явно не патрулираха за потенциални бегълци. Тя паркира в алеята, събра ума и куража си и се приближи към сградата.

Грамаден джентълмен с вълнено сако и побелял армейски мустак се приближи към нея и сърцето ѝ се сви. Това сигурно беше охраната, която пази от нашественици.

— Извинявай, миличка — каза той с остър акцент, като я пресрещна пред входната врата. — Да си виждала някой от персонала? Все се крият в дните за посещения, не може да ги намери човек, като му потрябват.

Мати се извини, че не знае, и се усмихна с облекчение. Късметът я беше последвал и беше уцелила най-подходящия ден за избягване на неудобни въпроси. Мястото имаше атмосфера по-скоро на модерна зона за отдих в провинцията, отколкото на институция: нямаше усмирители ризи, решетки на прозорците и ключалки на вратите, а и не миришеше на болница. Намери карта за евакуация, закачена на стената в един от коридорите, на която имаше детайлна схема на къщата и градините около нея, и Мати я използва, за да проучи мястото и да потърси своя човек. Намери го на една градинска пейка отвън, загледан през поляната към октомврийското слънце. Откритието ѝ не я зарадва. Тя знаеше, че идва с цел заблуда.

— Хей, Чарли! — възкликна тя и седна до него. — Каква изненада да те видя тук.

Той я погледна с тотално неразбиране. Изглеждаше изхабен, реакциите му бяха забавени, сякаш умът му беше някъде далеч.

— Аз... съжалявам — промърмори той. — Не мога да се сетя...

— Мати Сторин. Трябва да ме помниш. Прекарахме много приятна вечер заедно в Борнмът преди няколко седмици.

— О, съжалявам, г-це Сторин. Не помня. Нали разбирате, аз съм алкохолик, затова съм тук, и се страхувам, че преди няколко седмици не бях в състояние да запомня каквото и да било.

Откровеността му я хвана неподготвена. Той се усмихваше смирено.

— Моля те, не се притеснявай, мила — каза той, като потупа ръката ѝ като възрастен чичо. — Аз съм пристрастен. Мъча се да се излекувам. Бях измислил един милион начини да го крия от останалите, но залъгах само себе си. Искам да се оправя. Затова съм тук.

Мати се изчерви силно. Бъркаше се в личния живот на един болен човек и много се срамуваше от това.

— Чарли, ако не помниш коя съм, сигурно не помниш и че съм журналист.

Той дръпна ръката си, усмивката му изчезна и бе заменена от изражение на примирение със съдбата.

— Лошо. А ми се стори такова приятно момиче. Но предполагам, че рано или късно щеше да се случи, макар че Хенри се надяваше поне тук да ме оставят на мира...

— Чарли, повярвай ми, не съм дошла, за да ти троя живота. Искам да помогна.

— Всички май казват така?

— Не казвай нищо за момента, остави ме за малко аз да говоря.

— Ами, добре. Както виждаш, не бързам заникъде.

— Твоят брат, министър-председателят, беше принуден да подаде оставка заради обвинения, че ти е помогнал да изкараш бърза печалба от търговия с акции.

Той размаха ръце, за да я спре, но тя подмина протестите му.

— Чарли, нещо не ми се връзва всичко това. Просто няма никакъв смисъл. Мисля, че някой целенасочено се е опитал да подкопае репутацията на брат ти, като обвини теб.

— Така ли? — старите му очи, с подпухнали и набръчкани като стриди клепачи, потрепнаха с интерес. — Кой би направил такова нещо?

— Не знам. Имам само подозрения. Дойдох при теб да видя дали можеш да ме насочиш към нещо.

— Г-це Сторин, Мати — може ли да ти казвам така? Казваш, че сме стари приятели... Аз съм пияница. Дори не помня да сме се срещали. Как мислиш, че мога да ти помогна? Думите ми нямат никаква тежест.

— Не съм нито съдия, нито прокурор, Чарли. Просто се опитвам да подреда един пъзел от хиляди разпилени парчета.

Изтощените му очи се загледаха отвъд хълмовете към Доувър и канала, сякаш там съществуваше един различен свят.

— Мати, толкова много се напругах да си спомня, повярвай ми. Мисълта, че опозорих Хенри и го принудих да подаде оставка, е почти непоносима за мен. Но не знам каква е истината. Не мога да ти помогна. Дори на себе си не мога да помогна.

— Нямаше ли да си спомняш, ако беше купил толкова много акции?

— Бях много болен. И много пиян. Има толкова много неща, за които нищо не си спомням.

— Нямаше ли да си спомняш поне откъде си взел парите или какво си направил с печалбата?

— Наистина звучи малко вероятно да съм имал едно малко състояние, което да се търкала наоколо, без да си спомням, и по-важното — без да съм го изпил. А нямам представа къде може да са отишли парите. Дори аз не мога да изпия петдесет хиляди паунда само за няколко седмици.

— Ами фалшивият адрес в Падингтън?

— Да, споменаха нещо такова. Пълна мистерия. Дори трезвен не знам къде е Прејд стрийт в Падингтън и е нелепо да си мислят, че бих открил мястото пиян. Това е от другата страна на Лондон спрямо мястото, където живея.

— Но си го ползвал — така казват — за банкови документи и за да получаваш печатните материали на партията, за които си бил абониран.

Изведнъж Чарли избухна в смях толкова силно, че очите му се насълзиха.

— Мати, мила, започваш да ми връщаш вратата в себе си. Колкото и пиян да съм бил, никога не съм проявявал какъвто и да било интерес към политическа пропаганда. Протестирам дори когато ми пхат брошурки в пощенската кутия преди избори, а да плащам за това всеки месец, просто ми се струва обидно!

— Не си се абонирал?

— Никога!

Есенни листа се гонеха по поляната. Слънцето слизаше по хоризонта и топло червено сияние изпълни небето и озари лицето му. Той видимо си връщаше здравето и изглеждаше спокоен.

— Нищо не мога да докажа, но имаш думата ми на джентълмен: не вярвам, че съм виновен за нещата, които ми приписват.

Той отново взе ръката ѝ и я стисна.

— Мати, би значело много за мен, ако и ти мислиш така.

— Така мисля, Чарли, наистина. И ще се опитам да го докажа заради теб.

Тя стана, за да си тръгне.

— Много ми беше приятно посещението ти, Мати. Щом като сме такива стари приятели, ела пак, като можеш.

— Ще дойда. Но междуременно ще трябва да се поровя доста дълбоко.

Когато стигна обратно в Лондон, беше късна вечер. Първите тиражи на неделните вестници вече бяха по улиците. Тя накупи цяла камара от тях и разпилявайки няколко вложки и брошури, ги изсипа на задната седалка на колата. Тогава забеляза заглавието на „Съндей таймс“.

Министърът на образованието Харолд Ърл, който не беше точно активист на „Грийнпийс“, беше обявил намерението си да се кандидатира за лидерската позиция и започваше кампанията си с реч, озаглавена „Да почистим страната“.

„Напоследък постоянно се говори за проблемите в градската среда, но въпреки това продължаваме да наблюдаваме влошаване на положението: мизерията в централните части на градовете ни може да се сравни само със съсипването на провинцията“, беше казал той според вестника. „Твърде дълго пренебрегваме тези въпроси. Рециклираните фрази на загриженост не могат да заменят проактивните действия. Време е да подкрепим смелите думи със смели действия. Проучванията показват, че околната среда е един от секторите, в които сме се провалили според избирателите. След като дванадесет години сме на власт, те с право твърдят, че това е недопустимо и че трябва да обърнем внимание на тези проблеми.“

„Защо ли министърът на образованието изведнъж вдига толкова шум по въпросите на околната среда“ — зачуди се тя, като стигна до края на гръмката реч. „Ами да. Май затъпявам. Връзката е ясна. Кой е министър на околната среда и следователно отговорен за проблемите?“

Битката в медиите за елиминирането на Майкъл Самюъл беше започнала.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Няма беля, в която един политик не би се вкарал и която един журналист не би раздухал. Истериичното преувеличение е запазена марка и на двете професии.

Сряда, 3 ноември

През следващата седмица Мати опита няколко пъти да се свърже с Кевин Спенс. Въпреки уверенията на секретарката му, от която бликаше любезност, той така и не върна обажданията ѝ. Този път тя изчака работното време да свърши, след което се очаква секретарката да си е тръгнала, и отново се обади в офиса му. Човекът от нощната охрана директно я свърза.

— Г-це Сторин, не, разбира се, че не ви отбягвам — излъга Спенс. — Бях много зает. Трудни времена са.

— Кевин, пак имам нужда от помощта ти.

Имаше пауза. Той беше по-смел и по-концентриран, като не се налагаше да я гледа в очите.

— Помня последния път, като ти помогнах. Каза, че пишеш статия за проучванията на общественото мнение. Вместо това материалът ви оклевети министър-председателя. А сега вече го няма.

Той говореше с тиха тъга.

— Винаги се държеше добре с мен, беше мил човек. Мисля, че ти и останалите журналисти бяхте несправедливо жестоки.

— Кевин, не аз съм написала този материал, давам ти думата си. Отнеха ми текста, името ми дори не беше под статията. Бях още по-ядосана и от теб.

— Съжалявам, но не съм чак толкова наивен. Лека нощ, г-це Сторин.

Той щеше да затвори.

— Кевин, дай ми само минутка. Моля те! Има нещо странно в оставката на г-н Колингридж.

Той още беше на линията.

— Аз лично не вярвам на това, което се говори за него и за брат му. Искам да изчистя името му.

— Не виждам как мога да ти помогна — каза Спенс с недоверчив тон. — Така или иначе никой извън пресцентъра не трябва да има контакт с медиите по време на изборната кампания за нов лидер. Стриктно нареждане на председателя.

— Кевин, залогът е много висок в случая. Не става дума просто за лидерството в партията или дори дали ще спечелите следващите избори. Има нещо много по-лично — дали Хенри Колингридж ще остане в историята като измамник, или ще му бъде даден шанс истината да излезе наяве. Не му ли дължим поне това?

Още една пауза, после той каза внимателно:

— Щом смяташ, че мога да помогна, какво точно искаш от мен?

— Нещо много просто. Разбираш ли от компютърната система в щаба на партията?

— Да, разбира се. Постоянно я ползвам.

— Мисля, че някой е бърникал в компютърната ви система.

— Какво? Това е невъзможно. Имаме най-строгата система за сигурност. Никой отвън няма достъп.

— Не отвън, Кевин. Някой отвътре.

Този път тишината от другата страна на линията продължи по-дълго.

— Помисли, Кевин. Данните от проучването ти изтекоха отвътре. Няма друго обяснение. И за малко да те накиснат теб.

Тя чу как Спенс тихо изруга. Явно се бореше със съмненията си.

— Виж, в момента съм до Камарата на общините. Мога да дойда при теб след по-малко от десет минути. Сигурна съм, че по това време в сградата е много тихо. Никой няма да ни види, Кевин. Тръгвам.

— Мини през паркинга — прошепна той. — За бога, не влизай през главния вход.

Тя беше при него след по-малко от седем минути.

Седнаха в малкия му офис на последния етаж, обградени от наклонени кули от папки, разхвърляни по всяка възможна повърхност, включително по пода. Зеленикавото сияние на екрана осветяваше бюрото му и те седяха пред него близо един до друг. Тя беше

разкопчала едно копче на блузата си; той бе забелязал. Мати реши, че после ще се самопорицава.

— Кевин, Чарлз Колингридж си е поръчвал печатни материали на партията и е поискал да му бъдат доставяни на адреса в Падингтън, нали така?

— Правилно. Проверих веднага като чух и се оказа точно така. Виж.

Той защрака по клавиатурата и на екрана се появи уличаващото доказателство: „Чарлз Колингридж. 216 Прејд стрийт, Падингтън, Лондон W2 — 001A/ 01.0091“.

— Какви са тези кодове накрая?

— Първото просто означава, че се е абонира за всички материали. Второто показва кога изтича абонаментът. По този начин разбираме какъв му е статутът — дали иска всичко, или само основните публикации, дали е член на някой специален клуб, такива работи. Всяка от маркетинговите ни програми има различен референтен номер. Показва и метода му на плащане, също и дали закъснява с някое плащане.

— В неговия случай?

— Платено е закуп в началото на годината.

— Въпреки че е алкохолик без никакви пари, който не може да прочете дори работното време на кръчмите.

Спенс се размърда нервно на стола си.

— Тази информация може ли да се види от всеки монитор в сградата?

— Да. Това не се смята за кой знае колко конфиденциална информация.

— Добре. Кажи ми следното — тя се наведе малко напред, дишаше дълбоко; мъжете бяха толкова жалки, този номер минаваше всеки път. — Ако ти например искаш да ме абонираш за всички ваши печатни материали, можеш ли да го направиш? Да вкараш данните ми от този терминал?

— Ами... да — Спенс започваше да се досеща накъде бие тя. — Смяташ, че данните за абонамента на Чарлз Колингридж са били подменени или напълно измислени. Може да се направи. Виж.

Пръстите му полетяха по клавиатурата като на концертиращ пианист и след няколко секунди на екрана се появи пълна информация

за абонамент на: „Мики Маус, 99 Дисниленд, Маями“.

— Само че това не е достатъчно, Мати. Не може да го направиш с дата от началото на годината, защото... Колко съм глупав! Ами да! — избухна той и отново заудря с пръсти по клавиатурата. — Ако наистина знаеш какво правиш, което важи за много малко хора в тази сграда, можеш да влезеш в главната поддиректория...

Думите му почти не се чуваха от щракането на клавишите.

— Виждаш ли, тук имам достъп до финансовите данни. И мога да проверя точната дата кога е платен абонаментът, дали е с чек, или с кредитна карта, кога е започнал абонаментът...

Мониторът блесна от многото текст.

— Само трябва да имаш нужната парола и... леле-мале!

Отблъсна се от екрана, сякаш той го беше обидил. После започна пак.

— Мати, няма да повярваш...

— Каквото и да е, може и да повярвам.

— Според счетоводните справки Чарлз Колингридж никога не е плащал за абонамента — нито този месец, нито никога. Данните му са само в списъка за разпращане на материалите, но не и в списъка за плащане.

— Кевин, можеш ли да ми кажеш кога за пръв път се е появило името му в списъка за разпращане? — попита тя много меко.

Още няколко натискания на клавиши, този път внимателно, церемониално.

— Боже. Точно преди две седмици.

— Нека пак повторим, Кевин. Искам да съм сигурна, че разбирам правилно. Някой в тази сграда, който не е от счетоводството и който не разбира много от компютри, е променил списъка, за да добави името на Чарлз Колингридж за пръв път преди две седмици.

Той кимна. Лицето му беше преbledняло.

— Можеш ли да ми кажеш кой е променил файла или от кой терминал е променен?

— Не. Би могло да се направи от всеки компютър в сградата. Тази компютърна система ни има доверие...

Той поклати глава, сякаш се бе провалил на най-важния тест в живота си.

— Не се безпокой, Кевин, ти беше страхотен.

Тя се обърна от екрана към него и се наведе малко напред.

— Хванахме следата. Но сега е много важно на никого да не казваш и думичка за това. Искам да хвана този, който го е направил, а ако знае, че го търсим, ще си покрие следите. Моля те, нали ще ми помогнеш да опазим това в тайна, докато имаме повече информация, за да продължим?

Погледът му срещна нейния.

— Че кой, за бога, би ми повярвал, дори да кажа нещо? — промърмори той.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

*Красотата е в очите на наблюдателя.
Истината е в ръцете на редактора.*

Понеделник, 8 ноември — петък, 12 ноември

Неделните вестници дори не се бяха опитали да скрият раздразнението си. Самюъл и Ърл, както и другите министри от Кабинета, които се очакваше да се кандидатираат, се бяха държали прилично, нямаше открити лични атаки срещу съперника, затова пресата реши да свърши тази работа вместо тях.

„Обзървър“ заяви, че „за момента кампанията е разочароваща, като все още се очаква някой кандидат, който да вдъхне живот в партията“. „Съндей мирър“ я окачестви като „досадна и дразнеща“, а „Нюз ъф дъ уърлд“, за да не паднат по-долу, я описаха в типично техен стил като „банална като нощни газове“. „Самюъл или Ърл? — пишеше списание «Пийпъл» — Ако това са възможните отговори, значи въпросът е бил глупав.“

В понеделник сутринта критиките вдигнаха адреналина в кампанията. Окуражени от написаното в медиите, че правилният претендент още не се е появил, още двама министри от Кабинета хвърлиха шапки на ринга — Патрик Ултън и Пол Макензи, министър на здравеопазването. И за двамата се смяташе, че имат сериозен шанс за успех. Макензи беше станал популярен със схемата за разширяване на болниците, а после беше успял да прехвърли вината за отлагането ѝ към Министерството на финансите и Даунинг стрийт. „Влизам в играта!“ — обяви той.

Откакто беше говорил с Ъркарт по време на партийната конференция, Ултън не беше спрял да търчи зад кулисите. Беше обядвал с почти всеки редактор от Флийт стрийт, беше изпил много питиета с някои от водещите фигури в редиците на партията и беше спал само със съпругата си. Също така той смяташе, че има преимущество или поне уникалност в северняшките му корени, и се

надяваше това да го издигне като „националния“ кандидат, за разлика от другите основни претенденти, чийто произход лъхаше на авокадо и зехтин. Едва ли това щеше да притесни шотландците, разбира се, които имаха навика да гледат на такива неща като на чуждестранни лудории. Ултън се беше надявал да забави официалното си влизане в състезанието, искаше да види как ще се развият кампаниите на другите, но пресата от уикенда беше като боен призив и той реши да не губи повече време. Свика пресконференция на летището в Манчестър, за да направи изявление от така наречения от него „домашен терен“, като се надяваше, че никой няма да обърне внимание на факта, че специално беше летял от Лондон, за да го направи там.

Критиките от страна на пресата накараха всички да наточат остриетата. Ърл повтори критиките си относно околната среда, но този път избра директно да атакува работата на Майкъл Самюъл без повече кодирани послания. Самюъл отвърна, че поведението на Ърл заслужава порицание и е неуместно, при условие че са колеги в Кабинета, а също така е и лош пример за младите хора от страна на един министър на образованието. Междувременно остро изказване на Ултън в Манчестър относно нуждата „да се възстановят английските ценности с един английски кандидат“ беше бурно атакувано от Макензи, който отчаяно се опитваше да преоткрие келтските си корени и твърдеше, че това е обида към петте милиона шотландци.

Вестник „Сън“ отиде още по-далеч, интерпретирайки думите на Ултън като зловна антисемитска атака към Самюъл; еврейски активисти заляха радиоефира и читателските рубрики с оплаквания, а един равин от родния град на Самюъл поиска Бордът по въпросите на расизма да разследва това, което той нарече „най-зверската проява на расизъм от страна на висшестоящ политик след Мозли“^[1]. Ултън не беше изцяло недоволен от тези прекомерни реакции и твърдеше, макар и само сред приятели, че „през следващите две седмици всеки ще гледа формата на ушите на Самюъл и няма да го слуша какво казва“.

До сряда следобед Ъркарт почувства, че ситуацията се е развила достатъчно, за да пусне публичен призив за „връщане на добрите обноски и високите стандарти на лично поведение, с които се слави партията“. Думите му получиха широк отзвук в коментарните рубрики,

макар че първите страници на същите вестници продължаваха да плискат помията от последните пристъпи на лошо поведение.

Затова, когато в петък следобед Мати влезе в кабинета на Престън, за да му каже, че има още нещо за него, той поклати уморено глава.

— Дано е нещо различно — каза той, като захвърли в ъгъла последното прессъобщение на Ърл.

— Доста е различно — предупреди тя.

Той сякаш прояви някакъв интерес.

— Различно като за първа страница — каза тя.

— Давай. Направи така, че да ми се подкосят краката.

Тя затвори вратата зад себе си, за да се увери, че няма да ги чуят.

— Колингридж подаде оставка заради обвинения в незаконна търговия с акции, която брат му е извършвал от адрес в Падингтън и през клон на турска банка. Мисля, че мога да докажа, че почти със сигурност цялата работа е нагласена още от самото начало.

— Какви ги говориш?

— Бил е накиснат.

— Можеш ли да го докажеш?

— Така мисля.

Секретарката му надзърна през вратата, но бе безцеремонно отпратена с махване на ръка.

— Ето какво имаме, Грев.

Тя обясни търпеливо, че е проверила компютърните файлове в щаба на партията и е открила, че някой е подправил списъка с абонаментите.

— Защо някой би направил това?

— За да може фалшивият адрес в Падингтън да бъде пряко свързан с Чарлз Колингридж.

— А защо мислиш, че е фалшив?

— Всеки би могъл да регистрира този адрес. Не вярвам, че Чарлз Колингридж изобщо е ходил някога до Падингтън. Някой друг го е направил от негово име.

Вратата се отвори отново; пак ги прекъсваха.

— Разкарай се! — изръмжа Престън и натрапникът се изниза. — А защо му е на някого да регистрира фалшив адрес от името на Чарли Колингридж?

— Защото са искали да го натопят, него и брат му.

— Твърде сложно — отбеляза Престън, но продължи да слуша.

— Тази сутрин отидох в Падингтън. Регистрирах си адрес в същото магазинче под напълно измислено име. После взех такси до улица Севън Сисътърс, където се намира Обединена банка на Турция, и си открих сметка със същото измислено име — не с 50 000, но със 100 паунда. Цялото нещо ми отне по-малко от три часа.

— Боже...

— Сега, ако искам, мога да започна да поръчвам порнографски списания, да ги плащам от банковата сметка и да ги получавам на адреса в Падингтън, което може да причини страшно много вреда на репутацията на някой невинен политик например.

— Например?

В отговор тя постави на бюрото му вносната бележка от банката и квитанцията от магазина. Той ги погледна с интерес, после избухна.

— Лидерът на опозицията! — изкрещя той изплашено. — Какво си направила, по дяволите?

— Нищо — каза тя с усмивка, която изглеждаше победоносна. — Само показвам, че Чарлз Колингридж почти със сигурност е бил накиснат, че най-вероятно не се е доближавал до това магазинче в Падингтън или Обединена банка на Турция и оттам следва, че не е купувал тези акции.

Престън държеше документите на една ръка разстояние, сякаш всеки момент могат да се възпламенят.

— Което значи, че Хенри Колингридж не е давал информация на брат си за „Ринокс кемикъл“ — интонацията ѝ предполагаше, че има още.

— И? И? — настоя Престън.

— Той е невинен. Не е трябвало да подава оставка.

Престън се свлече на стола. Мъниста от пот започваха да се събират на челото му. Почувства се раздвоен. От една страна, виждаше грандиозна история, но това беше и проблемът, защото, от друга страна, виждаше нещо, което ще разтърси Уестминстър. Можеше да обърне всичко надолу с главата, вероятно дори да спаси Колингридж. Това ли се искаше от него? Ландлес току-що го бе инструктирал, че тепърва ще има прясна риба за тигана и че всички новини относно изборите за нов лидер трябва да минават първо през него, преди да

бъдат публикувани. Фактите не бяха нещо повече от стока за Ландлес. Той искаше влияние, власт. Престън не можеше да прецени как ще реагира шефът му, имаше нужда да спечели време.

— Доста работа си свършила, млада госпожице.

— Това е страхотен материал, Грев.

— Не помня да си ме питала, преди да започнеш да харчиш парите ми, за да регистрираш адреси и банкови сметки.

Неговата резервираност я хвана неподготвена.

— Нарича се инициатива, Грев.

— Не отричам, че си се справила добре...

Умът му се ровеше в речника на празните приказки, като се мъчеше да не каже нищо категорично. Грев имаше много любими фрази в дебелия издание. После се сети какво трябва да направи и затвори речника.

— Само че какво имаме тук, Мати? Показала си, че е възможно човек да се разходи из Лондон и да открие сметки от името на Колингридж, но това не е достатъчно. Не си доказала, че не го е направил самият Чарли Колингридж. Това си остава най-лесното и най-приемливото обяснение.

— А компютърният файл, Грев. Някой го е подправил.

— Не ти ли хрумна, че може файлът да е бил подправен не за да уличи Колингридж, а да е подправен от самия *него* или някой от приятелите му, за да му даде алиби. Кукичка за някоя рибка като теб.

— Шегуваш се...

— Откъде знаеш, че е бил подправен списъкът за разпространението, а не списъкът с плащанията? Може да е станало само минути преди да го видиш.

— Но само няколко човека имат достъп до счетоводните файлове — запротестира Мати. — И как ще го промени Чарли Колингридж, като изтрезнява в клиника за алкохолици?

— Брат му.

Мати не вярваше на ушите си.

— Не може сериозно да вярваш, че един министър-председател би поел невероятния риск да нареди да бъдат променени компютърните файлове в щаба на партията, за да фалшифицира доказателства, и то след като вече е подал оставка.

— Мати, върни се малко назад. Или си твърде млада, за да помниш. Уотъргейт. Горени са ленти и са трити файлове — от президента. При скандала с Иран^[2] секретарката изнася уличаващи доказателства в бельото си.

— Тук не е Дивият запад...

— Добре. Джереми Торп. Лидер на либералната партия. Обвинен в убийство от съда в Уелс. Джон Стоунхаус отива в затвора, след като инсценира собственото си самоубийство. Лойд Джордж продава благороднически титли от задния вход на Даунинг стрийт и чука секретарката си на масата на Кабинета. Такива неща се случват в политиката, Мати, постоянно.

Престъпник влизаше в серия.

— Властта е наркотик. Като пламък за молеца. Привлича ги и те забравят опасността. Рискуват всичко: брак, кариера, репутация, дори живота си. Затова все пак е по-лесно да повярваме, че сме хванали семейство Колингридж с ръце в кацата с меда, докато са се опитвали да се покриват.

— Да не би да ми казваш, че няма да го публикуваш — обвини го тя остро.

— Успокой се, за бога. Това, което казвам, е, че нямаш достатъчно информация, на която да стъпи материалът. Има много лайна наоколо и ще ти трябва доста по-голяма лопата. Трябва да свършиш още доста работа.

Ако се беше надявал, че тя ще се откаже и ще се върне към стандартните си задачи, щеше да бъде разочарован. Тя удари с ръце по бюрото му и се наведе, за да го погледне право в шарещите очи.

— Грев, знам, че съм просто една глупава жена, но, моля те обясни ми, за да разбера. Или някой е накиснал Колингридж, или министър-председателят е виновен за фалшифициране на доказателства. И така, и иначе това е грандиозна история, с която можем да пълним вестника цяла седмица.

— Да, но кое от двете? Трябва да сме сигурни. Особено по средата на изборите за нов лидер.

— Точно заради изборите трябва да го направим! Какъв е смисълът да чакаме да свърши всичко и истината да няма вече никакво значение?

Престън се беше опитал, доколкото можеше, но му бяха свършили аргументите. Не му понасяше да слуша лекции от един от най-младите репортери, и то жена. Беше му писнало.

— Виж какво, разкарай циците си от масата ми и танковете си от полянката ми. Нахлуваш в кабинета ми с една фантастична история, но без никакви конкретни доказателства. Не си написала и една дума от статията. Как, по дяволите, да преценя дали наистина имаш добра идея, или просто си пийнала на обяд?

За нейна собствена изненада тя не му се разкрещя, а снижи тон заплашително.

— Добре, Грев. Ако това искаш, ще имаш статията до половин час.

Тя се обърна и излезе, като едва устоя на изкушението да тръшне вратата така, че да се откачи от пантите.

След около четиридесет минути тя влезе отново, без да чука, като държеше в ръка шест страници текст с двойна разредка. Без да каже нищо, тя ги пусна на бюрото и застана точно пред Престън, за да е ясно, че няма да помръдне, докато не получи своя отговор.

Той я остави да стърчи, докато четеше бавно страниците, опитвайки се да изглежда все едно ще взема важно решение. Но това беше преструвка. Решението вече беше взето по време на телефонния разговор, който беше провел веднага след като Мати излезе от кабинета му.

— Твърдо решена е, Бен. Знае, че е напипала страхотна история, и няма да се откаже.

— На кого му пука? Няма да публикуваме — беше му казал Ландлес. — Не ми е това интересът в момента.

— Какво, по дяволите, искаш да направя?

— Дръж се като редактор, Грев. Убеди я, че не е права. Прати я да пише рецензия за някой ресторант. Прати я в отпуска. Повиши я. Но я накарай да си мълчи!

— Не е толкова просто. Не само че е дяволски упорита, ами е един от най-добрите политически мозъци, които имаме.

— Изненадан съм, че трябва да ти го напомням, но вече разполагаме с най-добрия политически мозък в бизнеса. Моя!

— Нямам предвид...

— Виж, имаме само няколко седмици, докато свърши това тъпо състезание за нов лидер. Тук има големи залози не само за бъдещето на страната, а и за моя бизнес, както и за твоята работа. Разбираш ли ме?

Редакторът беше на път да потвърди, че със сигурност го разбира, но другият мъж вече беше треснал телефона. Сега тя отново беше в кабинета му — причината за всичките му неволи. Той продължи да мачка страниците на статията ѝ, като вече не ги четеше, а се концентрираше върху това, което трябва да каже, без да е сигурен как ще реагира тя. Най-после остави листовете на бюрото и се изтегна в стола.

— Не можем да го публикуваме. Твърде е рисковано. Не съм готов да взривя бомба наскре кампанията за нов лидер само на базата на някакви спекулации.

Тя бе очаквала това. Отговори с шепот, който удари Престън като боксова ръкавица.

— Няма да приема „не“ за отговор.

Мамка му. Защо просто не се примири, да свие рамене, да си признае, че няма достатъчно опит, или да се разреве, както правят всички останали? Тихата дързост зад думите ѝ го предизвикваше да бъде още по-груб.

— Няма да публикувам статията ти. Аз съм ти редактор, това ми е решението. Или го приеми, или...

— Или какво, Грев?

— Или приеми, че нямаш бъдеще в политическия ни отдел.

— Уволняваш ме?

Това вече я изненада. Как можеше да си позволи да я уволни, и то по средата на избори?

— Не, местя те в секция „За жената“, считано от днес. Честно казано, не мисля, че все още си развила правилната преценка, за да пишеш в политическите колонки, все още не, но може би след няколко...

Тя го атакува директно.

— Кой ти каза да го направиш, Грев?

— Какво имаш предвид, по дяволите?

— Обикновено не можеш да решиш дали да си obuеш слипове, или боксерки. Решението да ме уволниш и да ми вземеш историята идва от някой друг, нали?

— Не те уволнявам! Местя те...

Той започваше да губи контрола, който така внимателно се опитваше да запази. Изражението му беше такова, сякаш не може да си поеме въздух.

— Не ме уволняваш?

— Не!

— Тогава напускам.

Бузите му бяха като черешова градина. Трябваше да я задържи в „Кроникъл“, поне за малко. Само така можеше да я контролира. Но какво, по дяволите, да направи? Напъна една усмивка и разпери широко ръце в опит да имитира жест на щедрост.

— Виж, Мати, нека не прибързваме. Тук сме си наши хора.

Ноздрите ѝ се разшириха от презрение.

— Искам да получиш малко по-широк опит във вестника. Имаш талант, никой не го отрича, дори да мисля, че малко не се вписваш в политическия отдел. Искаме да те задържим, така че помисли си този уикенд в кой друг отдел на вестника би искала да работиш.

Той видя очите ѝ и разбра, че не се получава.

— Но ако наистина искаш да се махнеш, поне недей да прибързваш. Помисли си какво искаш да правиш, кажи ми, ще се опитаме да ти помогнем и да ти дадем шестмесечна заплата на тръгване. Не искам да има лоши чувства. Помисли си.

— Помислих си. И ако няма да публикуваш статията ми, напускам. Тук и сега.

Мекият му тон се превърна в стоманен.

— В такъв случай ти напомням, че имаш трудов договор, в който пише, че си длъжна да ми дадеш три месеца предизвестие. Също така пише, че докато изтекат тези три месеца, ние запазваме пълното право върху всякакъв журналистически труд от твоя страна. Щом настояваш, ще използваме дословно тази фраза, ако трябва и чрез съд, което би съсипало кариерата ти веднъж и завинаги. Разбери го, Мати, статията ти няма да бъде публикувана тук или където и да било другаде. Порасни и приеми предложението ми. Това е най-доброто, което ще получиш.

Изведнъж пред очите ѝ изникна лицето на дядо ѝ, който се усмихваше, докато тя се гушеше в краката му пред камината през зимата.

— Ти си една малка напаст, Мати, все питаш — въпроси, въпроси, въпроси.

— Защото искам да знам, фарфар^[3].

И така дядо ѝ разказа как е тръгнал от рибарското си село в един от фиордите в Норвегия, за бягството му към свободата, как беше оставил всичко зад себе си, знаейки, че веднъж тръгне ли, няма връщане назад.

— Знаех какво ме чака пред мен — каза той. — Ужасяващи неща. Имаше немски патрулиращи лодки, минни полета и почти хиляда мили в бурното море.

— Тогава защо го направи?

— Защото също така пред мен чакаше най-ужасяващото и най-прекрасното нещо на света. Бъдещето ми.

И той се беше засмял и беше целунал къдриците ѝ.

Сега тя събра листовете от бюрото на Престън, подравни ги прилежно и ги скъса бавно през средата, преди да ги пусне да се разпилеят в скута му.

— Задръж думите, Грев. Но не можеш да притежаваш истината. Не съм сигурна, че дори би я познал, ако я видиш.

Този път тя затръшна вратата.

[1] Сър Осуалд Мозли — британски политик и депутат (1926–1931), учредител на Британския съюз на фашистите. ↑

[2] През 1986 в САЩ избухва скандал, че администрацията на Рейгън тайно е продавала оръжие на Иран. ↑

[3] Дядо на норвежки. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Политиците са като застаряващите автори или възрастните жени. Опасният етап в живота им идва, когато вече не им е достатъчно уважението на приятелите им, а имат нужда от вниманието на цяла аудитория.

Неделя, 14 ноември — понеделник, 15 ноември

Имайки предвид последствията от унищожителната статия в „Кроникъл“ относно проучването и от оставката на Колингридж, Ъркарт писа до всички свои колеги от парламентарната група в качеството си на Камшик:

В процеса на изборната кампания без съмнение ще бъдете търсени от журналисти и социолози, за да изкажете мнение кой кандидат бихте подкрепили. Призовавам ви да не отговаряте на такива въпроси. В най-добрия случай такива проучвания само ще попречат на провеждането на едно тайно гласуване. В най-лошия случай ще бъдат използвани за злонамерени спекулации. Можем да минем и без сензационни заглавия и преувеличени коментари. Най-добре за интересите на партията ще бъде, ако откажете да сътрудничите в такива дейности.

По-голямата част с радост приеха съвета му, макар че поне за една трета от депутатите се знаеше, че не могат да държат устата си затворена дори ако се отнася за държавна тайна. В резултат не повече от 40 процента от всичките 337 депутати от управляващата партия с право на глас отговориха на телефонните обаждания на социолозите, работещи за два неделни вестника. Това създаде впечатление, че парламентарната група все още е далеч от единно мнение. Още повече

че мненията на тези, които все пак отговориха, също не съвпадаха. Самюъл водеше, но с толкова малка преднина, че социолозите я определиха като „статистически незначителна“. Ултън, Макензи и Ърл го следваха близо в този ред, а останалите четирима кандидати, които също успяха да подадат глава над парапета, бяха значително назад.

Всякакви заключения от тези резултати, само четири дни преди крайния срок за подаване на кандидатури, биха били необосновани, но това не попречи на тези, които пишеха заглавията.

„САМЮЪЛ ГУБИ РАННАТА СИ ПРЕДНИНА“, гърмеше неделното издание на вестник „Мейл“. Вестник „Обзървър“ също не се посвени да обяви: „СМУТ В ПАРТИЯТА. ПРОУЧВАНИЯ ПОКАЗВАТ НЕСИГУРНОСТ“.

Неизбежно се изсипаха редакционни коментари, които критикуваха както качествата на кандидатите, така и на техните кампании. „Страната ни има право да очаква повече от управляващите от този спаринг, който вече сме свикнали да гледаме“, даваше тон вестник „Съндей експрес“. „Може би ставаме свидетели как управляващата партия най-после се изчерпва откъм идеи и лидерство след толкова време на власт.“

Броят на „Кроникъл“ на следващата сутрин си беше поставил за цел да предложи решение на всичко. Само три дни преди крайния срок за подаване на кандидатури, вестникът загърби конвенциите и за пръв път в историята си публикува редакционен коментар на първа страница. Тиражът бе увеличен и на адресите на всички депутати от управляващата партия в Лондон бе доставен по един екземпляр. Нищо не можеше да ги спре гледната им точка да стигне до кулоарите на Уестминстър.

Този вестник последователно подкрепяше правителството не заради слепи предразсъдъци, а защото смятахме, че то служи на националния интерес по-добре от другите алтернативи. По времето на Тачър нашите убеждения се оправдаваха от постигнатия прогрес, но в последните няколко месеца започна да се усеща, че Хенри Колингридж не е най-добрият лидер за настоящия момент. Затова подкрепихме решението му да подаде оставка.

Но липсата на решителност от страна на сегашните претенденти ни поставя пред заплахата да се върнем към едни стари времена на слабост и неувереност, които се надявахме, че са вече зад гърба ни.

Вместо стабилната ръка, от която имаме нужда, за да се консолидират икономическият и социалният напредък от последните години, ни се предлага избор между младежка неопитност, спекулации с околната среда и неуместни изблици на расова нетърпимост. Това не е добър избор. Имаме нужда от лидер, който да покаже зрялост, достойнство и доказана способност да работи добре с всички свои колеги.

Има поне една фигура от висшите редове на партията, която се радва на всички тези качества и която в последните седмици може би единствена запази почтеността в правителството, като показва, че е възможно да бъдат оставени настрана личните амбиции за благото и общия интерес на партията.

Този човек обяви, че няма намерение да се стреми да бъде избран за лидер на партията, но все още има време да промени мнението си преди крайния срок в четвъртък. Вярваме, че ще бъде в интерес на партията, ако Франсис Ъркарт — Камшика се кандидатира. Вярваме, че ще бъде в интерес на цялата страна, ако бъде избран.

Това послание беше като спасителна лодка, пореща вълните на бурно море. До момента, в който Ъркарт се показа от дома си на улица „Кеймбридж“ в 8:10 сутринта, отвън се беше събрала и го чакаше нетърпелива медийна тълпа. Той бе изчакал точния момент, който да позволи на всички радио- и телевизионни сутрешни предавания да го включат на живо. Привлечени от новинарското меле, много минувачи и пътуващи от близката гара „Виктория“ се бяха събрали, за да открият причината за стълпотворението, и в телевизионните кадри всичко това изглеждаше като тълпа от обикновени хора — „реални хора“, както ги бе описал един водещ — които проявяват значителен интерес към мъжа, който сега стъпваше на прага си.

Журналистите се разкрещяха, Ъркарт махна с ръка, за да ги усмири. В ръката си държеше сутрешния брой на „Кроникъл“. Усмихна се, в израза му се четеше любопитство, но и спокойствие.

— Дами и господа, като Камшик бих искал да ви благодаря, че сте се събрали тук заради общ интерес към предстоящата законодателна програма на правителството. Но нещо ми подсказва, че имате други неща наум.

Лека закачка; смехът от страна на журналистите показва, че я оценяват.

Ъркарт държеше юздите.

— Прочетох с голяма доза изненада и обясним интерес тазсутрешното издание на „Кроникъл“.

Той вдигна броя към камерите.

— За мен е чест, че изказват такова високо мнение за моите способности, мнение много по-милостиво от моята собствена преценка, уверявам ви. Както знаете, заявих ясно, че нямам намерение да се кандидатирам и че е в интерес на партията един човек на моя пост да стои настрана от това състезание.

Той прочисти гърлото си; те чакаха в тишина, с моливи, опрени в тефтерите, с микрофони, протегнати напред до скъсване на кабела.

— Като цяло все още мисля така. Обаче статията в „Кроникъл“ поставя важни въпроси, които трябва да бъдат взети под внимание. Знам, че ще ми простите, ако не взема моментално и прибързано решение тук, на улицата. Не бих направил такова нещо дори за вас, дами и господа. Искам да прекарам малко време в консултации с мои колеги, да претегля мненията. Също така смятам да проведе сериозен и дълъг разговор със съпругата ми, чиято гледна точка може да се окаже най-важна. Ще преспя с всичко това и утре ще ви кажа до какво решение съм стигнал. Страхувам се, че това е всичко дотогава. До утре!

С едно финално махване с ръката, все още стискаща вестника, който задържа няколко секунди, за да уважи крещящите фотографии, Ъркарт се оттегли в къщата и затвори вратата след себе си.

Мати започваше да се чуди дали не беше прибързала, като си тръгна с гръм и трясък от кабинета на Престън. Беше прекарала един

самотен уикенд, опитвайки се да набележи вестници, за които би работила, но бързо откри, че тези, които харесва, на пръв поглед нямат свободни позиции за политически репортери. Беше провела много разговори, но малко от тях доведоха до реални срещи. Също така беше открила, че се разпространява слух, че си е тръгнала разплакана от офиса на Престън, след като той поставил под въпрос нейните качества, а емоционалните женски истерии като цяло не се харесваха на алфа-мъжкарите от журналистическия свят. Не повлия добре на настроението ѝ и фактът, че Банката на Англия вдигна лихвените проценти, с цел да защити британската лира от спекулации в този период на несигурност. Лихвите по ипотеките ги последваха само след часове. Мати имаше ипотека, и то тежка. Беше ѝ трудно да я плаща дори когато получаваше заплата. Сега хиените скоро щяха да почукат на вратата.

Този следобед отиде до Камарата на общините, за да потърси Ъркарт. Името му беше навсякъде, основното ястие на деня, но той се оказваше неоткриваем и не отговаряше на обажданията ѝ. По чиста случайност почти се блъсна в него, като слизаше по едно от извитите стълбища на централното лоби. Той се изкачваше с широки крачки по мраморните стъпала с жизнеността на младеж и тя бе толкова изненадана, че почти се подхлъзна. Той се пресегна, хвана я под ръка, върна равновесието ѝ, дръпна я леко настрана.

— Я, Мати, колко приятно.

— Опитвах се да се свържа с теб.

— Знам. Аз те отбягах — той се засмя на собствената си жестока откровеност. — Не се обиждай, крия се от всички. Покривам се. За момента.

— Ще се кандидатираш ли? Аз мисля, че трябва.

— Наистина не бих могъл да коментирам, Мати, знаеш това, дори пред теб не мога.

— Тази вечер? Може ли да дойда?

Очите им се срещнаха. И двамата знаеха, че не става дума само за професионално виждане. Чак сега той пусна ръката ѝ.

— Г-жа Ъркарт ще е там. Трябва да прекарам малко време с нея.

— Разбира се.

— Също така подозирам, че отпред ще има десетки фотографии, чакащи да хванат кой влиза и кой излиза.

— Да, извинявай, колко глупаво от моя страна.

— По-добре да тръгвам, Мати.

— Надявам се... — тя прехапа устни.

— Да? Какво се надяваш, Мати?

— Надявам се да спечелиш.

— Но аз още не съм се кандидатирали дори.

— Ще го направиш, Франсис.

— Откъде можеш да знаеш?

— Нека го наречем женска интуиция.

Отново този дълъг, проникващ поглед, но този път не беше чисто професионален.

— Аз съм голям почитател на тези качества, Мати.

Тя отвърна на погледа му.

— Но трябва да вървя. Ще чакам с нетърпение да се видим пак.

И той изчезна.

Приливът идваше бързо и дървената платформа, която беше част от кея на Чаринг крос, се люлееше нагоре-надолу от течението. Беше ранна вечер, но мракът вече се съгъстяваше; хладният бриз, който беше започнал пътуването си някъде в Северно море и беше минал нагоре по устието на реката, сега се увиваше около глезените ѝ. Мати пристегна палтото си и пъкна ръце в джобовете. С облекчение видя задаващото се частно речно такси на „Кроникъл“. То прекарваше служителите от печатницата надолу по реката към по-централните части на столицата. С него Мати ходеше от редакцията до Уестминстър. Сега Крайевски бе поискал да се видят, за да ѝ предаде нещо.

— Грев казва, че трябва да се върнеш — каза Крайевски, като слизаше по малкото подвижно мостче на лодката.

— Аз напуснах.

— Той знае това. Цялата скапана редакция те чу. Чудехме се как издържаха пантите на вратата му.

Тонът му беше лек, опитваше се да бъде забавен.

— Така де, твърди, че иска да се върнеш дори ако ще е само за да изработиш тримесечното си предизвестие.

— Предпочитам да умирам от студ тук — каза тя, обърна се и тръгна.

— Точно така ще стане, ако не работиш, Мати — той я хвана за ръкава, за да я спре. — Изкарай тези три месеца.

— В отдел „За жената“! — Тя изсумтя с презрение.

— Използвай вестника като база да намериш нещо друго. Грев каза, че няма проблем с това.

— Той иска да ме контролира.

— Аз искам да те виждам.

Думите му увиснаха помежду им.

— Както ти искаш, Мати. Да го караме бавно, да видим какво ще стане. Освен ако не можеш да ме понасяш, разбира се.

— Не, Джони, не е това.

— Тогава какво...?

Тя тръгна отново, но този път бавно. Разходиха се по бреговата алея, опасваща виещите се объркващи завои на реката с облените в светлина фасади на Фестивалния център и сградите на Парламента на другия бряг.

— А какво мислиш за всичко това с Ъркарт? — попита той накрая, мъчейки се да намери някаква обща тема.

— Изключително. И вълнуващо.

— Като месия на бял кон, който идва да ни спаси.

— Месиите не яздят коне, глупчо, а магарета.

Двамата се засмяха, атмосферата се разведри. Той се приближи, тя го хвана под ръка и те нагазиха в натрупани от вятъра листа под чинарите.

— Защо вестникът пусна такъв материал — попита тя.

— Не знам. Грев просто дойде късно вчера и без да каже нищо, обърна цялото издание надолу с главата и извади редакционния коментар за първа страница от задния си джоб. Без предупреждение, без обяснение. Но май доста интерес предизвика. Може пък да е уцелил все пак.

Мати поклати глава.

— Не мисля, че заслугата е на Грев. За да позиционираш вестника по такъв начин, се искат топки, а на него оная му работа се е свила чак навътре. Не, това може да идва само от едно място: от кабинета на нашия — твоя! — любим работодател. Последния път като се намеси, се опитваше да детронира Колингридж; сега се опитва да даде короната на някой друг.

— Но защо? И защо Ъркарт? Изглежда като някакъв самотник, аристократ, патриций, старомодник, не мислиш ли?

— От типа силни, мълчаливи мъже.

— Но не е част от отбора, няма голям фен клуб.

— Може би това е идеята, Джони. Не се набива на очи. Никой не го мрази достатъчно, за да агитира против него, не и както правят със Самюъл.

Тя се обърна към него, дъхът ѝ правеше спирали от мъгла във вечерния въздух.

— Знаеш ли, той може да се вмъкне през центъра, докато другите се избиват един друг. Ландлес може и да е избрал победител.

— Значи мислиш, че той ще се кандидатира?

— Сигурна съм.

— Как можеш да бъдеш сигурна?

— Аз съм политически репортер. Най-добрият. Но...

— Студеничко е във от палатката, нали?

— Загубих работата си, Джони, не любопитството си. Мисля, че се случва нещо по-голямо, отколкото някой може да си представи. По-голямо от Ландлес, много по-голямо от съсухрения пенис на редактора ни. Твърде голямо и за „Кроникъл“.

— Какво имаш предвид?

— Удуърд и Бърнстийн^[1]?

— Те все пак имаха вестник, който да печата материалите им, Мати.

— Написаха и книга.

— Ти ще пишеш книга?

— Може би.

— Това ли да кажа на Грев?

— Само ако мислиш, че наистина ще го ядоса.

[1] Боб Удуърд и Карл Бърнстийн — журналистите от вестник „Уошингтън поуст“, които между 1972 и 1976 разкриват аферата „Уотъргейт“, което в крайна сметка води до оставката на президента Ричард Никсън. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Колкото по-нагоре се качва котката по дървото, толкова по-отвисоко ще падне. Така е и с политиците, само че те не падат на краката си.

Вторник, 16 ноември

Ще го направи. Няма да го направи. Новините на следващия ден бяха подвластни на въпроса дали Ъркарт ще се кандидатира. Медиите толкова се бяха надъхали, че щяха да бъдат много разочаровани, ако не го направи, но до ранния следобед той все още се покриваше.

Това важеше и за Роджър О'Нийл. Предния ден Мати се беше обадила в щаба на партията, за да поиска официална информация относно компютърната система, абонаментите за печатни материали и счетоводните процедури, само за да открие, че Спенс е бил напълно прав за това, че контактът с медиите е забранен на целия персонал, докато трае кампанията. Можеше да говори само с пресцентъра, но явно никой там нямаше време или желание да говори с нея.

— Да разбирам ли, че правите проверка на разходите ни — предположи гласът от телефона. — За печатни материали? В момента сме лекичко затрупани до ушите с един избори, Мати. Обади се след няколко седмици.

Тя опита да се свърже с кабинета на О'Нийл и я прехвърлиха към Пени Гай.

— Здравсти, Мати Сторин е от „Кроникъл“ — каза тя и почувства само леко парване от лъжата си. — Виждахме се няколко пъти на конференцията, помниш ли?

— Да, Мати. Как мога да помогна?

— Чудех се, знам, че е без предупреждение и така нататък, но се чудех дали може да дойда утре сутрин по някое време да се видя набързо с Роджър.

— О, Мати, съжалявам, но той обича да държи сутрините си свободни, за да навакса с документацията за вътрешните срещи.

Това беше лъжа, която все по-често ѝ се налагаше да използва, откакто графикът на О'Нийл започна да става все по-впечатляващо непредвидим. Тези дни той рядко идваше в офиса преди един на обяд.

— Ох, много се надявах...

— За какво става въпрос?

— Имам някои идеи и искам да ги обсъдя с него. Относно изведнъж появилия се интерес на Чарлз Колингридж към политически материали. И адреса на Прейд стрийт.

Имаше пауза и някакъв шум, сякаш Пени се разсея или изпусна слушалката.

— Ще ти звънна обратно — каза тя и прекъсна връзката.

Пени беше очаквала притеснението, породено у нея от обаждането на Мати, да се превърне във вулкан от паника, когато се обади на О'Нийл, но той беше изненадващо самоуверен.

— Тя не знае нищо, Пен — настоя той. — Така или иначе чух, че е забъркала някакви каши във вестника. Не е проблем.

— Но какво знае тя все пак, Родж?

— Откъде да знам, мамка му? Викни я да видим.

— Родж?

— Да не мислиш, че съм загубил чара си, Пен? Тя е просто някакво момиче!

Тя се опита да каже, че идеята е глупава, че трябва да е внимателен, но той не искаше и да чуе. Не искаше да чува и за сутрешни срещи, затова Мати бе поканена за следващия следобед.

Пени обичаше О'Нийл, но чувствата ѝ го правеха твърде близък за нея. Тя мислеше, че той е стресиран, че работи прекалено много, че страда; не виждаше изпържващите мозъка ефекти на кокаина. Той държеше О'Нийл хиперактивен в малките часове на нощта, не го оставяше да заспи, докато каскада от успокоителни лека-полека надвият кокаина и го пратят в забвение, от което рядко се връщаше преди обед, а понякога и по-късно. Затова тя се чувстваше все по-объркана и засрамена, докато Мати седеше и чакаше О'Нийл. Той беше обещал да дойде навреме, но часовникът на стената цъкаше

безмилостно, а способностите на Пени да измисля нови и нови оправдания изчезваха под вътрешната ѝ озадаченост от неговото перчене пред хората и отчаянието насаме, необяснимото му поведение и нерационалните му изблици. Тя донесе още една чаша кафе на Мати.

— Ще му звънна у тях — предложи тя. — Може да му се е наложило да се прибере, ако е забравил нещо или не се чувства добре...

Тя влезе в кабинета му, за да се обади, без Мати да слуша. Седна на ъгъла на бюрото му, вдигна телефона и набра номера. С известно неудобство му обясни, шепнейки, че Мати го чака вече повече от половин час и... Извън полезрението на Мати лицето ѝ бавно започна да се напруга от тревога, докато слушаше. Опита се да го прекъсне, но нямаше смисъл. Устната ѝ започна да трепери; тя я прехапа силно, докато не можеше повече да издържи. Пусна слушалката и излезе от кабинета, минавайки разплакана покрай Мати.

Първият инстинкт на Мати беше да изтича след разстроената Пени; вторият и по-силният беше да разбере какво я е разстроило. Слушалката още висеше от бюрото и леко се люлееше на кабела. Допря я до ухото си.

Гласът, които все още идваше от телефона, не приличаше на гласа на Роджър О'Нийл. Думите бяха несвързани, неразбираеми, провлачени, сякаш идваха от кукла, батериите на която свършват. Имаше пъшкания, стенания, дълги паузи, плач — шантавата музика, идваща от човек в емоционална агония, който се разкъсва на парчета. Тя постави слушалката внимателно на вилката.

Мати откри Пени в тоалетната, хълцаща в хартиена кърпа. Сложи ръка на рамото ѝ, за да я успокои. Пени се обърна стреснато, сякаш я бяха зашлевили, очите ѝ бяха червени и подути.

— От колко време е така, Пени?

— Нищо не мога да кажа! — промълви тя на един дъх, а объркването ѝ беше примесено с мъчителна болка.

— Виж, Пени, очевидно той е много зле. Няма да пиша за нищо от това, за бога. Мисля, че той има нужда от помощ. Мисля, че ти имаш нужда от прегръдка.

Мати протегна ръце и Пени се хвърли към тях, сякаш беше най-самотната жена на планетата. Тя остана така, вкопчена в ръцете на Мати, докато не ѝ останаха повече сълзи. Когато се възстанови достатъчно, за да се отдръпне, двете с Мати излязоха да се разходят в близките градини на Виктория, да се ободрят от хладния въздух, идващ от Темза, а и тук можеха да говорят, без да ги прекъсват. Пени нямаше повече сили да се преструва. Тя помоли Мати да ѝ обещае, че нищо от случилото се няма да бъде публикувано, и когато Мати се съгласи, пороят се отприщи. Разказа ѝ как оставката на министър-председателя е хвърлила в смут О'Нийл, как той винаги е бил леко „емоционално екстравагантен“, но как става все по-зле.

— Мисля, че оставката наистина го доведе до нервна криза.

— Но защо, Пени? Едва ли са били чак толкова близки?

— Той си мислеше, че е близък с цялото семейство Колингридж. Постоянно изпращаше цветя или снимки в рамка на г-жа Колингридж, правеше им малки услуги, когато можеше. Много му харесваше това цялото нещо.

Мати въздъхна, пое дълбоко студения въздух; същият този вятър бе водил дядо ѝ в пътуването през морето. Какво ли би казал той за това, което тя прави? Почувства се виновна; знаеше, че не говори с Пени само от приятелски чувства, но нали и дядо ѝ беше оставил всички приятели зад себе си, дори семейството си, заради това, което е смятал за верния път. И тя като него трябваше да продължи.

— Роджър се е замесил в нещо, нали? И двете го чухме преди малко, Пени. Нещо става с него, нещо го яде отвътре.

— Аз... мисля, че се обвинява твърде много за тези акции.

— Акции? Имаш предвид акциите на „Ринокс“? — Мати я притисна, като се опитваше да скрие, че се изчервява от вълнение.

— Чарли Колингридж го помолил да му регистрира адрес, за да получава някакви лични писма там. С Роджър отидохме в Падингтън с такси и той ме прати да попълня данните. Знаех, че нещо го мъчи. Мисля, че е усещал, че нещо не е наред. А като разбра за какво е ползван адресът и колко проблеми е причинил, направо започна да се разпада.

— Защо Чарли Колингридж е поискал Роджър да регистрира адреса, а не го е направил сам?

— Нямам представа. Беше просто тъпа услуга, която Родж се съгласи да направи за него. Може би Чарли е бил гузен, като е знаел за какво ще го ползва. За злоупотреба с акции.

Бяха се облегнали на парапета и се взираха в огромната сива маса на реката. Една чайка кацна до тях и ги загледа със заплашителни жълти очи, търсеци храна. Мати също се вторачи в нея и птицата плесна с криле и отлетя с крясъци на разочарование.

— Сигурна съм, че е било нещо такова — продължи Пени — нещо, от което Чарли се е срамувал. Той се възползва от нас. Роджър просто влезе в офиса един ден, беше развеселен и каза, че трябва да свършим една малка работа, но е много тайна и трябва да си мълча. Да си мълча сякаш духам на архиепископ, така каза. Нали го знаеш Родж. Мъчи се да е ирландски поет. Смята, че думите му се удават.

— Тоест ти не си виждала лично Чарли Колингридж?

— Не. Никога не съм го срещала. Родж обича лично да се занимава с важните хора.

— Но си сигурна, че е бил Чарли Колингридж?

— Разбира се, Родж така каза. А и кой друг може да е?

Един порив на ноемврийския вятър подгони листата около тях и те се отъркаха в глезените им като плъхове. Пени потръпна.

— О, боже, всичко е такава ужасна бъркотия.

— Пени, успокой се! Всичко ще се оправи. Тези неща се нагласят от само себе си.

Мати хвана Пени под ръка и двете продължиха разходката си.

— Защо не си вземеш няколко дни отпуска? Роджър може да се оправи и без теб за малко.

— Може ли? Понякога се чудя.

— Не може да е чак толкова безпомощен. Нали знае как да си направи чай и да ползва офисния компютър?

— Той пие само кафе и пише на клавиатурата само с един пръст.

— Бавно, но сигурно.

— Не, просто бавно.

Мати се сети, че този, който е подправил компютърния файл, далеч не е бил експерт. О'Нийл далеч не беше експерт. Не че това задължително го уличаваше, но имаше някаква логика. Твърде много неща сочеха към О'Нийл.

Бяха стигнали Смит Скуеър и сега бяха в сянката на църквата.

— Знаеш ли, че още ползват газови лампи на този площад — каза Мати, като посочи орнаментираната улична лампа над главите им.

— Така ли? — Пени погледна нагоре и поклати изненадано глава. — Вървя по този площад всеки ден и не бях забелязала. Имаш набито око.

— Старая се.

Вече бяха пред сградата на щаба. Пени пусна една дълга въздишка, като се замисли, че трябва да се върне вътре при всичко, което я чакаше. Тя стисна ръката на Мати.

— Знаеш ли, обичам го. Това е проблемът.

— Любовта не бива никога да е проблем.

— А тъкмо започвах да си мисля, че си толкова мъдра! — засмя се Пени, силите ѝ се възвръщаха. — Благодаря ти, че ме изслуша. Много е хубаво човек да може просто да поговори с някого.

— Обади ми се. По всяко време. И се пази.

— Ти също.

Мати извървя бавно няколкостотин метра обратно към Камарата на общините, нехаейки за студа, стоплена от мисли, които бяха възпламенени от нетърпение, а една от тях гореше по-ярко от всичко друго. Защо, по дяволите, Роджър О'Нийл беше натопил Чарлз и Хенри Колингридж?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Всеки политик си има принципи. Просто някои са на толкова рядка честота, че ще ти трябва най-голямата антена в света, за да ги хванеш.

Вторник, 16 ноември — сряда, 17 ноември

Ъркарт обяви намерението си да се кандидатира на пресконференция в Камарата на общините, като часът беше така съобразен, че да се хванат ранните вечерни новини и тиражите на вестниците за следващия ден. Това не беше изявление в центъра на улична блъсканица, а на фона на историческата атмосфера на двореца Уестминстър, с аристократични каменни камини, тъмна дъбова ламперия и усещане за неостаряващ авторитет. Лъхаше на достойнство, въздържаност, почти смиреност. Никой не би обвинил Самюъл, Ултън и останалите в такива неща. Мортима беше до него и той акцентира върху факта, че това е семейно решение. Ъркарт създаваше впечатление на човек, тласкан към властта леко против волята си, който поставя дълга към колегите и сънародниците си над собствените интереси. Това беше политически театър, разбира се, по внимателно подготвен сценарий, но той го изигра много добре.

На следващия ден, сряда сутринта, Ландлес също проведе пресконференция — пак театър, но със съвсем друга атмосфера. Той седеше в една от царствените зали за приеми на хотел „Риц“ до дълга маса, осеяна с микрофони, с лице към камерите и към въпросите на икономическите репортери. До него, сякаш смален до изпъкналото туловище, седеше Маркъс Фробишър, председателят на вестникарската мрежа на „Юнайтед нюзпейпърс“, на когото, макар и да беше индустриален магнат сам по себе си, очевидно беше отредена второстепенна роля на това събитие. Отстрани на голям видеоекран вървеше компилация от реклами на „Кроникъл“, пресечени с кадри на Ландлес, който поздравява работници, дърпа лостове, за да стартира

печатницата, и като цяло ръководи империята си с топло и лично отношение. И ето го и самия него, усмихващ се за камерите.

— Добро утро, дами и господа — извика Ландлес, за да въведе ред в множеството, с глас, в който се усещаше много по-малко диалектът на работническите квартали на Лондон, отколкото беше обичайно за него в тесен кръг. — Благодаря на всички вас, че дойдохте толкова бързо. Поканихме ви тук, за да ви кажем, че предстои една от най-вълнуващите стъпки за британската медийна индустрия, откакто Джулиъс Ройтер създаде първата телеграфна агенция в Лондон преди повече от сто години.

Той дръпна един от микрофоните малко по-близо, за да остави няколко секунди, в които вълнението да обхване всички.

— Днес искаме да направим историческо съобщение. Решихме да създадем най-голямата вестникарска група във Великобритания, която ще даде платформа, за да направим страната ни отново световен лидер в информационните услуги.

Той завъртя усмивката си на всички страни, накрая към Фробишър.

— Вестникарската група на „Кроникъл“ направи оферта за изкупуването на всички акции на мрежата „Юнайтед нюзпейпърс“ на цена 1,4 милиарда паунда. Това е премия от 40 процента над пазарната цена в момента. И имам удоволствието да кажа, че бордът на директорите на „Юнайтед“ прие офертата с единодушно съгласие.

Отново усмивка. Усмихваше се и Фробишър, но Ландлес имаше магнетизъм и физическо присъствие, което привличаше цялото внимание към него и оставяше другите в сянка.

— Също така се договорихме по условията за бъдещото управление на общата група. Аз ще стана председател и изпълнителен директор на новата компания, а моят добър приятел и бивш конкурент, вече колега... — той протегна огромната си лапа и я сложи на рамото на Фробишър, като го стисна почти до врата — ще бъде нашият президент.

Няколко мъдри глави в залата закимаха разбиращо. Знаеха, че без съмнение Ландлес ще движи самостоятелно новосъздадената организация. Фробишър беше захвърлен по горните етажи, толкова високо, че единственото, което щеше да се вижда от него, щеше да бъде задникът му. Сега седеше там и се мъчеше да изглежда доволен.

— Това е огромна стъпка за британската вестникарска индустрия, а и за страната ни като цяло. Обединената организация ще контролира повече национални и местни заглавия, отколкото която и да било друга вестникарска група. Сливането на международните ни издания ни прави третата по големина група в света. Това ще бъде трамплин за нашата амбиция, която е чисто и просто да станем най-голямата вестникарска група на планетата. И то със седалище тук, във Великобритания — той сияеше, лицето му беше разполовено от огромна хищна усмивка. — Стана ли вълнуващо!

В последната реплика диалектът от Източен Лондон се беше завърнал и светкавиците на фотоапаратите проблеснаха като по негова команда. Той ги остави да се наснимат, преди пак да хване юздите.

— Знам, че всички ще се пръснете от въпроси, така че — да започваме!

Залата зажува от вълнение и гора от ръце се вдигнаха, за да привлекат вниманието му.

— Мисля, че е редно първият въпрос да дойде от някого, който няма да работи за нашата група — пошегува се нахално Ландлес. — Има ли такива каръци тук?

Като театралничеше, той прикри с ръка очите си от ярката светлина и затърси подходяща жертва в залата. Всички се засмяха на самодоволството му.

— Г-н Ландлес — провикна се бизнес редакторът на „Съндей таймс“. — Правителството ясно показва през последните години, че според тях собствеността на британските вестници вече е концентрирана в ръцете на твърде малък брой хора. Показаха, че биха прибъгнали до антимонополните закони, за да предотвратят бъдещи консолидации. Как, за бога, очаквате, че ще получите нужното одобрение от правителството?

Много глави в залата закимаха в знак на съгласие. Добър въпрос. Ландлес сякаш беше съгласен.

— Отличен коментар — каза той и разпери широко ръце, сякаш искаше да прегърне въпроса и да го удуши в ръцете си. — Прав сте, разбира се, че правителството ще трябва да вземе решение. Вестниците са част от световната информационна индустрия. Тя се развива и се променя всеки ден. Всички знаем това. До преди пет години всички вие работехте на стари пишешци машини и с печатници,

които трябваше да са дадени на вторични суровини още когато кайзерът се предаде. Сега индустрията е модернизирана, децентрализирана, компютризирана.

— За жалост! — извика някой и в залата избухна в смях на носталгия по времената на разточителни алкохолни обеда във винения бар „Ел вино“ и продължителни стачки на печатарите, които им даваха седмици, понякога и месеци почивка, време, в което можеха да пишат книги или да строят лодки и да мечтаят, като през цялото време получават пълна работна заплата.

— Знаете, че това трябваше да се промени. И ще продължи да се променя, не може да стоим на едно място. Трябва да се борим с конкуренцията не само помежду си, а и със сателитната телевизия, местните радиостанции, сутрешните блокове по телевизията и останалите. Все повече хора ще искат информация 24 часа в денонощието, от всички части на света. Няма да купуват вестници, които идват часове след като новината се е случила и на всичкото отгоре цапат пръстите им с некачествено мастило. Ако ще оцеляваме, трябва да направим крачката от местното вестниче към това да бъдем доставчици на информация в глобален план. И затова трябва да обединяваме силите си.

Раменете му се свиха в огромен жест на неизбежност и се спуснаха като падаща лавина.

— Така че правителството ще трябва да реши. Дали да се прави на щраус, който заравя главата си, докато британската вестникарска индустрия фалира, както стана с автомобилната, и да остави да ни изкупят американците, японците или дори австралийците. Или ще бъдат визионери, които ще подкрепят най-добрите от британската индустрия? Изборът е прост. Да се свием и да западнем? Или да се изправим срещу останалия свят и да победим?

Канонада от светкавици го приветства, когато се отпусна в стола, докато журналистите, които все още си водеха записки на ръка, бързаха да запишат казаното. Този, който беше задал въпроса, се обърна към съседа си.

— Как мислиш? Дали ще му се размине на старото копеле?

— Логиката му относно индустрията е силна, няма съмнение, а и има нещо очарователно в едно момче, издигнало се от работническата класа, не мислиш ли? Но доколкото познавам нашия Бен, ми се струва,

че няма да разчита само на убедителна логика и страстни аргументи. Той е от типа хора, които вече са подготвили всяка стъпка и са предвидили всеки възможен гаф. Мисля, че скоро ще разберем колко много политици му дължат услуги.

Оказваше се, че изглежда цял куп политици са длъжници на Ландлес. Крайният срок за подаване на кандидатури беше на следващия ден, а първият вот едва след седмица, но никой не искаше да рискува и да си навлече гнева на комбинираната мощ на групите на „Кроникъл“ и „Юнайтед“. Всички се втурнаха да подкрепят идеята и само за часове това се превърна в надпревара между претендентите, като всеки гледаше да не изостане. Ами човекът не само беше предприемач, а и патриот. Явно Ландлес отново беше открил правилния начин да погъделичка фантазиите на политиците. До късния следобед той вече спокойно ядеше обичайната си дебела пържола и подръпваше доволно тирантите си.

Разбира се, не всички се вързаха. Вестник „Индипендънт“ не можа да устои на изкушението да го нападне:

Изявлението на Ландлес избухна като граната по средата на състезанието за нов лидер — предполага се, че точно това е било неговото намерение. От скандала „Профумо“^[1] насам не сме ставали свидетели толкова много политици да бъдат хванати със свалени гащи. Това е не само недостойно, но и опасно състояние за един политик.

Не всички кандидати взеха участие в надпреварата да се мазнат на Ландлес. Самюъл беше предпазлив, уклончив — имаше твърде много рани от нож в гърба, за да си подава главата над парапета. Каза, че иска първо да разбере какво мислят работниците в двете организации, преди да вземе решение, и още преди пържолата на Ландлес да изстине, представители на профсъюзите се обявиха против плана за сливането. Те отбелязаха, че няма гаранции, че хората ще си запазят работата, и че не са забравили или простили нетактичната

шега на Ландлес, че за всеки спечелен милион му се е налагало да уволни по десет хиляди души. Изправен пред съпротивата на профсъюзите, Самюъл осъзна, че вече би било абсурдно да подкрепи сделката, и потърси спасение в мълчанието.

Ъркарт също се откри от тълпата. Само час след пресконференцията той беше пред камерите с педантично подготвен анализ на глобалния информационен пазар и бъдещите тенденции. Техническата му експертиза засенчи всички негови съперници, но все пак той остана предпазлив.

— Въпреки че изпитвам най-дълбоко уважение към Бенджамин Ландлес, смятам, че би било погрешно от моя страна да вземам прибързани решения, преди да съм имал възможност да обмисля всички детайли. Мисля, че един политик трябва да бъде внимателен; създава се лош имидж за работата ни, ако всички бързаеме да си купим благоразположението на редакционните колонки. За да избегна всякакви грешни интерпретации, няма да обявя моята гледна точка, преди да излязат изборните резултати. А дотогава, разбира се — добави скромно той — може да се окаже, че тя вече не представлява интерес.

„Само да можеше всички негови колеги да заемат достойна и принципна позиция като Ъркарт“, коментира „Индипендънт“ и го заля с хвалебствия. „Ъркарт задава държавнически тон в кампанията си, което го отделя от останалите. Със сигурност няма да навреди на шансовете му.“

Подобни коментари отекнаха и в други редакционни анализи и не на последно място в „Кроникъл“.

Ние окуражавахме Франсис Ъркарт да се кандидатира за лидер, заради уважението ни към независимото му мислене и личното му достойнство. С радост приехме факта, че той отговори на предизвикателството, и все още сме убедени, че препоръката ни е била правилна. Отказът му да прибързва с преценката си относно сливането „Кроникъл — Юнайтед“ е точно това, което бихме очаквали от него.

Все пак се надяваме, че след нужното разискване той ще подкрепи сливането, но нашето мнение за Ъркарт се основава на много повече от търговски интерес. Той е единственият кандидат за момента, който демонстрира едно жизненоважно качество, което липсва при много други — лидерство.

От кулоарите на Уестминстър можеха да се чуят звуците на ядосано затръшнати врати, когато амбициозни политици осъзнаха, че Ъркарт отново им е откраднал парада. Гледката от един мезонет над Хайд парк беше различна. Ландлес се взираше над короните на дърветата към света, който много скоро се надяваше да бъде негов.

— За твое здраве, Франки — промърмори той с нос в чашата си.
— За наше.

[1] Политически сексскандал от 1961, който дискредитира правителството на Харолд Макмилан и води до неговата оставка. В основата на скандала са министърът на войната Джон Профумо, 19-годишната танцьорка Кристин Кийлър и руският военен аташе Евгени Иванов. Освен за секстриъгълник става дума и за размяна на разузнавателна информация. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

*Краят на възето за някой е само началото
на възето за други.*

Четвъртък, 18 ноември

Когато срокът за подаване на кандидатурите приключи в четвъртък, единствената изненада беше оттеглянето в последния момент на Питър Беърстед. Той първи беше заявил намерението си да се кандидатира, но за него състезанието вече беше приключило.

— Постигнах целта си: да има истински избори — обяви той нервно. — Знам, че нямам шанс да спечеля, затова правя път на другите. Ще помагам само да изнасяме телата от арената.

Беше имал предвид „Ще помагам да превързваме раните“, но не за пръв път склонността му към остри фрази беше замъглила преценката му. Той веднага прие предложението на вестник „Дейли експрес“ да пише лични и недискретни профили на кандидатите по време на кампанията.

А те вече бяха девет, безпрецедентно голям брой, но преобладаващите прогнози бяха, че само петима от тях имат сериозни шансове — Самюъл, Ултън, Ърл, Макензи и Ъркарт. Сега, когато списъкът на бойците беше готов, социолозите удвоиха усилията си да търсят мнението на депутатите от управляващата партия, за да подушат накъде духа вятърът.

Пол Макензи беше изпълнен с решимост да покаже острието на мечата си. Министърът на здравеопазването таеше в себе си много разочарования. Той завеждаше здравния сектор повече от пет години и също като Ъркарт се беше надявал на нови предизвикателства при евентуални промени в Кабинета след изборите. Дългите години на работа в една закостеняла бюрократична система го бяха накарали да се чувства смален. Няколко години преди това той беше смятан за една от изгряващите звезди в партията — човек, който съчетава остър интелект с дълбока човешка загриженост. Много хора предричаха, че

ще стигне до върха. Но здравеопазването се оказва бюрократично чудовище, което той не може да опитоми, камо ли да дресира, а честите сблъсъци с протестиращи сестри и шофьори на линейки оръфаха имиджа му. Отлагането на плана за разширяване на болниците беше последната капка. Той се чувстваше все по-обезверен, беше обсъждал с жена си, че иска да се откаже от политиката при следващите избори, затова, когато Колингридж се сгромоляса, той го прие като давещ се, чиито крака усещат твърда почва.

Макензи се хвърли в последните пет дни преди първия вот, преливащ от ентузиазъм и енергия, нетърпелив моментално да направи впечатление, решен да извиси глава над тълпата. Беше поискал екипът му да намери подходяща възможност за фотосесия, някакъв повод, за да съживи блясъка на имиджа си. Но никакви скапани болници, беше ги инструктирал той. Твърде често беше подавал пръст и му бяха отхапвали ръката. През първите три години от мандата той съвестно беше посещавал всички болници, опитвайки се да научи повече за болничната грижа, но го бяха посрещали тълпи от протестиращи сестри, оплакващи се от „робските заплати“, а в лоши случаи и бурни демонстрации от страна на помощния персонал, протестиращ срещу „жестоките съкращения“. Сложиха му прякора „Д-р Кръц“, макар че от профсъюзите понякога караха протестиращите да сменят първата буква с „п“ на плакатите си. Дори лекарските профсъюзи явно поддържаха становището, че бюджетите в здравеопазването трябва да се определят от вдигания шум по улиците, а не от реалните нужди. Понякога, макар и само пред най-близките му, всичко това докарваше Макензи до сълзи на унижение.

Почти не му се удаваше възможност да се вижда с пациенти. Дори когато се опитваше да се промъкне в някоя болница през задния вход, демонстрантите все намираха начин да разберат точно къде ще се появи, готови да го замерят с обиди точно в момента, когато пристигнат телевизионните камери. Да бъде публично пребиван от ангелите на милосърдието, не се отразяваше добре нито на имиджа, нито на самочувствието му. Затова Макензи просто спря да посещава болниците. Вместо донкихотовски да се подлага на тормоз, предпочете да се придържа към по-безопасни локации. Беше въпрос на самосъхранение.

Затова сега планът му беше колкото прост, толкова и безопасен. Вместо болница — „би било напълно нередно да използвам болни хора за моите собствени политически цели“ — неговият екип организира посещение в централата на лабораториите „Хюманфит“, която се намираше на главен път М4, водещ на запад от Лондон. Тези лаборатории произвеждаха оборудване за хора с увреждания и наскоро бяха разработили революционна инвалидна количка, която се задвижва с гласови команди. Тя можеше да се използва дори от хора с парализа, които не могат да движат крайниците си. Съчетанието от новаторство в британските технологии и допълнителна грижа за хората с увреждания беше точно това, което беше нужно на Макензи, и едва няколко часа след като крайният срок за подаване на кандидатури изтече, колата на министъра вече бързаше по главния път в търсене на спасението.

Макензи беше подходил внимателно. Не приемаше успеха на визитата си за даденост. Един модерен завод предлагаше добри кадри, но една бурна демонстрация беше хиляда пъти по-интересна за камерите. Бяха го хващали в засада толкова много пъти, че настоя екипът му да предупреди медиите само три часа преди той да пристигне на място — достатъчно време да се организират снимачните екипи, но недостатъчно време, за да се организира платена тълпа демонстранти. Като приближаваше лабораториите, той се облегна на кожената седалка в колата, изрепетира усмивката си и се поздрави за предпазливостта. Всичко щеше да мине много добре.

За негово нещастие, екипът му се беше оказал твърде ефикасен. В правителството трябва да се знае по всяко време къде се намира даден министър; като всички други депутати, те трябва да бъдат на разположение, доколкото им е възможно, за спешни случаи или за непредвидено спешно гласуване в Камарата на общините. Затова предния петък, следвайки правилника твърде дословно, секретарката на Макензи беше изпратила пълен списък с предстоящите му ангажименти към координационния отдел на правителството — познат и като отдела на Камшика.

Докато изминаваха последните няколкостотин метра по тясната отбивка към самотните модерни сгради на лабораториите на сред голото поле, Макензи среса косата си и се подготви психически. Министерският автомобил мина покрай тухлената стена, която

опасваше парцела, и докато на задната седалка министърът оправяше възела на вратовръзката си, зави през предните порти.

Едва преминал портите, шофьорът скочи на спирачките, Макензи залитна към предната седалка, като разпиля листове хартия и развали безупречния си външен вид. Преди да има възможност да наругае шофьора и да му поиска обяснение, причината за проблема се изправи пред него и започна да загражда колата му. Беше сцена, по-лоша от най-страшните му кошмари.

Малкият паркинг пред входа на завода гъмжеше от тълпа беснеещи протестиращи, всички облечени в униформи на медицински сестри и хвърлящи обиди, като всяка гневна дума или действие се записваше от трите телевизионни камери, които бяха надлежно призовани от пресаташето на Макензи и поставени на балконите на административната сграда с идеална видимост към случващото се. Веднага щом колата мина през портите, тълпата се хвърли напред и я обгради, като риташа по шасито и тропаша по тавана. За няколко секунди антената и чистачките на колата бяха изскубнати. Шофьорът бе запазил достатъчно присъствие на духа, за да натисне паникбутон, който присъстваше във всеки министерски автомобил и автоматично затваряше прозорците и заключваше вратите, но не и преди някой да успее да се изплюе в лицето на Макензи. Юмруци и изкривени лица се бяха залепили за стъклата и заплашваха с насилие; колата се клатеше, тълпата я притискаше от всички страни, катереше се по нея, а той чувстваше, че се задушаваше, вече не виждаше небето, дърветата, не виждаше помощ, а само омразата в лицата им на сантиметри от неговото.

— Изкарай ни от тук! Карай! — извика той, но шофьорът вдигна безпомощно ръце.

Тълпата беше обградила колата, блокирайки всяка надежда за отстъпление.

— Карай! — продължи да вика той, обзет от клаустрофобия.

Но без полза. Не беше осъзнато решение, а по-скоро панически инстинкт в състояние на отчаяние и ярост: той се наведе напред и дръпна лоста на автоматичните скорости към задна предавка. Колата подскочи и мръдна не повече от половин метър преди кракът на шофьора да натисне спирачката, но беше твърде късно. Колата се беше забила в тълпата. Една инвалидна количка беше прекатурена, а една

жена в униформа на медицинска сестра беше повалена. Пицеше от болка.

Тълпата се разцепи и шофьорът използва възможността да върне назад през портите, да обърне колата със зрелищен завой с ръчна спирачка и да даде газ към бягството, оставяйки дълги следи от гуми по асфалта.

Политическата кариера на Макензи остана някъде там, на асфалта, при грозните следи от изгоряла гума. Нямахше значение, че инвалидната количка беше празна или че жената не беше пострадала лошо. Нито че тя изобщо не беше медицинска сестра, а платен провокатор от страна на профсъюза с много опит в това как се превръща един театър на протеста в сензационна новина. Никой не се постара да разпита, а и защо да се занимават? Те вече имаха своята новина. Приливната вълна се беше обърнала срещу давящия се и беше захвърлила горкия Макензи още по-навътре в открито море.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Навремето някой беше казал, че всички политически кариери завършват с провал. Точно затова политиците имат преднища и заднища. За да е по-лесно да ги трупаш един върху друг.

Петък, 19 ноември

Беше тежка седмица за Мати. Темпото в изборната кампания рязко се беше повишило, но тя плуваше зад лодката, назад от събитията. Нищо не излезе от няколкото интервюта за работа. Очевидно беше в черния списък на всички вестници от наскоро разширената империя на Ландлес, а никой от оставащите конкуренти не бързаше да го настройва против себе си. Беше ѝ излязло име: тя е „труден характер“. А в петък сутринта лихвите по ипотеката ѝ се повишиха.

Но най-лошото беше, че се чувстваше разочарована от себе си. Макар че беше събрала доста парчета от пъзела, все още не можеше да види картинката в тях. Нищо не пасваше. Резултатът беше тъпа, пулсираща болка в слепоочията ѝ, която се задържа с дни, затова тя извади екипа за джогинг от гардероба и започна да набива крак по покритите с листа пътеки на Холанд парк с надеждата, че физическото натоварване, от което и без това отдавна имаше нужда, ще пречисти и тялото, и ума ѝ. Вместо това сякаш само си причиняваше допълнителни болки; дробовете и краката ѝ започнаха да се оплакват. Идеите, издръжливостта и времето ѝ бяха на привършване. Първият вот беше само след четири дни, а тя се занимаваше да плаши катеричките в парка.

В замиращата вечерна светлина тя тичаше по виещите се алеи покрай кестени, които се извисяваха над нея грамадни и голи; надолу по Алеята на липите, където през деня врабчетата бяха кротки като домашни животни; покрай червените тухли на останките от старата къща „Холанд“, изгорена до основи преди половин век, обвита в

мрачни спомени за стара слава. В дните преди Лондон да се разрасне до ненаситното градско чудовище, което поглъща всичко около себе си, къщата „Холанд“ е била седалище в покрайнините за Чарлз Джеймс Фокс, легендарния радикал от осемнадесети век, който е прекарал живота си в преследване на революционни каузи и планове за свалянето на министър-председателя. Всичко се оказало напразно в крайна сметка. Но кой ли е успявал там, където той се беше провалил?!

Тя обходи отново наум бойното поле, на което беше паднал Колингридж: изборната кампания, изтичането на информация, скандалите, всички личности, засмукани в тресавището, не само Колингридж и брат му Чарли, а и Уилямс, О'Нийл, Беърстед, Макензи, сър Джаспър Грейнджър и разбира се — Ландлес. Това беше. Всичко, с което разполагаше. Но накъде водеше всичко това? Докато се изкачваше по наклона към най-високата част на гористия парк и подметките ѝ потъваха в размекнатата земя, тя претегли възможностите, за да види дали някоя няма да натежи.

„Колингридж не дава интервюта. Уилямс комуникира само чрез пресцентъра. О'Нийл не изглежда адекватен да даде отговор на каквото и да било, а Ландлес няма да спре да ме изслуша и на червен светофар. Остава...“ Тя спря рязко, като зарови обувки в мъртвите листа. „Ами да, вие, г-н Кендрик.“

Тя се затича отново, краката ѝ олекнаха, като преваля хълма и започна да се спуска по дългия наклон, който водеше към дома ѝ. Чувстваше се малко по-добре. Беше преодоляла първоначалното задъхване.

Събота, 20 ноември

Когато Харолд Ърл изпълзя тихо от леглото, за да не събуди съпругата си, и влезе в банята, се чувстваше доволен от работата си през тази седмица. Беше обявен за един от петимата кандидати с „най-голям шанс“, после беше наблюдавал как влакчето на Самюъл губи инерция, а това на Макензи излиза от релсите. Ъркарт беше направил похвално включване наистина, но Ърл никак не можеше да си представи как той може да спечели: не беше на отговорен пост в Кабинета, нямаше опит в ръководството на някое от важните

министерства, а в крайна сметка опитът беше решаващ. Особено опит като този на Ърл.

Той бе започнал изкачването си преди много години като личен парламентарен секретар на Маргарет Тачър, пост, който не предлагаше формална власт, но който предизвикваше възхищение у другите заради близостта му до ядрото на властта. След това издигането му в Кабинета беше главолмно и той вече имаше опит на няколко важни поста, включително като министър на образованието през последните две години от управлението на Колингридж, а като такъв носеше отговорност за значителните промени в училищата, предприемани от правителството. За разлика от някои свои предшественици, той бе успял да намери общ език с преподавателското съсловие, макар че имаше и такива, които го обвиняваха, че не умее да взема трудни решения и играе ролята на помирител.

Но не беше ли нужно точно помирение в настоящия момент за партията? Вътрешните борби по времето на Колингридж бяха оставили дълбоки рани, а загрубяващата кампания за негов наследник само сипваше още сол в тях. Ултън като че ли се връщаше в ранните си политически години на борба свободен стил, което не беше никак полезно за тона на кампанията, а като викаше на копието пръчка, само още повече настройваше против себе си по-традиционно мислещите в партията. Моментът беше подходящ за Ърл, и то много подходящ.

Днес, събота, беше важен ден. Митинг от поддръжници на партията в неговия избирателен район, ще развее знамето си, пълна зала с хора, които го подкрепят, много от тях щеше да поздравят по първо име — всичко това пред камерите, разбира се. И щеше да обяви голяма политическа инициатива. Той и неговите подчинени отдавна работеха по това и с още малко прищпорване щяха да са готови точно навреме. Правителството вече предлагаше професионална квалификация на тези, които завършват училище и не могат да намерят работа, но сега те щяха да им дадат възможност да завършат това обучение в друга страна от Европейския съюз, което предоставя допълнителни практически умения и езикови познания.

Ърл беше сигурен, че това ще се приеме добре. Речта му щеше да блести с фрази като нови хоризонти, шанс за младите, светло бъдеще и всякакви други клишета, които можеше да изстиска докрай.

И неговият *coup de grace*^[1]. Точно така щеше да го нарече, ще използва френския израз, много подходящо. Беше успял да накара бюрократите от Брюксел да платят за всичко това. Вече чуваше вълните от бурни ръкопляскания, които ще добуват лодката му до Даунинг стрийт.

Голяма тълпа от скандиращи поддръжници го чакаше пред кметството в Есекс, когато пристигна. Те вееха национални флагове и стари изборни плакати с негова снимка и надпис „Графът на Есекс^[2]“, които бяха извадени, за да придадат нужната атмосфера на събитието като част от изборно турне. Имаше дори духов оркестър, който засвири, когато той мина през вратите на залата и се запъти по пътеката към сцената, като се спираше да се здрависва с хора отляво и отдясно. Местният кмет го поведе към ниската дървена платформа, а операторите и осветителите се преместиха, за да хванат най-добрата гледна точка за камерите. Той се изкачи по стъпалата, целуна съпругата си, загледа се към множеството в залата, прикри очите си от ярките прожектори и помахаше в отговор на аплаузите, докато кметът го представяше като „мъжът, който не се нуждае от представяне, не и пред вас, а скоро няма да се нуждае от представяне и в цялата страна!“. В този момент Харолд Ърл се чувстваше на прага на най-големия личен триумф в живота си.

И тогава го видя. Седеше на първия ред, сбутан между другите скандиращи, махаше към него и ръкопляскаше заедно с останалите. Саймън. Единственият човек на този свят, когото се беше надявал никога повече да не види и чуе.

Бяха се срещнали в един пътнически вагон, късно една вечер, когато Ърл се прибираше от митинг в северозападната част на страната. Бяха сами, Ърл беше пиан, а Саймън беше много, много дружелюбен. И красив. Събуди у Ърл едно чувство, което той се опитваше да забрави от университетските години насам. Докато влакът пореше нощта, той и Саймън бяха попаднали в един свят, далеч от светлините и отговорностите, които ги чакаха на гарата. Ърл беше извършил неща, които няколко години по-рано биха го вкарали в затвора, но и тогава бяха законни само между пълнолетни, действащи по собствена воля и определено не във вагон на британските железници на двадесет минути от Бирмингам.

Ърл с мъка беше слязъл от влака на гара Юстън в Лондон, беше бутнал две двадесетачки в ръката на Саймън и прекарал нощта в един от клубовете, на които беше член. Не бе могъл да понесе мисълта да се прибере вкъщи.

Не беше виждал Саймън през следващите шест месеца, докато един ден той не се появи изневиделица в централното лоби на Парламента, молещ служителите да повикат Ърл. Когато паникьосаният министър пристигна, се оказа, че младежът няма намерение да предизвиква публичен скандал, беше обяснил на служителите, че е познал Ърл от телевизията, и много дискретно поиска пари. Ърл му плати някакви „разходи“ за пътуването до Лондон и го отпрати с благопожелания.

След още няколко седмици Саймън пак се беше появил и Ърл вече знаеше, че няма да има отърване. Каза на Саймън да почака. После се усамоти в един ъгъл на парламентарната зала, прекара десет минути, загледан в сцената, която толкова много беше заобичал, с ясното съзнание, че този младеж отвън заплашва всичко, което цени в живота си. Като сам не намери отговор, някак си се озова в офиса на Камшика и си изля душата. Имаше един младеж в лобито, който го изнудваше заради една кратка и глупава авантюра, която се беше случила преди много месеци. Свършено беше с него.

— И сега педалчето ти трови живота — беше предположил Ъркарт, преди да се извини за неуместния епитет. — Не се тревожи, Харолд, и по-лоши неща са ставали във военно време, а да не говорим за стаите на разните му там комисии на горния етаж. Само ми покажи малкото лайненце.

Ъркарт беше удържал на думата си, всъщност беше се справил великолепно. Отиде, представи се на момчето и го увери, че ако не напусне сградата до пет минути, ще извика полицията да го арестува за изнудване.

— И не си мисли, че си първият — увери го Ъркарт. — Ще се учудиш колко често се случва. Просто в такива случаи арестът и последващият съдебен процес се провеждат със страшно малко публичност. Никой няма да разбере кого си се опитвал да изнудваш и много малко хора ще разберат дори за колко време са те тикнали зад решетките. Може би само бедната ти майка.

Без повече да чака, младежът беше стигнал до заключението, че е направил ужасна грешка и че трябва да се изпари от сградата и от живота на Харолд Ърл, и то много бързо, но Ъркарт беше взел предпазни мерки и все пак беше записал данните от шофьорската книжка на Саймън, в случай че продължи да създава проблеми.

А сега отново беше тук, свит на седалката на първия ред, готов да отправи незнайните си искания, от които трескавото въображение на Ърл само се измъчваше. Мъчението продължи по време на цялата реч, която завърши доста разочаровашо за неговите поддръжници. Съдържанието беше на мястото си, принтирано с големи букви на малките листчета от рециклирана хартия, но страстта я нямаше. Той се препъваше по уморената проза на своите служители, капчици пот се стичаха от носа му, макар да беше студен ноемврийски ден, а умът му сякаш беше другаде, докато произнасяше фразите. Най-верните почитатели все пак ръкопляскаха и скандираха ентусиазирано, когато той приключи, но и това не помогна. Наложиха се кметът почти да го влачи от платформата обратно към множеството в залата, за да се даде шанс на хората за последни ръкостискания и лични пожелания за успех на любимия син на Есекс. Докато го поздравяваха и тупаха по гърба, той беше завлечен все по-близо до младите, пронизващи, знаещи очи на Саймън. Все едно го дърпаха към портите на Ада. Но Саймън не предизвика сцени, не направи нищо, освен да стисне потната му ръка и да се усмихне, докато си играеше нервно с медальона, който се поклащаше натрапчиво около врата му. И после изчезна, просто още едно лице в тълпата.

Когато Ърл се прибра вкъщи, двама мъже стояха отпред на студа и чакаха.

— Добър вечер, г-н Ърл, г-жо Ърл. Симъндс и Питърс от вестник „Мирър“. Интересен митинг имахте днес. Имаме прес информацията, думите на речта, но ни трябва малко цвят за читателите. Например как реагира публиката. Имате ли нещо да кажете относно публиката, г-н Ърл?

Той бързо влезе вътре, без да каже и дума, като дръпна жена си след себе си и затръшна вратата зад гърба си. През пердето на прозореца видя как двамата отвън свиха рамене и се върнаха в

служебното комби, паркирано от другата страна на улицата. Извадиха книги и един термос и се подготвиха за дълга нощ.

[1] (фр.) Довършващ удар. ↑

[2] Игра на думи: фамилията Ърл означава „граф“ на английски.

↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

*Естеството на амбицията е толкова, че
изисква невинни жертви.*

Неделя, 21 ноември

Все още бяха там на следващата сутрин, когато Ърл погледна през прозореца малко след като се беше зазорило. Единият спеше, нахлупил шапка над очите си, другият прелистваше неделните вестници. Те не приличаха на броевете от миналата седмица. Вялата кампания за лидерство в партията, която едва шаваше под водата, изведнъж бе живнала сега с намесата на Ъркарт и погрома над Макензи.

Нещо повече, социолозите започваха да омаломощават съпротивата на депутатите. „Равни резултати!“ — обяви „Обзървър“, като пишеше, че измежду тези шестдесет процента от депутатите в парламентарната група, които бяха успели да убедят да дадат мнение, гласовете се разпределяха равномерно между тримата водещи кандидати — Самюъл, Ърл и Ултън, а Ъркарт беше малко назад. Макензи беше изчезнал безследно, както и малката преднина, която Самюъл имаше до момента.

Новините не зарадваха Ърл. Той бе прекарал безсънна нощ, ходейки напред-назад и отбягвайки въпросите на все по-притеснената си съпруга. Беше опитал да се успокои, но постоянно виждаше пред себе си лицето на Саймън. Присъствието на двамата журналисти отвън продължи да го тормози. Какво ли знаят? Защо лагеруват пред прага му? Когато първите лъчи на утринното слънце озариха студеното и сиво ноемврийско небе, той усети, че е изцеден. Не издържаше повече. Трябваше да разбере.

Питърс сръчка Симъндс с лакът, за да го събуди, когато небръснатият Ърл, облечен в копринен халат, се появи на входната врата и се запъти към тях.

— Всеки път минава номерът — каза Питърс. — Като мишоци към сирене. Да видим какво има да каже. Алф, пусни скапания диктофон.

Питърс свали стъклото, когато Ърл се приближи, и се провикна:

— Добро утро, г-н Ърл. Не стойте там на студено, седнете при нас. Искате ли едно кафенце?

— Какво искате? Защо ме шпионирате? — враждебно попита Ърл, като не обърна внимание на предложението.

— Да ви шпионираме, г-н Ърл? Не ставайте смешен, ние просто търсим малко цвят за статията. Вие сте водещ кандидат за поста министър-председател. Не видяхте ли вестниците? Всички пишат за вас. Хората ще започнат да се интересуват все повече от вашата личност — какви хобита имате, какво обичате да правите. Кой са приятелите ви.

— Нямам какво да кажа!

— Може ли да интервюираме жена ви тогава? — попита Симъндс.

— Какво намекувате? — запитва Ърл с изкривен, изтънял глас.

— За бога, аз ли? Абсолютно нищо, сър. Между другото, видяхте ли снимките от митинга ви вчера? Много са добри, много ясни. Мислим да ползваме една за първа страница утре. Ето, вижте.

Той измъкна голяма гланцирана снимка през прозореца и я размаха под носа на Ърл. Той я грабна и ахна. Бяха го снимали как държи ръката и гледа право в очите на усмихвания се превзето Саймън. Детайлите бяха стряскащо ясни. Сякаш някой нарочно бе добавил малко очна линия около големите очи на Саймън, а месестите му, капризни устни изглеждаха някак по-тъмни, по-очертани. Пръстите, които си играеха с медальона на врата му, бяха с красив маникюр.

— Добре се познавате с този джентълмен, нали, сър? — попита Симъндс.

— Един от близките ви поддръжници, нали? Как точно ви подкрепя, г-н Ърл? — присъедини се Питърс.

Ръката на Ърл трепереше. Той хвърли снимката обратно през прозореца на колата.

— Какво се опитвате да направите? Отричам всичко. Ще се оплача на редактора ви, че ме тормозите!

— На редактора ли, сър? Ами че нали той ни прати тук.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Много е благородно да изявиш желание да поведеш войската, но така врагът ще се цели първо в теб. По-добре да си няколко стъпки по-назад, да си дадеш време и да минеш напред, прикривайки се зад камарите от трупове.

Понеделник, 22 ноември

Три статуи красят лобито пред главния вход на залата на Камарата на общините — големи бронзови фигури на Чърчил, Атлий и Лойд Джордж. Върховете на обувките на статуите са излъскани от пръстите на множеството депутати, пожелали да се докоснат до тяхното величие. В лобито има две дебели дъбови врати, които го отделят от залата и по които церемониалмайсторът по традиция чука, за да призове депутатите за началото на парламентарния сезон. Вратите са в средата на полуразрушена каменна арка, която още носи белезите от срутването на залата при бомбардировката през 1941. Когато отново я построили, Чърчил поискал да оставят разкривената и обгоряла арка. „Да ни напомня.“

В това лоби депутатите се отбиват и за да си вземат съобщенията.

— Здравейте, г-н Кендрик.

Той вдигна поглед от множеството хартиени листове и видя Мати до него. Усмихна се.

— А вие сте...

— Мати Сторин.

— Да, разбира се.

Той се огледа наоколо, преди очите му да се върнат на лицето ѝ.

— И какво мога да направя за теб, Мати?

— Бих искала да ви задам няколко въпроса, ако нямате нищо против.

— С удоволствие. Но не мога сега, за съжаление — каза той и погледна часовника си. — Какво ще кажеш да прием чай? В моя офис? В четири и половина? Тогава ще имам много време за теб.

Кендрик беше от редовите членове на опозиционната партия, от задните скамейки в Долната камара, а офисът му беше малка самостоятелна стая в сградите „Норман шоу“ — фасадите с червени тухли, станали известни от безброй стари черно-бели филми за Скотланд Ярд, щаба на градската полиция. Силите на закона отдавна се бяха преместили в сивата бетонна крепост на улица „Виктория“, а администраторите от Парламента с радост завзеха освободеното, макар и разнебитено място през улицата от основните сгради на Парламента, за да си осигурят така нужното допълнително офис — пространство. Кендрик скочи иззад бюрото, когато тя влезе.

— Мати, ела в дома ми и влез в личното ми пространство. Има толкова чар, колкото килия на монах, нали?

— Няма откъде да знам. Не се събирам с монаси — отвърна тя.

Той ѝ помогна да свали палтото си, изгледа я по-скоро естетски, отколкото хищно — вълненият пуловер беше целенасочено тесен, полата точно толкова къса, че да се виждат коленете ѝ. Тя имаше нужда от вниманието му и го получаваше.

— Чай или...? — попита той, като повдигна вежда.

— Или — каза тя.

Той извади бутилка „Шардоне“ от малък хладилник в ъгъла и свали две чаши от библиотечката. Тя седна на малкото канапе, докато той наливаше.

— За дома — каза тя и вдигна чашата си.

— Това изобщо не е домът ми и никога не искам да бъде — изръмжа той. — Как изобщо се очаква от нас да ръководим една западаща империя от такива килери, един бог знае. Но ще пия за твое здраве.

— Не може да ви е чак толкова неприятно. Борили сте се с години да влезете тук.

— Неблагодарно копеле съм, нали? — каза той и пусна една прелестна усмивка.

— А и бързо успяхте да се прочуете.

— Ласкателства, а? И крака. Явно искаш нещо от мен.

Той я погледна с нетрепващ, разбиращ поглед. Беше неин ред да се усмихне.

— Г-н Кендрик...

— Ох, дявол да го вземе, вече минахме етапа с г-н Кендрик, надявам се.

— Стивън, работя по материал за работата на парламента и как политиката може да бъде пълна с изненади. А когато става дума за изненади, твоята беше една от най-големите.

Кендрик се изсмя.

— Още не мога да повярвам как репутацията ми се изгради на базата на един... как да го кажа? Чист късмет? Хазарт? Изстрел в тъмното?

— Искаш да ми кажеш, че не си знаел предварително, че схемата с болниците остава на заден план, че просто си познал? — попита тя с недоверие.

— Не ми ли вярваш?

— Нека ти отговоря така: аз съм един усмихнат циник.

— Стига поне да си усмихната, Мати... — той й наля още една чаша. — Нека ти отговоря така: не бях напълно сигурен, рискувах.

— А какво знаеше?

— Неофициално?

— Много неофициално, ако искаш.

— Досега не съм разказвал цялата история на никого... — той се загледа в краката ѝ. Мати търкаше глезените си един в друг, сякаш я боляха пищялите. — Но ми харесват методите ти на разпит. А и едва ли има нещо лошо в това да ти кажа малко от предисторията.

Той се замисли за момент колко далече можеше да отиде.

— Открих, че правителството, или по-скоро щабът на партията, планира масирана кампания, за да промотира новия план за болниците. Работили здраво, изхарчили доста пари за подготовката, както си е редно за такава мащабна програма. Но в последния момент спират цялото скапано нещо. Просто му дърпат шалтера. Помислих малко и колкото повече го мислех, толкова повече единственото обяснение, което се връзваше, беше, че не дърпат шалтера на промоционалната кампания, а на самата програма. И затова реших да предизвикам министър-председателя — и той падна в капана! Аз самият бях страшно изненадан.

— Не помня по това време да е имало обсъждане на някаква промоционална кампания.

— Искали са да има елемент на изненада. Мисля, че е била планирана съвсем тайно.

— Явно имаш тайни източници.

— И точно такива ще си останат, дори за теб. Тайна! Не бих казал такова нещо дори на бившата си.

— Ти си...?

— Разведен. И много свободен.

Мати подозираше, че той предлага сделка, но колкото и привлекателен да беше, тя не би платила такава цена. Животът ѝ вече беше достатъчно сложен.

— Знам колко са ценни източниците — каза тя, като върна разговора на темата — но може ли поне малко да ме насочиш? Информацията може да е изтекла само от две места — партията или правителството, нали така...?

— Проницателна и с хубави глезени.

— След изборите започна вражда между щаба и Даунинг стрийт. Ти каза, че кампанията е била по инициатива на партията, така че е логично да подозирам, че информацията е дошла от щаба на партията.

— Много си добра, Мати. Но не си го чула от мен, нали? И няма да ти кажа нищо повече за източника си.

Тонът му беше загубил игриността си; беше станал служебен и предпазлив.

— Не се тревожи. С мен тайната на Роджър е в добри ръце.

Кендрик беше по средата на глътка вино. Изплю я обратно в чашата. Очите му, когато срещнаха нейните, бяха от хладна стомана.

— Да не мислиш, че съм толкова повърхностен, че да предам един стар приятел само защото си развяваш циците пред мен?

Стар приятел? Парчетата от тази част на пъзела започваха да се напасват.

— Знам, че е бил Роджър. Не е нужно да го потвърждаваш. И не съм тръгнала да водя разследване. Той си има достатъчно проблеми и без това. Няма да пиша за това.

— Тогава за какво си тук?

— Информация. Да разбере повече.

— А точно започвах да те харесвам. Мисля, че е време да си тръгваш, Мати.

Мъжете от „Мирър“ бяха там и по обяд, и вечерта, четяха, бъркаха си в носа и гледаха. Чакаха Ърл в гнусната си кола почти четиридесет и осем часа без прекъсване, следяха всяко потрепване на перде, снимаха всеки, който минава, включително пощальона и млекаря. И жена му, разбира се. Той намери само трохичка утеха във факта, че тя излезе рано, за да посети сестра си. Тя беше мила и заслепена жена, беше приела, че журналистите дебнат пред входната ѝ врата заради кампанията — което по някакъв начин си беше така.

Ърл не знаеше към кого да се обърне, нямаше с кого да сподели нещастieto си или от кого да потърси мъдър съвет. Той беше самотник, искрен и дори благочестив мъж, но беше направил една грешка, за която знаеше, че един ден ще си плати.

Бяха се изморили да чакат. Почукаха на вратата му.

— Извинявайте, че ви притесняваме, г-н Ърл. Симъндс и Питърс, нали ни помните? Само един бърз въпрос, който редакторът ни иска да зададем. От колко време го познавате?

Набутаха още една снимка в лицето му. Отново Саймън, но тази снимка не беше от митинга, а беше правена във фотографско студио, той беше облечен от глава до пети в черни кожени дрехи, прорязани от метални ципове. Якето му беше разкопчано и откриваше слабото му тяло с широки рамене, а дясната му ръка влачеше дълъг камшик.

— Махнете се. Махнете се. Моля ви, махнете се!

Той се разкрепя толкова силно, че съседите излязоха да видят какво става.

— Ако сега не е удобно, ще дойдем по-късно, сър.

Те тихомълком се прибраха в колата и продължиха да наблюдават.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Тези, които искат да се катерят по високите дървета, трябва да приемат факта, че това ще извади на показ най-срамните им части.

Вторник, 23 ноември

На следващата сутрин все още бяха там и го чакаха. На Ърл не му бяха останали емоционални запаси. Той седеше и тихо плачеше в креслото в кабинета си, а ноктите му, или каквото беше останало от тях, бяха впити в облегалката. Той беше работил толкова усърдно, заслужаваше толкова много, но сега всичко рухваше.

Той знаеше, че трябва да се откаже. Нямахме смисъл да продължава. Вече не вярваше в себе си, беше изгубил правото да иска други да вярват в него. Със замъглен поглед, той бръкна в чекмеджето на бюрото и напипа личния си тефтер с телефонни номера. Занатиска бутоните на телефона, сякаш потапяше пръстите си в най-силната киселина. С голямо усилие се опитваше да контролира гласа си по време на краткия разговор. После всичко свърши и той можеше да поплаче отново.

Новината, че Ърл се оттегля от състезанието, втрещи всички, когато се разнесе из Уестминстър по-късно сутринта във вторник. Беше толкова неочаквано, че нямаше време да променят вече принтираните бюлетини, освен като позорно зачеркнат името му с химикалка. Сър Хъмфри беше много недоволен, че внимателната му подготовка потъва в хаос в последната минута, и силеше нецензурни думи пред всеки, който беше наоколо да слуша, но точно в 10 сутринта Зала № 14 в Камарата на общините, която беше определена за гласуването, отвори врати и първите няколко от всичките 335 депутати на управляващите, които щяха да гласуват, започнаха да влизат един по един. Щеше да има две значими отсъствия: министър-председателят, който беше обявил, че няма да гласува, и Харолд Ърл.

Намерението на Мати беше да прекара деня в Камарата на общините, като си говори с депутатите и събира техните мнения. Повечето смятаха, че оттеглянето на Ърл ще е от полза за Самюъл: „Помирителите обикновено се присламчват към търговците на съвест“, беше обяснил един стар многознайко. „Така че поддръжниците на Ърл ще залитнат към младия Дизраели. Няма твърдоображеността да измислят нещо по-интересно.“ Дизраели. Евреинът. Кампанията придобиваше все по-неприятен тон с такива личностни нападки.

Тя беше в кафенето, отредено за пресата, и пиеше кафе с други репортери, когато съобщиха по високоговорителите, че има обаждане за нея. Тя се надяваше, че може да е предложение за работа, че някой е променил мнението си; остави кафето и отиде до най-близкия телефон. Шокът, когато чу гласа, беше още по-силен от този, когато научи, че Ърл се оттегля.

— Здравей, Мати. Разбирам, че си ме търсила миналата седмица. Съжалявам, че сме се разминали, не бях в офиса. Беше ме хванал някакъв стомашен вирус. Все още ли искаш да се видим?

Роджър О'Нийл звучеше толкова приятно и бодро, че тя трудно го свърза с гласа, който беше чула да се процежда през слушалката преди няколко дни. Звучеше като напълно различен човек.

— Ако още се интересуваш, защо не наминеш на Смит Скуеър по-късно днес? — предложи той.

Разговорът накара Мати да се чуди какъв ли цирк беше животът на О'Нийл. Но реакцията ѝ не беше нищо в сравнение с тази на Ъркарт преди това. Той се беше обадил да инструктира О'Нийл да направи нужното Саймън да присъства на митинга на Ърл през уикенда, а след това да се увери, че вестник „Мирър“ ще получи анонимна информация за връзката между двамата мъже. Вместо това, също като Мати и Пени, беше хванал О'Нийл в състояние на транс, причинено от кокаина, без връзка с реалността извън все по-малкия му калейдоскопичен свят. Сблъсъкът между двамата беше неизбежен. Ъркарт не можеше да си позволи да загуби услугите на О'Нийл, но не можеше и да си позволи да му изпуснат края.

— Една седмица, Роджър, само още една седмица и ще можеш да си починеш, да забравиш всичко това за известно време. Спомни си за рицарската титла, която винаги си искал. Тя ще промени всичко за теб.

Като станеш „сър“, никой вече няма да смее да те гледа с пренебрежение. А аз мога да ти уредя това, знаеш, че мога. Но ако сега ме издъниш, ако изпуснеш нещата от контрол, тогава, кълна се, ще направя така, че цял живот да съжالياваш за това. Стегни се, дявол да те вземе! Няма от какво да те е страх. Само се дръж още няколко дни!

О’Нийл не беше съвсем сигурен за какво говори Ъркарт. Да се държи? Разбира се, че можеше да се държи. Той знаеше, че напоследък малко не му е добре, но замъгленият му мозък все още отказваше да приеме факта, че той има сериозен проблем с поведението си. Той се оправяше. С всичко. Нямаше място в живота му за съмнения, особено насочени към самия него. Можеше да се справи с всичко, особено с малко помощ, само малко... Само още няколко дни, ще дръпне конците тук-там, още няколко финта и ще изтрие снизходителните усмивки от лицата им. Стани, сър Роджър! Заслужаваше си още малко усилия.

— Разбира се, Франсис. Няма проблем. Обещавам.

— Недей да се дъниш, Роджър. Да не си посмял!

О’Нийл се беше засмял, макар че очите и носът му течаха като на старец в зимен ден.

Когато най-после беше успял да се избърше достатъчно, за да се върне в офиса, Пени му каза за посещенията на Мати и че е задавала въпроси за адреса в Падингтън.

— Нямай грижи, Пен. Аз ще се оправя — възкликна той, като скри моменталния пристъп на паника зад заучената увереност от годините опит на търговец.

Ами нали бяха казвали, че може да продава и сняг в Сибир, че възрастните дами припадат, като им заговори? Трябваше само малко страст, малко самоувереност. Мати не беше нищо повече от една глупава жена, не беше голям проблем.

Така че когато тя пристигна във вторник следобед, той я посрещна концентриран, бодър, странните му очи все още шареха наоколо, но в тях се четеше и готовност да бъдат услужливи.

— Просто някакви стомашни проблеми — обясни той. — Съжالياвам, че ти вързах тенекия, не знам какво ми даде доктора, но ме изправи на крака за нула време.

Той се усмихна с целия си ирландски чар.

— Сега съм по-добре. Пен ми каза, че си я питала за адреса на г-н Колингридж.

— Точно така. Това е бил адресът на Чарлз Колингридж?

— Разбира се.

— Но не го е регистрирал самият той.

В очите на О'Нийл отново се появиха нотки на безумие, те бяха като две кълба, които се опитват да се преборят с гравитацията, но усмивката му остана на мястото си. Мати отчаяно искаше да прикрие източника на информацията, Пени, затова си съчини на момента.

— Човекът от магазина не е срещал Колингридж, не позна снимката му, кълне се, че не го е виждал в магазина — продължи тя.

— Може би някой негов приятел — каза О'Нийл, като ровеше за цигара.

— Кой?

— Ами със сигурност не съм аз! — изсмя се О'Нийл сподавено зад стена от тютюнев дим. — Виж, Мати, ако искаш да ме цитираш, ще кажа, че личните дела на Колингридж са си негова работа и няма да има смисъл да стоиш тук и да пиеш чай.

Той се наведе към нея през бюрото.

— Но ако искаш да говорим неофициално, без да ме цитираш...

— Чаят ми харесва — отговори тя.

Той дръпна от цигарата, изпълни дробовете си с дим, сякаш за да напомпа самочувствието си.

— Добре. Знаеш, че дори неофициално не мога да ти кажа всичко, но не е тайна, че Чарли никак не е добре в последно време. Той не беше, как да кажа, не беше „напълно отговорен“ за делата си.

Той сви пръсти, за да акцентира на кавичките.

— Би било ужасно жалко, ако си се захванала да ровиш в това, за да го накажеш допълнително. Животът му е една развалина. В каквото и да е съгрешил, вече страда достатъчно, не мислиш ли? Имай милост, Мати, дай шанс на човека да се съвземе.

Настроението на Мати се скапа, като гледаше как той прехвърля вината върху един нищо неподозиращ човек, представяйки го като жест на благородство, но външно остана усмихната.

— Прав си, Роджър. Няма смисъл да го тормозим повече. Нека говорим за друго тогава.

За момент тя усети, че очите му се успокоиха, лицето му се отпусна в усмивка. Той си мислеше, че е спечелил. Че е изиграл това простовато момиче. Още една стъпка встрани, още един финт и ще се освободи. Браво, Роджър, страшен си!

— Да поговорим за изтичането на информация — продължи тя. — Имаше много такива случаи през последните месеци. Министър-председателят сякаш обвинява Смит Скуеър за много от проблемите си.

— Съмнявам се, че това е справедливо, но пък не е и държавна тайна, че отношенията между него и председателя на партията бяха много обтегнати.

— Толкова обтегнати, че да е възможно данните от проучването, което публикувахме по време на конференцията, да са изтекли нарочно от щаба на партията?

Очите му заподскачаха отново.

— Хората все искат някой да е виновен. Все някой друг. Явно за това ни има нас.

Той се засмя на самоиронията си.

— Много е лесно да сочиш с пръст, но мисля, че такива твърдения много трудно могат да бъдат доказани. Освен председателя на партията има само... май само пет човека в тази сграда, които получават пълните данни от тези проучвания. Аз съм един от тези пет човека и мога да ти кажа, че приемаме тяхната секретност много сериозно.

Той запали още една цигара. Трябваше му малко време да помисли.

— Но те се изпращат и на всеки министър от Кабинета, на всичките двайсет и двама от тях, или в Камарата на общините, където най-вероятно първо минават през ръцете на бърбиви секретарки, или в самите министерства, които често са гнезда на пепелянки, държавни служители, които не таят много обич към това правителство. Ако търсиш откъде е изтекла информацията, аз бих започнал оттам.

— Да, но документът попадна в хотела, където беше настанен щабът в Борнмът. Секретарките и държавните служители не ходят по партийни конференции и не се мотаят в хотела на щаба.

— Ами, кой ги знае, Мати? Все пак е по-вероятно да идва от някой от тях. За бога, можеш ли да си представиш как лорд Уилямс

коленичи пред вратата на някаква хотелска стая?

Той се изсмя силно, за да подчертае колко нелепа би била такава ситуация и Мати се присъедини към него. Но О'Нийл току-що бе признал, че му е ясен начинът, по който е подхвърлен документът с данните от проучването. Имаше само една причина да знае това. Прекомерната му самоувереност затягаше примката около врата му.

— Нека те питам за друг случай тогава. Изтеклата информация за схемата с болниците. Казват ми, че сте планирали мащабна промоционална кампания, която е била спряна в последния момент заради отлагането на плана.

— Така ли? Кой ти каза това? — попита О'Нийл.

Мозъкът му препускаше и стигна до стария му приятел Кендрик. Тъпото копеле винаги е имало слабост към красивите жени.

— Няма значение, няма да те притискам, знам, че не би разкрила източниците си. Но това ми звучи пресилено. Отдел „Връзки с обществеността“ винаги е в готовност да подкрепи политиките на правителството, това ни е работата. Ако схемата беше минала, със сигурност щяхме да искаме да я промотираме, разбира се, но нямаше планирана конкретна кампания.

— Казаха ми, че се е наложило да захвърлите една внимателно планирана и готова кампания.

Пепелта, която висеше от цигарата му, загуби битката с гравитацията и се посипа по вратовръзката му; О'Нийл не обърна внимание, веждите му бяха склучени в опит да се концентрира.

— Ако това си чула, Мати, значи са ти дали грешна информация. Звучи ми като някой, който преследва лични цели. Сигурна ли си, че той е в позицията да знае всички факти? Може би ти пробутва някакви негови версии.

С широката си усмивка О'Нийл се опитваше да избие от главата й Кендрик като надежден източник. Усмивката му замръзна, като осъзна, че е адресирал източника като „той“, но нямаше начин това младо момиче да хване тази малка издънка. И все пак тя задаваше твърде много въпроси; О'Нийл започваше да се чувства некомфортно. В червата си усещаше нуждата от нещо по-силно от цигара, независимо какво му беше наговорил Ъркарт.

— Мати, чака ме тежък ден, като се има предвид, че резултатите от вота излизат тази вечер и така нататък. Може ли да спрем дотук?

— Благодаря ти за отделеното време, Роджър. Страшно ми помогна.

— Аз нищо не съм казал.

— Но го правиш толкова убедително.

— Насреща съм по всяко време — каза той и я поведе към вратата.

На излизане минаха покрай компютърния терминал в ъгъла на претъпкания му офис. Тя се наведе да го разгледа и деколтето на блузата ѝ се смъкна няколко сантиметра. Той се приведе до нея, доволен от гледката.

— Вашата партия е доста напред с технологиите. Предполагам, всички компютърни терминали в сградата са свързани с централния компютър?

Той се изправи, камбани забиха „тревога“ дълбоко в него, достатъчно силно, за да го разсеят от извивките на гърдите ѝ.

— Ами... предполагам — каза той.

Сложи ръка на извивката на гърба ѝ и я насочи леко към вратата.

— Страхувам се, че съм малко скарана с компютрите. Може някой път да ми дадеш някой урок, Роджър.

— Трябва много да си закъсала, за да питаш мен — пошегува се той.

— Изглеждаш като човек, който се оправя с всичко.

— Всички минаваме курс на обучение, но аз едва знам как да включа скапаното нещо — каза той. — Почти не го ползвам. Само за вътрешна поща, такива работи.

Очите му трептяха силно, той вече не можеше да се контролира.

— Извинявай, трябва да бягам — промърмори той и изхвърча от собствения си кабинет.

В 5 следобед вратите на Зала №14 в Камарата на общините бяха тържествено затворени и гласуването приключи. Жестът беше изцяло формален, защото последните от всички 335 гласа бяха пуснати 10 минути по-рано. Зад затворените врати, под огромните маслени картини и грапавите тъмни тапети, сър Хъмфри и малък екип квестори се събраха, доволни, че денят беше минал гладко, въпреки че беше започнал ужасно с корекцията заради Ърл, която беше пратила подготовката им по дяволите. Една бутилка уиски се развъртя, за да се подсилят за броенето. В различни стаи в двореца осемте кандидата в

разнообразни фази на вълнение или трезвост чакаха призива, който можеше да промени живота им.

Биг Бен удари шест и петнадесет, когато ги повикаха; в шест и половина отвориха вратите на залата и множеството депутати нахлуха вътре, за да станат свидетели на историческия момент. Бяха твърде много, за да могат всички да седнат на дългите маси, подобни на ученически чинове, а нямаше достатъчно място и за правостоящи, затова оставиха вратите отворени и тълпата изпълни и коридора отвън. Вървяха сериозни залози, докато депутатите правеха последни изчисления за вероятния резултат; коридорът започна да прелива, когато се присъединиха и хората от медиите, които се опитваха да попият всеки шепот.

Сър Хъмфри се наслаждаваше на момента. Той беше в залеза на кариерата си, отдавна беше преминал пика на парламентарната си слава; дори малкото недоразумение покрай ваканцията му на Карибите му беше донесло повече внимание в Уестминстър, отколкото можеше да се похвали през последните години. „Безполезен е вятърът, който не вдига женски поли“, бяха го чули да се шегува в пушалнята. Сега седеше на подиума в залата в средата на редицата от негови „лейтенанти“ и като приглаждаше мустака си, призова за ред в залата.

— Тъй като имаме безпрецедентно голям брой имена на бюлетината, предлагам да съобщя резултатите по азбучен ред — започна той.

Започнаха с лоши новини за Дейвид Адамс, суетния бивш председател на Камарата, който беше заточен на задните скамейки по времето на Колингридж, след като беше заявил на всеослушание, че прекарва повече време при кралицата от министър-председателя. Беше се надявал да получи приличен брой гласове, които да му послужат да потърси отново пост в Кабинета. Копринената носна кърпичка увисна от смайването му, когато Нюлендс обяви, че той е събрал само дванадесет гласа. Бяха му обещани много повече, докато наливаше вино в гърлата на толкова много от неговите колеги. „Кучки!“ — чуха го да мърмори.

Сър Хъмфри продължи по азбучен ред. Никое от следващите четири имена, включително Макензи, не бе събрало повече от двадесет гласа. Пол Годар, бесният католик, който основаваше кампанията си единствено на обещанието да забрани аборта под всякаква форма,

получи едва три. Той поклати непокорно глава; неговата победа не беше за земното царство.

Оставаха само още три имена — Самюъл, Ъркарт и Ултън — и общо 281 неразпределени гласа. Напрежението в претъпканата зала се покачи. Бяха нужни минимум 169 гласа за успех на първия тур. Още няколко странични облога бяха сключени в последния момент в един от ъглите на залата, когато двама от уважаемите представители се скараха дали все пак няма да има победител още в първия рунд.

— Майкъл Самюъл — произнесе напевно сър Хъмфри и огледа драматично залата като Хамлет на гроба. — Деветдесет и девет гласа.

В залата се възцари мъртвешка тишина, докато някакъв влекач, плаващ нагоре по Темза, не наду сирената три пъти. Това развесели хората и разсея напрежението, а Самюъл промълви, че е жалко, че гласовете на капитаните на влекачи не се броят тук. Ясно беше, че е разочарован да бъде толкова далеч от победния брой гласове.

— Франсис Ъркарт — деветдесет и един гласа.

Бяха му запазили място на една от най-предните редици; той кимна безмълвно в знак на благодарност.

— Патрик Ултън — деветдесет и един гласа.

И това беше. Залата изригна. Никой вече не обръщаше внимание на Нюлендс. Той се опита да продължи.

— Тъй като няма избран кандидат, ще има втори тур точно след една седмица. Припомням на тези, които искат да участват във втория вот, че трябва да внесат кандидатурите си до четвъртък. Закривам заседанието!

Но вече никой не го слушаше.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Приятелството в политиката е въпрос на впечатление, което лесно се изтрива.

Офисът на Ъркарт преливаше от колеги и алкохол. Празненството беше в разгара си. Офисът му беше един от най-хубавите, с щедри прозорци, предлагащи гледка през реката към древния готически дворец на архиепископа на Кентърбъри в Ламбет. „Различни светове“, както често си мислеше Ъркарт. Той обикаляше и наливаше питиета на новодошлите, а те не спираха да прииждат, бързайки да стиснат ръката му. Някои от лицата беше видял за пръв път по време на кампанията, но това нямаше значение. Нови лица, нови гласове.

— Наистина страхотно, Франсис. Отличен резултат. Мислиш ли, че може да спечелиш? — запита един от по-възрастните му колеги в парламента.

— Вярвам, че да — отговори Ъркарт с кротка самоувереност. — Шансовете ми не са по-лоши от тези на останалите.

— Мисля, че си прав, да — каза колегата му и изпадна в словоизлияния, докато гасеше пожара в гърлото си с някакво бяло вино. — Младият Самюъл може и да е напред, обаче кампанията му върви назад. Сега изборът е между опитните глави: ти и Патрик. И, Франсис, искам да знаеш, че имаш пълната ми подкрепа.

Ще искаш да го помня, като сложа ръка на министърпредседателската служба, помисли си Ъркарт, като се засмя и изказа благодарността си, а Мортима, която се носеше като херувимче из стаята, въпреки блъсканицата, доля поизпразнените им чаши и се усмихна гальовно.

Един от по-младите му поддръжници извади кутия със значки и като си проправяше път в стаята, ги закачваше по реверите. На значките пишеше просто FU. Младият политик, с наполеоновска фигура и зачервено лице, се озова пред Мортима. Развълнувано се

пресегна с една значка към нея. Погледът му беше трогателен, но когато ръката му се приближи към бюста ѝ, стана несигурен. Очите им се срещнаха и той се дръпна като попарен.

— О, боже. Извинявайте. Май на това не му е тук мястото — изломоти той и изчезна обратно в тълпата.

— Откъде ги намираш тези? — прошепна тя с лек присмех в ухото на съпруга си.

— Като порасне, може да стане велик мъж.

— Ако порасне, прати ми го. Аз ще ти кажа.

Потокът от новопристигнали не секваше.

— Откъде се взеха всички тези хора? — попита Мортима, притеснена, че може да им свършат напитките.

— О, за някои от тях вечерта е много тежка — отговори той. — Вече са минали през приемите на Самюъл и Ултън, като са гледали да се разбере, че са там. Тяхната логика е: човек никога не знае. И е точно така, нали, скъпа? Човек никога не знае със сигурност?

— Аз обичам да съм сигурна в хората около мен, Франсис.

— Разбира се, скъпа. Точно затова имам по един асистент и на партито на Майкъл, и на това на Патрик. Да броят глави, да оглеждат лица. Да съм сигурен.

Те се погледнаха, лице в лице, за момент сякаш забравиха тълпата около тях.

— Каквото е нужно, Франсис.

— Ще искаш ли после да знаеш?

Тя поклати глава.

— Не, не повече, отколкото ти, любов моя.

Тя се обърна и се зае с домакинските си задължения.

В дъното на стаята телефонът звънеше постоянно: обаждана се с поздравления и въпроси. Секретарката на Търкарт държеше фронта, като същевременно отваряше бутилки и разменяше любезности с гостите, но сега беше застанала до рамото му и челото ѝ се мръщеше.

— За теб е — прошепна тя напрегнато. — Роджър О'Нийл.

— Кажи му, че съм зает и че ще му се обадя по-късно — инструктира я той.

— Вече няколко пъти звъни. Звучи много разтревожен. Каза да ти кажа, че е, цитирам: „Адски, ама адски спешно“.

С нервна ругатня, той се отдели от гостите и застана до прозореца, където бюрото предлагаше малка преграда от мелето на празнуващите.

— Роджър?

Тонът му беше мек и той обърна усмихнатото си лице към гостите, като не искаше някой да усети раздразнението, което чувстваше вътре в себе си.

— Наистина ли е наложително? Тук при мен е пълно с хора.

— Тя е по следите ни, Франсис. Скапаната кучка знае всичко, сигурен съм. Знае, че съм бил аз, и после ще подгони и теб, тази гадна крава. Нищо не съм й казвал, но тя отнякъде е разбрала, един Господ знае откъде, но...

— Роджър, слушай ме внимателно. Стегни се.

Ъркарт запази контрол над тона си, но се обърна към прозореца, с гръб към всеки, който потенциално би прочел нещо по устните му. Но О'Нийл не спираше да плещи, изреченията му препускаха като бърз влак с отказали спирачки. Ъркарт го прекъсна.

— Роджър, кажи ми бавно и ясно за какво става дума.

Но дърдоренето започна отново и Ъркарт беше принуден да слуша и да се опитва да схване смисъла в хаотичната смесица от думи, подсмърчане и кихане.

— Дойде да ме види, гадната крава от пресата. Не знам как, Франсис, но не съм аз, нищо не съм казвал. Пратих я за зелен хайвер и май се върза. Но някак си е надушила. Всичко, Франсис. За адреса в Падингтън, за компютърните файлове. Дори за скапаното проучване. И това копеленце Кендрик сигурно си е отворило устата. Божичко, Франсис. Ами ако не ми е повярвала?

— Замълчи за малко — на Ъркарт му кипна, макар че се усмихваше. — Коя е тя, Роджър? За кого говорим?

— Сторин. Мати Сторин. Тя каза...

— Имаше ли някакви стабилни доказателства? Или само предположения?

О'Нийл се замисли за момент.

— Нищо доказано, поне не мисля, че имаше. Само се пробваше. Освен...

— Освен какво?

— Някой й е казал, че аз имам нещо общо с адреса в Падингтън.

— Кой, за бога...

— Не знам, Франсис, не знам, мамка му. Но всичко е наред, не се тревожи, тя мисли, че Колингридж ме е помолил да регистрирам адреса.

— Роджър, само не ме карай да...

— Виж, аз ти свърших цялата мръсна работа, аз поех всички рискове. Ти нямаш грижи, а аз съм затънал до гуша. О, Франсис, трябва да ми помогнеш, страх ме е! Направих твърде много неща за теб, неща, които не трябваше, но не задавах въпроси, а правех всичко, каквото кажеш. Трябва да ме измъкнеш. Не издържам повече и няма да *търпя* повече. Трябва да ме защитиш, Франсис. Чуваш ли? О, боже, моля те, помогни ми!

— Роджър, успокой се — каза той тихо в слушалката, като я прикриваше с две ръце. — Тя няма абсолютно никакви доказателства и няма от какво да се страхуваш. Заедно сме в кюпа, разбираш ли? И ще се справим заедно, заедно ще стигнем чак до Даунинг стрийт.

От другата страна на телефона се чу само неконтролируемо ридание.

— Искам да направя две неща, Роджър. Искам да продължаваш да си мислиш за рицарското звание. Само няколко дни те делят от него.

Ъркарт чу нещо като едва различим израз на благодарност.

— А през това време, Роджър, искам да стоиш много далеч от г-ца Сторин. Разбираш ли?

— Но...

— Стой надалеч!

— Както кажеш, Франсис.

— Аз ще се оправя с нея — прошепна Ъркарт и прекъсна връзката.

Той изпъна рамене, погледна през прозореца, остави емоциите да се оттекат от него. Зад него се чуваше боботенето на властните мъже, които щяха да го избутат до Даунинг стрийт. Пред него се простираха вековната гледка и реката, която беше вдъхновила толкова много велики хора. А той току-що бе затворил телефона на единствения човек, който можеше да го провали.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Какво казва един политик, когато в крайна сметка застане пред св. Петър? Оплаква се от нередовни бюлетини? Обяснява как само ако изборният ден е бил малко по-дълъг, всичко е щяло да бъде различно?

Аз имам друг план. Смятам да го погледна в очите и да кажа на старото копеле, че е уволнено.

Беше ѝ се обадил по-късно същата вечер.

— Мати, би ли искала да дойдеш?

— Франсис, много бих искала, наистина, но няма ли да има тълпи от репортери пред къщата ти?

— Ела късно. Ще са си тръгнали.

— А... г-жа Ъркарт? Не бих искала да я притеснявам.

— Вече замина за провинцията за няколко дни.

Беше почти полунощ, когато тя се вмъкна тихо през входната врата на Кеймбридж стрийт, като се увери, че никой не ги гледа. Чувстваше се нервна, но и изпълнена с очакване.

Той свали палтото ѝ много бавно, като я разгледа внимателно. Тя се почувства неудобно и изведнъж го целуна по бузата.

— Извинявай — тя се изчерви. — Аз просто... Поздравления. Малко непрофесионално от моя страна.

— Може и така да се каже, Мати. Но не се оплаквам.

Той се засмя.

След малко вече седяха с уиски в ръце в интимната, почти конспиративна атмосфера на кабинета му.

— Мати, чувам, че си била доста непослушна.

— Какво си чул? — попита тя с тревога.

— Едно от нещата е, че си разстроила Гревил Престън.

— А, това ли? Страхувам се, че е така.

— Страхуваш се?

— Грев не би публикувал нищо мое. В изгнание съм. В дълга почивка.

— Това си има своите плюсове.

— Не и когато целият свят се променя, а аз не съм част от всичко това. Не и когато... — тя се поколеба.

— Когато какво, Мати? Виждам, че нещо те тормози.

— Когато става нещо наистина нередно.

— Ами така е в политиката.

— Не, не само в политиката. Много по-лошо.

— Каж ми, ако искаш. Представи си, че съм твой баща изповедник.

— Не, не мога да си те представя така, Франсис.

— Мислех, че ти напомням за баща ти.

— Само със силата си.

Бузите ѝ леко поруменяха, което я накара да изглежда свенлива; той се усмихна. А за Мати стаята изведнъж се изпълни с цветове — кристалното синьо на очите му, кехлибарът на уискито, дълбоките тъмни краски на меката мебел, лилавото на персийския килим. Тя чуваше как бие сърцето ѝ в тихата утроба на стаята. Подаде чашата си и той я напълни отново. Тя знаеше, че е започнала нещо, идвайки тук, и че трябва да го довърши.

— Мисля, че някой целенасочено атакува Колингридж.

— Изумен съм.

— Изтичането на информация, проучването. Мисля, че и адресът в Падингтън е нагласена работа, което значи...

— Какво значи?

— Че и сделката с акциите е била нагласена.

Търкарт изглеждаше стреснат, все едно някой го е ощипал по бузата.

— Но защо?

— За да падне министър-председателят, разбира се! — възкликна тя, учудена, че той толкова бавно възприема това, което сега за нея беше напълно ясно.

— Но... но... кой, Мати? Кой?

— Роджър О'Нийл е част от всичко това.

— Роджър О’Нийл? — Ъркарт избухна в подигравателен смях.
— Но какво, за бога, може да спечели той от нещо такова?

— Не знам! — тя удари с юмрук по кожения диван, ядът ѝ започваше да кипи.

Ъркарт стана от креслото си и седна до нея. Взе ръката ѝ, бавно разтвори пръстите ѝ един по един, разтърка дланта ѝ с палец.

— Разстроена си.

— Разбира се, че съм разстроена. Аз съм журналист, който е напипал най-добрата история на века, а никой не иска да я публикува.

— Може би си твърде разстроена, за да разсъждаваш трезво.

— Какво имаш предвид? — попита тя оскърбено.

— Роджър О’Нийл — повтори той с презрителен тон. — Този човек не може да контролира дори собствените си навици, камо ли да жонглира с толкова много части от един сложен заговор.

— Забелязах.

— И...? — той я провокира, окуражи я.

— Сигурно действа заедно с някого. По-важна фигура, по-силна. Някой, който има полза от смяна на властта.

Той кимна в знак на съгласие.

— Трябва да има още някой, който дърпа конците на О’Нийл.

Той я тласкаше по опасна пътека, но също така знаеше, че тя и сама ще стигне там рано или късно. По-добре да я води за ръка.

— Значи търсим мистериозен човек с възможности и мотив. Някой, който е в позиция да контролира О’Нийл. И с достъп до секретна информация.

Той я погледна с нарастващо възхищение. Не само че беше красива, но и веднъж тръгнала, се оправяше по пътеката с изумително умение. Тя ахна, като стигна края на следата, и изведнъж видя гледката, която се разкри.

— Някой, който е водил задкулисна битка с министър-председателя.

— Има много такива.

— Не! Не! Не разбираш ли? Има само един човек, който се вписва по всички критерии.

Тя се задъхваше от откривателско вълнение.

— Само един. Теди Уилямс.

Той се облегна на дивана, челюстта му увисна.

— Боже, мили. Това е ужасно.

Беше неин ред да стисне ръката му.

— Сега разбираш ли защо съм толкова разстроена? Това е невероятна история, но Грев не иска да припари до нея.

— Защо?

— Защото не мога да я докажа. Нямам солидни доказателства. И съм в капан. Просто не знам какво да правя, Франсис.

— Това е една от причините да те поканя тази вечер, Мати. Минаваш през труден период. И мисля, че мога да ти помогна.

— Наистина ли?

— Трябва ти нещо друго, което да предложиш на Престън, нещо, на което няма да може да устои.

— Какво например?

— Вътрешна история за кампанията на Ъркарт. Кой знае, може дори да спечеля. И ако стане така, тези, които имат специален достъп, ще бъдат в много добра позиция във вестникарския свят. А аз те уверявам, Мати, че ако спечеля, ти ще имаш много специален достъп.

— Сериозно ли, Франсис? Би направил това за мен?

— Разбира се.

— Но защо?

— Защото така! — очите му се развеселиха за момент, после отново станаха сериозни, впиха се дълбоко в нейните. — Защото си наистина брилянтна в работата си, Мати. Защото си изящно красива. Разрешаваш ли ми да изкажа такова мнение?

Тя се усмихна кокетно.

— Ти имаш пълното право да го кажеш. Но аз не бих могла да коментирам.

— И защото те харесвам, Мати. Много.

— Благодаря ти, Франсис.

Тя се наведе напред и го целуна, този път не по бузата, а по устните. После се отдръпна.

— Съжалявам, не трябваше да го правя.

Той не помръдна, стабилен като скала. Тя го целуна отново.

Доста по-късно същата вечер, много след един часа, когато Мати се беше отправила към дома си, Ъркарт излезе от къщата и се върна в

офиса си в Камарата. Секретарката вече беше изхвърлила пепелниците, прибрала чашите и оправила възглавниците на канапето. Когато си беше тръгнал, партито все още беше шумно, но сега цареше мъртвешка тишина. Той затвори вратата зад себе си, заключи внимателно. Отиде до шкаф с четири чекмеджета със здрава конструкция и шифрова ключалка. Завъртя я наляво-надясно четири пъти, докато се чу тихо изщракване. Той се наведе и отвори най-долното чекмедже.

То изскърца, като се отваряше. Беше натъпкано с папки, всяка с името на различен депутат, всяка съдържаща информация, която можеше да съсипе репутации, а в някои случаи дори да вкара в затвора. Беше взел папките от сейфа на отдела. Отне му почти три години да събере всички тези тайни, всички тези издънки на колегите му и сега те стояха заключени в офиса му.

Той коленичи на пода, докато прехвърляше папките. Намери това, което търсеше: плик с въздушни мехурчета, вече запечатан и надписан. Остави го настрана, после затвори чекмеджето и заключи шкафа, като провери, както винаги, дали ключалката е хванала стабилно.

Не се прибра направо вкъщи. Вместо това отиде до една от моторизираните куриерски фирми, които приемаха пратки двадесет и четири часа в денонощието и които процъфтяваха в долнопробните мазета на Сохо. Остави плика и плати в брой за доставката. Разбира се, щеше да е по-лесно просто да го изпрати от Камарата на общините, където разполагаха с една от най-ефикасните пощенски услуги в страната. Но той не искаше да има пощенско клеймо на Камарата точно върху този плик.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

*Всякакъв вид жестокост е непростима.
Затова няма никакъв смисъл да си наполовина
жесток.*

Сряда, 24 ноември

Писмата и вестниците пристигнаха почти едновременно с глухо тупване върху изтривалката пред вратата на Ултън в Челси. Като чу сутрешния шум, той слезе от горния етаж, облечен в халат, и ги награби, като разпръсна вестниците по кухненската маса, а пощата остави на малка антикварна пейка в коридора. Получаваше повече от триста писма на седмица от хора от избирателния му район и всякакви други, затова отдавна се беше отказал да се опитва да ги чете всичките. Оставяше ги на жена си, която също така беше секретар на избирателния район и за която беше уредил тлъст хонорар от парламентарната администрация в допълнение към заплатата му на министър в Кабинета.

Както можеше да се очаква, във вестниците преобладаваше информация за изборите в партията. Заглавията сякаш бяха написани от журналисти, дръпнати от спортните секции, и фрази като „дишат си във врата“, „надбягване с три коня“ и „фотофиниш“ изобилстваха по първите страници. Вътре по-малко трескавите коментарни рубрики обясняваха, че е трудно да се предвиди кой от тримата състезатели е в най-добра позиция. Той се приведе над анализа в „Гардиън“, който не беше любимият му вестник. Те често подскачаха безсмислено на левия си крак, но след като не биха подкрепили когото и да било от кандидатите на следващите общонационални избори, можеше да се твърди, че са по-премерени и обективни относно изхода от тези. „Партията е поставена пред ясен избор“, започваше статията.

Майкъл Самюъл е със сигурност най-популярният и с най-излъскан имидж от тримата, има и репутация, че може да преследва политическите си цели, без да забравя социалната си отговорност. Фактът, че е атакуван от някои членове на партията за това, че е „твърде либерален“, е значка, която може да носи с гордост.

Патрик Ултън е съвсем друг тип политик. Изключително горд от северняшките си корени, той се държи като човек, който може да обедини двете половини на страната. Дали грубоватият му стил може да обедини двете половини в неговата партия обаче, е доста спорно. Въпреки опита си във външно министерство той показва съвсем малко търпимост към дипломацията и играе ролята си в политиката сякаш още е на терена за ръгби. Лидерът на опозицията веднъж го описа като човек, който броди по коридорите на Уестминстър в търсене на схватка, без да го е грижа с кого.

Ултън издаде приглушен рев на самодоволство, натъпка в устата си половин препечена филия и пак разгърна вестника.

Франсис Ъркарт по-трудно може да бъде преценен. Той е с най-малко опит и най-непознат от тримата, но резултатът му на първия тур е забележителен. Изглежда, има три причини за успеха му. Първо, като Камшик той познава парламентарната група на партията много добре, както и те него. Тъй като тези избори ще се решат от неговите колеги в партията, а не от електората, това, че не е толкова познат в обществото, ще бъде по-малка пречка, отколкото много хора бяха предвидили.

Второ, той проведе кампанията си с достойнство, което го отдели от словесните схватки, в които се впуснаха другите претенденти. Според това, което се знае за политическия му стил, той се придържа тясно към партийната линия, може би е леко аристократичен и

авторитарен, но е достатъчно в центъра, за да не си е навлякъл гнева на което и да било крило в партията поне досега.

Накрая, може би най-големият му актив е, че не е нито един от другите двама. Вероятно е много депутати да са го подкрепили на първия тур, вместо да се ангажират с някого от другите, по-войнствено настроени кандидати. Той е очевидният избор за тези, които предпочитат да останат по средата. Но точно това може и да провали кампанията му в крайна сметка. В момента расте натискът за категорично решение и Ъркарт е кандидатът, който може да пострада най-много от това.

Вариантите са ясни. Тези, които искат да дадат отдушник на социалната си съвест, ще гласуват за Самюъл. Тези, които жадуват за кръв и битки в политиката, ще подкрепят Ултън. Тези, които не могат да изберат, ще намерят очевиден компромис в лицето на Ъркарт. Каквото и да решат, със сигурност ще заслужават това, което ще получат накрая.

Ултън се хилеше, докато ядеше последните филийки, а жена му дойде да му прави компания, като се беше натоварила със сутрешната поща.

— Какво пишат? — попита тя, като кимна към вестниците.

— Че съм Маги Тачър, само че без цици — каза той. — Мисля, че ще ми се получи.

Тя му доля чай и въздъхна, като седна до камарата с пликосе и започна да ги разглежда. Беше превърнала процеса в изкуство. Програмата, на която пишеше отговорите, беше специално автоматизирана със стандартни текстове, които с няколко натискания на клавишите можеха да изглеждат персонализирани. След това ги подписваха с една малка машина за автографи, която той бе донесъл от Щатите. Въпреки че много от писмата бяха от обичайните досадници, лобисти, професионални мрънкачи и откачалки, които пишеха с червено мастило, всички те получаваха отговор. Тя не би рискувала да

загуби дори един глас за съпруга ѝ, като не предложи някакъв отговор дори на най-обидните писма.

Тя остави дебелия кафяв плик за последно. Беше доставен на ръка и беше запечатан допълнително с телбод; с мъка успя да го отвори, като подложи маникюра си на риск. Като махна и последната упорита телчица, една аудиокасета падна в скута ѝ. Нямаше нищо друго в плика, нямаше писмо или картичка, нямаше етикет на касетата, който да подсказва откъде идва или какво съдържа.

— Глупащи. Как очакват да им отговорим?

— Сигурно е запис на някоя реч от миналата седмица или на някое интервю — предположи той разсеяно, без да вдигне поглед от вестника. — Дай още малко чай, момичето ми, и дай да я завъртим.

Той посочи към стереоуредбата. Жена му, изпълнителна както винаги, направи каквото ѝ каза. Той сърбаше чай, вниманието му бе приковано на редакционния коментар във вестник „Сън“, когато стълбчетата на децибелметъра показваха, че касетофонът отчита някакъв звук. Чу се серия от приглушени съскания и тракания, очевидно не беше професионален запис.

— Увеличи я тая тъпотия де, мила — инструктира я той. — Да го чуем тоя кокошарник.

Звукът от женски смях изпълни стаята. Той бе последван от тихо, дълбоко изпъшкване. Звукът хипнотизира семейство Ултън, прикова ги на място. През следващите няколко минути никой не отпи от чая и не разлисти вестник, докато през тонколониите се чуваха много звуци: тежко дишане, тихи ругатни, оплакващ се матрак, щастливо грухтене, ритмично блъскане на таблата на легло в стената. Записът даваше достатъчно храна за въображението. Въздишките на жената зачестиха и станаха по-пискливи, спряха само за да си поеме дълбоко въздух, преди да станат още по-интензивни.

И тогава, с общи викове на достижение и задоволство, всичко приключи. Кикотът на жената се смеси с дълбокото, тежко дишане на нейния партньор.

— Ох, това беше наистина страхотно — изпъшка мъжът.

— Не е зле за ретро модел.

— Това придобиваш с възрастта. Издръжливост!

— Да го направим пак тогава?

— Не и ако ще събудиш целия скапан Борнмът — ланкашърският акцент в гласа не можеше да бъде сбъркан.

Нито Ултън, нито жена му бяха помръднали, откакто започна записът, но сега тя бавно мина през стаята и го спря. Една малка, нежна сълза се стече по бузата ѝ, когато се обърна и погледна мъжа си. Той не можа да вдигне поглед към нея.

— Какво да кажа, съжалявам, мила — прошепна той. — Няма да те лъжа и да ти казвам, че записът е фалшив. Но съжалявам искрено. Не съм искал да те нараня.

Тя не отговори. Мъката, изписана по лицето ѝ, го поряза много по-дълбоко от каквато и да било гневна дума.

— Какво искаш да направя? — попита той тихо.

Тя се извърна, лицето ѝ беше пропито от болка. Наложил се да забие нокти дълбоко в дланта си, за да се овладее.

— Пат, много пъти съм си затваряла очите през последните двайсет години и не съм толкова глупава да си мисля, че това е единственият случай. Можеше поне да имаш приличието да ме предпазиш от това, а не да ми го навират в лицето. Поне това ми дължиш.

Главата му клюмна. Тя остави гневът ѝ да проникне в него, преди да продължи.

— Но това, което гордостта ми няма да прости, е някаква пачавра да се опитва да разбие брака ми и да ме прави на глупачка. Няма да търпя това. Разбери какво иска малката изнудвачка, плати ѝ или отиди в полицията, ако трябва. Но разкарай тази кучка от живота ми. И разкарай това!

Тя го замери с касетата, която отхвъркна от гърдния му кош.

— Това няма място в дома ми. И ти няма да имаш, ако трябва пак да слушам тази мръсотия!

Той я погледна с насълзени очи.

— Ще оправя това. Обещавам. Повече няма да чуеш за това.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Любовта сграбчва сърцето на мъжа. Страхът, от друга страна, го сграбчва за почувствителните части. От тази гледна точка е по-убедителен.

Четвъртък, 25 ноември

Пени се намръщи недружелюбно към стоманено сивото вълнено одеяло, което покриваше небето, и стъпи внимателно на паважа пред ниската луксозна кооперация в Ърлз корт, където живееше. Метеоролозите от няколко дни говореха за очакваното застудяване и сега то беше тук с намерение да си свърши работата. Докато прескачаше замръзнали локвички, тя съжали за решението си да сложи обувки на токчета вместо ботуши. Вървеше бавно близо до бордюра, като се опитваше да стопли пръсти с дъха си, когато вратата на една кола се отвори и се изпречи на пътя ѝ.

Тя се наведе да каже на шофьора, че трябва да е по-внимателен, дявол да го вземе, но тогава видя Ултън зад волана. Усмихна му се широко, но той не отвърна на топлия поздрав. Гледаше право напред, не към нея, а тя се подчини на острото му нареждане и се качи на мястото до водача.

— Какво точно искаш? — попита той с глас, суров като сутрешния вятър.

— Ти какво предлагаш?

Тя се усмихна, но объркването вече се прокрадваше в нея, като видя очите му. Те бяха бездушни. Устните му бяха изтънели, разкривени, оголваха зъбите му, като говореше.

— Трябваше ли да изпращаш тази касета в дома ми? Това беше ужасно жестоко нещо. Жена ми я чу. Също така беше страшно глупаво, защото сега тя знае и не можеш да ме изнудваш. Нито един вестник или радио няма да припари до това, защото потенциалната опасност да

ги съдя за клевета ще ги накара да се разбягат. Така че никаква полза няма да извлечеш от всичко това.

Това не беше вярно. Тази касета можеше да му навреди, и то много, ако попадне в грешни ръце, но той се надяваше тя да е достатъчно глупава да не знае това. Явно блъфът му работеше, защото видя как лицето ѝ се изпълни с тревога.

— Пат, за бога, за какво говориш?

— Шибаната касета, която ми прати, мърло глупава. Недей да ми се правиш на интересна!

— Аз... аз не съм ти пращала никаква касета. Нямам ни най-малка представа за какво говориш.

Неочакваната атака върху чувствата ѝ беше сериозен шок и тя започна да хълца от плач, като не можеше да си поеме въздух. Той свирепо сграбчи ръката ѝ и сълзи на истинска болка започнаха да текат.

— Касетата! Касетата! Ти ми прати касетата!

— Каква касета, Пат? Защо ми причиняваш болка?

Сълзите станаха порой. Улицата отвън започна да изчезва през запотените стъкла на колата и тя бе затворена в един свят на лудост.

— Погледни ме и ми кажи, че ти не си ми пратила записа с нас двамата в Борнмът.

— Не. Не. Какъв запис? — изведнъж тя ахна и сълзите ѝ замръзнаха в ужас. — Има запис на двама ни в Борнмът? Пат, това е отвратително! Но кой?

Той пусна ръката ѝ и бавно облегна глава на волана.

— О, боже, това е по-лошо, отколкото мислех — промърмори той.

— Пат, не разбирам.

Лицето му беше посивяло, рязко състарено, кожата на бузите, опъната като стар пергамент.

— Вчера една аудиокасета пристигна в дома ми. Запис на нас двамата в леглото, на партийната конференция.

— И ти си помислил, че аз съм я пратила? Защо, нещастно лайно такова!

— Надявах се да си ти, Пен.

— Защо? Защо да съм аз? — извика тя погнусено.

Той стисна волана, кокалчетата му побеляха, гледаше напред, но не към пътя.

— Надявах се да си ти, Пен, защото, ако не е така, нямам ни най-малка представа кой стои зад това. А не може да е съвпадение, че пристига сега, толкова много седмици след като е направен записът. Не се опитват да ме изнудват за пари. Искат да ме извадят от играта за изборите.

Гласът му се изгуби в шепот.

— Що се отнася до следващия вторник, свършено е с мен.

Ултън прекара остатъка от сутринта, опитвайки се да мисли конструктивно. Нямахте и сянка на съмнение, че ненадейното появяване на касетата е провокирано от изборните резултати. Проигра десетина идеи кой може да стои зад това, дори си помисли за руснаците, но нищо не се връзваше. Нямахте какво да направи. Обади се на жена си — дължеше ѝ това, а и повече — после свика пресконференция.

Исправени пред такъв проблем, някои хора биха решили да се смъкнат тихомълком от сцената с надеждата, че ще им се размине, но Ултън не беше кой да е. Той беше от тези, които по-скоро биха паднали в боя, опитвайки се да спасят каквото могат от разбитите си мечти. Нямахте какво да губи.

Ултън беше събрал кураж. До часа на пресконференцията, малко след обяд, тъй като нямаште време за официални приготовления, той просто покани медиите в алеята на южния бряг на Темза, срещу сградите на Парламента. Трябваше му драматичен фон и кехлибареният дворец с кулата на Биг Бен можеше да го осигури. Веднага щом пристигнаха камерите, той започна.

— Добър ден. Имам едно кратко изявление и съжалявам, че няма да имам време за въпроси след това. Но не мисля, че ще бъдете разочаровани.

Той изчака, докато още един снимачен екип, който току-що пристигаше, позиционира техниката си.

— След вота от миналия вторник, изглежда, само трима кандидати имат реални шансове за успех. Всъщност, доколкото разбирам, всички останали вече обявиха, че няма да участват на втори

тур. Така че, както вие го нарекохте, става дума за състезание с три коня.

Той направи пауза. Мамка му, колко трудно беше това. Дано и те умират от студ, помисли си той.

— Разбира се, много се радвам, че съм един от тези тримата, за мен е чест, но три може и да не бъде щастливо число. Реално няма три алтернативи на тези избори, а само две. Или партията ще се придържа към практичния подход в политиката, който се оказа толкова успешен и ни задържа на власт повече от десетилетие. Или ще си изгради нов сал от така наречените политики на съвестта, които ще вкарат правителството ни по-дълбоко, някои биха казали, в капана на това да се опитва да реши всички проблеми на света. Големият брат му се вика на това, а както всички знаете, това не е по вкуса ми.

Репортерите се размърдаха. Всеки знаеше, че има разделение в партията, но беше новост за тях някой да го обяви толкова публично.

— Колкото и добри да са намеренията, аз не вярвам, че това акцентирание върху социалната ангажираност ще бъде правилно. Истината е, че смятам, че ще бъде катастрофално за партията и за страната ни. Също така смятам, че това е гледната точка на мнозинството в партията. Обаче може, без да искаме, да отидем натам, ако това мнозинство се раздели между двама кандидати. Двамата кандидати, които изповядват прагматичните политики, сме Франсис Ъркарт и аз самият. Да, аз съм практичен човек. Не искам личните ми амбиции да пречат да постигнем тези политически цели, в които винаги съм вярвал. Но точно така може да стане.

Въпреки студения въздух думите му придобиваха плам, а дъхът му изстрелваше спирали от пара.

— Това място — той изви палец към сградите на Парламента зад него — значи твърде много за мен. Искам да се уверя, че правилният човек ще го ръководи с правилните политически възгледи. Затова, дами и господа...

Той погледна за последно масата от камери и тела, която се натискаше около него, поигра си с тях още няколко секунди.

— Няма да поема никакви рискове. Залогът е твърде висок. Затова се оттеглям от състезанието. Ще подам гласа си за Франсис Ъркарт, който, искрено се надявам, ще бъде новият ни министър-председател. Нямам какво повече да кажа.

Последните му думи почти се загубиха в шума от щракането на стотици фотоапарати. Той не изчака, а закричи нагоре по стълбите към улицата над крайбрежната алея, където го чакаше колата му. Няколко човека се затичаха след него в опит да го преследват, но видяха само как колата го откарва през моста Уестминстър. Останалите стояха и зяпаха озадачено. Той не им беше оставил време за въпроси, не им беше дал възможност да развиват теории или да търсят скрити послания зад думите му. Имаха само това, което им беше казал, и се налагаше да го отразят дословно — точно както се надяваше той.

Ултън се прибра вкъщи, където жена му го чакаше на прага, не по-малко объркана. Той се усмихваше печално, като влязоха вътре; тя му позволи да я целуне по бузата, той направи чай.

— Решил си да прекарваш повече време със семейството си, Пат? — попита тя скептично, като седнаха един срещу друг на кухненската маса.

— Не би било лошо, нали?

— Но. Винаги има едно „но“, скрито някъде, когато става дума за теб. Разбирам защо ти се наложи да се оттеглиш и предполагам, че това ще ти е достатъчно наказание.

— Ще останеш с мен, нали, мила? Това е по-важно от всичко, нали го знаеш?

Тя подбра думите си внимателно, не искаше да го оставя да се отърве толкова лесно.

— Ще продължа да те *подкрепям*, както винаги. Но...

— Пак тази скапана дума.

— Но защо, за бога, реши да подкрепиш Франсис Ъркарт? Не съм знаела, че сте толкова близки.

— Това надменно копеле? Не сме близки. Дори не го харесвам!

— Тогава защо?

— Защото аз съм на петдесет и пет, а Майкъл Самюъл е на четирийсет и осем, което значи, че може да си стои на Даунинг стрийт и двайсет години, когато аз ще съм умрял и заровен. Франсис Ъркарт, от друга страна, е почти на шейсет и две. Малко вероятно е да заеме поста за повече от пет години. Така че с него имам шанс за още едни избори, преди да се превърна в храна за червеите. Дотогава, ако намеря тези, които стоят зад касетата, или ако претърпят някакъв много

брутален и ужасно болезнен инцидент, в което искрено се надявам, ще имам втори шанс.

Лулата му хвърляше гъст син дим към тавана, докато той продължаваше с разсъжденията си.

— Във всеки случай няма какво да спечеля, ако остана неутрален. Самюъл никога не би ме търпял в Кабинета си. Затова поднесох победата на тепсия на Ъркарт и той ще трябва да ми покаже някаква благодарност пред всички.

Той погледна жена си, напъна се да се усмихне за пръв път, откакто бяха чули касетата.

— Мамка му, и по-зле можеше да бъде. Как ти се струва да бъдеш съпруга на министъра на финансите през следващите няколко години?

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

*Да можеш да лъжеш за силните си страни,
е отличителното качество на лидерите; да
можеш да лъжеш за слабите си страни, е
отличителното качество на политиците.*

Петък, 26 ноември

На следващата сутрин температурите отново бяха под нулата, но ветровете, които минаха над столицата, изгониха тежките облаци и откриха кристалносиньо небе. Сякаш всичко започваше на чисто. От прозореца на офиса си Ъркарт се вираше в това, което разпознаваше като бъдещето си — ясно като небето. След като Ултън го подкрепи, той се чувстваше неуязвим. Победата му беше почти сигурна.

Тогава вратата се отвори със звук като от паднал снаряд и оттам се появи опърпаната фигура на Роджър О'Нийл. Още преди Ъркарт да успее да попита какво, за бога, се случва, бръщолевенето започна. Думите излитаха като куршуми, изстреляни към Ъркарт, сякаш за да го превземат със сила.

— Те знаят, Франсис. Открили са, че папката липсва. Ключалката е била изкривена и една от секретарките е забелязала, и председателят ни събра всичките. Сигурен съм, че подозира мен. Какво ще правим сега? Какво ще правим сега?

Ъркарт го хвана за раменете и го разтърси, за да спре неконтролируемото плещене.

— Роджър, млъкни, за бога!

Той го събори на един стол и му удари плесница през лицето. Чак тогава О'Нийл спря да си поеме дъх.

— Сега бавно, Роджър. Говори по-бавно. Какво искаш да кажеш?

— Досието, Франсис. Секретното партийно досие на Самюъл, което ме накара да пратя на неделните вестници.

Той се задъхваше от физическо и психическо изтощение. Зениците му бяха разширени, очите му — червени като отворени рани,

лицето пепеляво.

— Виж, успях да вляза в мазето без проблем с пропуска си. Там са складовете с документи, но папките са заключени в шкафове. Трябваше да насиля ключалката, Франсис. Съжалявам, но нямах избор. Не много, но се огъна леко. Имаше толкова прах и паяжини наоколо, че помислих, че никой не е слизал там от два века насам, но вчера някаква тъпа секретарка решила да влезе и забелязала огънатата ключалка. След това преровили всичко и открили, че липсва папката за Самюъл.

— Ти си пратил оригиналния файл? — попита Търкарт ужасен. — Защо просто не копира интересните неща, както ти казах?

— Франсис, папката беше дебела колкото ръката ми, щеше да ми отнеме часове да я копирам. А не знаех кои са интересните неща и затова го пратих цялото. Можеше да минат години преди някой да забележи, че папката липсва, и да решат, че просто е преместена другаде по погрешка.

— Ти си пълен глупак, ти...

— Франсис, недей да ми крещиш! — изпищя О'Нийл. — Аз поех всички рискове, не ти. Председателят лично разпитва всеки, който има пропуск, а ние сме само девет човека. Поиска да ме види този следобед. Сигурен съм, че ме подозира. И няма да поема вината сам. Защо да го правя? Правех само това, което ти ми кажеш...

Той плачеше.

— Франсис, не мога повече да лъжа. Просто не издържам повече. Ще се пръсна!

Търкарт замръзна, като осъзна истината зад отчаяните думи на О'Нийл. Този разтреперан мъж пред него беше загубил всякаква преценка и устойчивост; той се сригваше като стара стена без основи. О'Нийл не можеше да издържи и една седмица, дори и да е точно тази седмица. Той беше на ръба на самоунищожението; само един лек полъх можеше да го прати в бездната. И щеше да повлече Търкарт със себе си.

Когато заговори, гласът му беше твърд и успокояващ.

— Роджър, притеснил си се твърде много. Няма от какво да се страхуваш, никой не може да докаже нищо и не трябва да забравяш, че аз съм на твоя страна. Не си сам. Виж, върни се в офиса, кажи, че си болен, и се прибери вкъщи. Председателят ще почака до понеделник.

А утре искам да ми дойдеш на гости в къщата в Хампшър. Ела за обяд и остани през нощта и ще изговорим всичко, заедно, само двамата. Как ти звучи това?

О'Нийл се вкопчи в ръката на Ъркарт, както сакат стиска патерица.

— Само ти и аз, Франсис... — проплака той.

— Но не трябва да казваш на никого, че ще идваш при мен. Ще бъде много неприятно, ако пресата разбере, че висшестоящ служител на партията е идвал в къщата ми точно преди втория вот. Няма да е добре и за двама ни. Така че нека всичко това остане между нас. Дори секретарката ти не трябва да знае.

О'Нийл се опита да промърмори някакви думи на благодарност, но бе прекъснат от силните си кихавици, които накараха Ъркарт да се отдръпне отвратен. О'Нийл сякаш не забеляза, избърса лицето си и се усмихна в нов прилив на ентузиазъм като кокер шпаньол.

— Ще дойда, Франсис. Можеш да ми имаш доверие.

— Мога ли, Роджър?

— Разбира се, че можеш. Дори това да ме убие, ще дойда.

Събота, 27 ноември

Ъркарт се измъкна от леглото преди зори. Не беше спал, но не се чувстваше уморен. Беше сам, жена му беше тръгнала за уикенда, не беше сигурен точно закъде, но той така беше поискал, беше я помолил да го остави малко сам. Тя проучи лицето му внимателно, опитвайки се да открие в очите му отражението на някоя любовница, която го е заплела в мрежите си. Той не би бил толкова глупав, разбира се, особено дни преди втория вот, но все пак мъжете притежаваха способността да вършат необясними глупости.

— Не, Мортима — беше прошепнал той, разбирайки тревогата й.
— Имам нужда да си събера мислите, да се поразходя, да почета малко Бърк^[1].

— Каквото е нужно, Франсис — отговори тя и си тръгна.

Беше рано, още преди първите лъчи на утрото да изплуват над хълмистите поля на Ню Форест. Той облече любимото си ловджийско яке, обу ботуши, излезе в ледения сутрешен въздух и тръгна по една ловджийска пътека от Емъри даун към Линдхърст. Ниската мъгла се

увиваше плътно около дървета и храсталаци, като убиваше желанието на пойните птички да се надпяват и поглъщаше всеки звук — пашкул, в който съществуваха само той и мислите му. Беше вървял почти пет километра преди да започне дълго, бавно изкачване по южния склон на хълма. Мъглата започна да се разсейва, когато изгряващото слънце пробди влажния въздух. Той точно бе изплувал от воала на виещата се мъгла, когато забеляза елена в едно огряно от слънцето петно на склона да пасе от влажния прецип. Ъркарт се мушна тихо зад един храст и зачака.

Нямаше навика да се вгълбява в мислите си, но в някои моменти имаше нужда да порови дълбоко в себе си и в това вътрешно пространство намираще баща си или поне части от него. На точно такава хълмиста поляна, само че в планините на Северна Шотландия, под един храст с разцъфнал жълт прецип бяха намерили тялото му. До него беше паднала любимата му стара пушка двадесети калибър, предадена му от неговия баща, от която беше изстрелян само един патрон. Само един патрон беше нужен, за да откъсне половината му глава. Глупав мъж, слаб. Донесе срам за името Ъркарт, който и сега караше стомаха на сина му да се свива, а и той самият да се чувства омаловажен, смален.

Еленът със светлокафява окраска беше вдигнал високо глава, душеше сутрешния въздух, пречупваше в широките си като весла рога лъчите на младото слънце, на петнистия му хълбок имаше белег, който говореше за наскоро отминала битка с друг разгонен мъжки, която е загубил. Беше млад самец, щеше да има време за бъдещи победи, но Ъркарт знаеше, че той самият няма да има този шанс. Битката, в която се беше впуснал, щеше да бъде последна; нямаше да има още един път.

Еленът лека-полека пристъпваше към него, като продължаваше да пасе, неусетил присъствието му, кестенявата му козина лъщеше на слънцето, късата му опашка потрепваше. Като по-млад той би наблюдавал тази гледка с часове, но сега не можеше просто да си седи тук, не и при спомена за баща му. Ъркарт се изправи, само на трийсетина метра пред животното. То замръзна в объркване, инстинктът му подсказваше, че вече трябва да е мъртво. После скочи настрана и само за секунда изчезна. Смехът на Ъркарт го последва в мъглата.

Когато се прибра вкъщи, той влезе право в кабинета си, без да се преоблича, и взе телефона. Обади се на редакторите на четирите водещи неделни вестника. Откри, че два от тях го подкрепят в редакционните си коментари, един развява флага на Самюъл, а последният е без изявено становище. Така или иначе обаче всеки от четирите в една или друга степен прогнозираше, че той има ясно предимство, заключение, потвърдено от проучванията на „Обзървър“, които до момента бяха успели да се свържат с по-голямата част от парламентарната група на партията. Проучването предвиждаше, че Ъркарт ще спечели с комфортните 60 процента от вота.

— Изглежда, че вече само земен трус може да ти попречи да спечелиш — беше му казал един от редакторите.

— Или истината — прошепна Ъркарт, след като беше оставил слушалката.

Ъркарт все още седеше в кабинета си, когато чу колата на О'Нийл да взема остро завоя по чакълената алея отпред. Ирландецът паркира като арабин в пустиня и изпълзя уморено от колата. Когато влезе в коридора, Ъркарт нямаше как да не обърне внимание, че гостът му нямаше нищо общо с мъжа, когото беше поканил на обяд в клуба преди шест месеца. Небрежната елегантност се беше превърнала в откровена мърлявост, симпатично разрошената му коса сега беше просто несресана, дрехите бяха измачкани, яката разкопчана и захабена. Ловкият и стилиен екстровеерт сега изглеждаше като най-обикновен бродяга, а тези дълбоки, блещукащи очи, които и жените, и клиентите намираха за толкова привлекателни, сега бяха хлътнали и се бяха изгубили безследно, заменени от две диви, втренчени кълба, които се стрелкаха из коридора в търсене на нещо, което никога няма да намерят.

Ъркарт поведе О'Нийл към стаите за гости на втория етаж. Не каза почти нищо, докато изкачваха стълбите, всяка секунда бе запълнена от задъханото бръцоловене на О'Нийл. Гостът не показва интерес към красивите гледки на Ню Форест, които стаята предлагаше; той захвърли небрежно багажа си на леглото. Те слязоха обратно по стълбите и Ъркарт го заведе през стара, очукана дъбова врата в кабинета си, стените на който бяха опасани с дълги редици книги.

— Франсис, много е красиво тук, наистина — каза О'Нийл, като разглеждаше колекцията от книги с кожена подвързия.

Имаше няколко картини на традиционни теми, от кораби с опънати платна в бурно море до шотландски кланове в традиционни носии, както и няколко антикварни глобуса. Не беше красиво, това беше типично преувеличение, но беше уютно място и изцяло в стила на Ъркарт. Кристални чаши заобикаляха двете гарафи, които стояха в нишата на библиотеката от тъмно дърво.

— Налей си нещо, Роджър — покани го Ъркарт. — Има едно малцово от „Спейсайд“, рядък екземпляр, и едно от островите над Шотландия с вкус на торф и водорасли. Ти си избери.

Той следеше внимателно как О'Нийл препълни една водна чаша с уиски и я изпи почти на един дъх.

— Извинявай, да ти наля ли едно и на теб, Франсис? — изломоти О'Нийл, като си спомни добрите маниери.

— Не веднага, скъпи Роджър. Искам да ми е бистра главата, нали разбираш. Но, моля те, ти не се съобразявай.

О'Нийл си наля още една пълна чаша и се свлече в едно кресло. Докато разговаряха, алкохолът се бореше с остатъците от други субстанции в организма му и бесовете в очите му станаха по-малко налудничави, макар че езикът му натеза, а думите му ставаха все понесвързани. Депресант се бореше със стимулант, без да могат да стигнат до примирие и баланс, и той постоянно се клатеше на ръба между двете бездни.

— Роджър — говореше Ъркарт — по всичко личи, че до края на седмицата ще се настаним на Даунинг стрийт. Мислих доста от какво ще имам нужда аз. Но реших, че може да поговорим и за това какво *ти* искаш.

О'Нийл отпи отново, преди да отговори.

— Франсис, преливам от благодарност, че мислиш за мен. Ти ще бъдеш първокласен министър-председател. Наистина. Така се случва, че и аз помислих малко за всичко това и се чудех дали може да ти бъде полезен някой като мен на Даунинг стрийт, нали разбираш, като съветник или дори официален говорител. Ще имаш нужда от много помощ, а ние досега работим толкова добре, и си мислех...

Ъркарт махна с ръка, за да го накара да замълчи.

— Роджър, има една камара държавни служители, които да поемат такива отговорности, а и тези хора вече вършат тази работа. Това, от което имам нужда, е някой точно като теб, който да поеме

политическата част на нещата, някой, на когото мога да имам доверие и който няма да повтори същите калпави грешки в партийната организация, които се случват в последните месеци. Много бих искал да останеш в щаба на партията, под ръководството на нов председател, разбира се.

Угрижено изражение сбръчка челото на О'Нийл. Същата безсмислена работа, да гледа от страничната линия как държавният апарат командва парада? Нали и без това през последните години се занимава с това!

— Но за да правя това ефективно, Франсис, ще имам нужда от подкрепа, от някакъв специален статут. Мисля, че бяхме говорили за рицарско звание.

— Да, точно така, Роджър. Това е най-малкото, което заслужаваш. Ти беше просто незаменим за мен и трябва да знаеш колко съм ти благодарен. Но аз поразпитах малко. Такъв тип признание може и да не е възможно, поне на този етап. Вече има твърде много хора, които чакат на опашката да получат звание, когато се оттегли министър-председателят, а и има ограничен брой титли и звания, които той може да раздаде. Страхувам се, че ще отнеме известно време...

О'Нийл седеше прегърбен в креслото, свлечен в предната част на кожената седалка, но сега рязко изправи гръб, объркан, изпълнен с негодувание.

— Франсис, говорихме друго.

Ъркарт беше решил да изпробва О'Нийл, да го изтормози, да го сръчка, да му бръкне с пръст в окото или отзад, да го залее с обиди и разочарование, да го постави в малка степен на напрежението, което неминуемо го чака през следващите няколко месеца. Искаше да види колко може да издържи О'Нийл, преди да загуби контрол. Не му се наложи да чака повече от секунда.

— Не, не това говорихме, Франсис. Ти обеща! Това беше част от сделката! Даде ми думата си, а сега ми казваш, че няма да стане. Няма повишение. Няма звание. Не сега, не скоро, никога! Ти получи това, което искаше, и сега смяташ, че ще се отървеш от мен. Грешно си си направил сметката! Аз лъгах, мамих, фалшифицирах и крадох за теб. А сега се държиш с мен, както всички други. Няма да оставя повече хората да ми се смеят зад гърба или да ме гледат отвисоко сякаш съм

някакъв миризлив ирландски селянин. Заслужавам това рицарско звание и ще го получа!

Чашата му беше празна и О'Нийл, треперещ от емоция, стана и отиде до гарафата, за да си я напълни отново. Той си наля от втората гарафа, без да се интересува какво има вътре, разливайки тъмната течност през ръба на чашата. Изсърба огромна глътка, преди да се обърне към Ъркарт и да продължи с лавината от гневни изблици.

— Минахме през всичко това заедно, като един отбор, Франсис. Всичко направих за теб, ти нямаше да припариш до Даунинг стрийт, ако не бях аз. Или успехът е за двама ни, или заедно отиваме по дяволите. Ако ще свърша на торището, Франсис, проклет да съм, ако отида там сам. Не можеш да си го позволиш, не и с всичко, което знам. Ти си ми длъжник!

Той трепереше и разливаше още уиски. Зениците му бяха като точици. От устата му бе потекла слюнка.

Думите бяха казани, заплахата беше отправена. Ъркарт хвърли ръкавицата на провокацията и О'Нийл я вдигна и без да си поеме дъх дори, зашлеви с нея Ъркарт през лицето. Вече беше ясно, че не става въпрос дали О'Нийл може да загуби контрол, а колко скоро това ще се случи, и се оказа, че му трябва съвсем малко. Нямаше смисъл да го тества повече. Ъркарт рязко прекрати всичко това с широка усмивка и с клатене на глава.

— Роджър, скъпи приятелю. Разбра ме напълно погрешно. Само казвам, че ще е трудно този път, за списъка с титли и звания за Нова година. Но ще има още един списък пролетта, за рождения ден на кралицата. Всъщност само няколко седмици след това. Искам само да почакаш дотогава.

Той сложи ръка на разтрепераното рамо на О'Нийл.

— А ако искаш пост на Даунинг стрийт, тогава ще ти намеря такъв. Ние сме екип, ти и аз. Ти го заслужи. Давам ти честната си дума, Роджър, няма да забравя какво заслужаваш.

О'Нийл не можа да произнесе нищо друго, освен някакво мърморене. Нервите го бяха изцедили докрай, алкохолът копаяше в организма му, а емоциите го бяха разкъсали и сега го събираха отново. Той се срина в креслото, блед като платно, изтощен.

— Виж, дремни си малко преди обяд. След това може да обсъдим в детайли какво точно искаш — предложи Ъркарт, като сам напълни

чашата на О'Нийл.

Без да каже и дума, О'Нийл затвори очи. Пресуши чашата още веднъж и само след секунди дишането му се забави, но макар и заспал, очите му продължаваха да подскачат под клепачите в непрестанен смут. Където и да бродеше съзнанието му, явно не намираше покой.

Ъркарт седна и погледна свитата фигура пред себе си. Секрет се стичаше от носа на О'Нийл. Гледката накара Ъркарт отново да си спомни детството и един лабрадор, който дълги години беше вярно ловджийско куче и постоянен негов спътник. Един ден ловният му учител беше дошъл и му беше обяснил, че кучето е получило мозъчен удар и че трябва да бъде умъртвено. Ъркарт беше съкрушен. Беше се затичал към обора, където беше посрещнат от жалката гледка на едно животно, което не може да се контролира. Задните му крака бяха парализирани, беше изцапано от собствените си изпражнения, а от носа и устата му, като на О'Нийл, се стичаха лиги. Силите му стигаха само да изскимти за поздрав. Имаше една сълза в окото на стария ловец до него, докато милваше ухото на кучето.

— Няма повече да гониш зайците, стари приятелю — беше прошепнал той.

След това се беше обърнал към малкия Ъркарт.

— Време е да излезете, господарю Франсис.

Но Ъркарт беше отказал.

— Знам какво е нужно да се направи — каза той тогава.

Двамата заедно изкопаха гроба в дъното на овощната градина, до живия плет от тис, и занесоха кучето на едно слънчево място наблизо, където да усети топлината на есенното слънце.

После Ъркарт го застреля. Сложи край на мъките му. Като гледаше сега О'Нийл, си спомни сълзите, които беше пролял тогава, и колко много пъти беше ходил до мястото, където погребяха кучето, и се зачуди защо някои хора заслужават по-малко състрадание от глупавите животни.

Остави О'Нийл в кабинета си и тихо се отправи към кухнята. Изпод мивката извади гумени ръкавици и ги натъпка в джоба си заедно с една чаена лъжичка, преди да излезе на двора през задния вход. Старата дървена врата изстена на ръждивите панти, като влезе в малката оранжерия. Мирисът на плесен го блъсна в гърдите. Той рядко ползваше това място, но знаеше точно какво търси там. До стената в

дъното стоеше висок, очукан кухненски шкаф, който преди много години бяха изхвърлили от черната кухня и сега служеше за поставка на полупразни кутии с боя, стари тенекии с олио и за дом на свирепа армия дървояди. Високо горе, зад другите кутии, той откри плътно облепена стара консервена кутия. Сложи си гумените ръкавици, преди да я вземе от полицата и да тръгне към къщата, като я държеше пред себе си като запалена факла.

Като влезе вътре, мина да нагледа О'Нийл, който все още спеше дълбоко и хъркаше като далечна буря. Качи се тихо горе, в стаята за гости, и с облекчение откри, че куфарът на О'Нийл не беше заключен. Намери каквото търсеше в тоалетната чантичка, натъпкано до пастата за зъби и принадлежностите за бръснене. Беше в една ламаринена кутийка от пудра. Дръжката на капака се отдели, като я дръпна, и вътре имаше малко запечатващо се найлоново пликче, което съдържаше около една супена лъжица бял прах. Той сложи пликчето на полираното махагоново писалище до прозореца и извади от чекмеджето три големи листа от скицник. Разпъна един лист и изсипа съдържанието на пликчето на малка купчинка отгоре му. Постави втория лист до първия, все още носейки гумените ръкавици, отвори консервата, която беше донесъл от оранжерията, и загреба с лъжица още една купчинка бял прах със сходен размер. Като ползваше плоския край на лъжицата като шпатула, с най-голямо внимание започна да разделя двете купчинки на по две равни части и изгреба едната половина от всяка с третия лист, който беше прегънал на две през средата. Зрънцата на двете бели купчинки бяха с почти идентичен цвят и консистенция и като ги размеси заедно, по нищо не личеше, че някога са били две отделни. Разтвори с пръсти найлоновото пликче и допря улея на прегънатия лист, за да изсипе новата смес обратно вътре.

Загледа се в листа и в ръката си. Тя потрепваше леко. От нерви ли беше, или от възрастта, или пък от нерешителност? Дали пък не беше наследил нещо от баща си? Не, не и това. Каквото и да става, не и това! Прахът се изсипа без протест в найлоновото пликче, което той запечата отново. Изглеждаше сякаш не е било докосвано.

След пет минути в ъгъла на градината до плащестата върба, където градинарят му винаги имаше една малка купчинка градински боклук, готов за горене, той запали огън. Консервената кутия вече беше празна, съдържанието ѝ бе изхвърлено, и той я зарови в

пламъците сред листата от скичника и гумените ръкавици. Търкарт гледаше как огънят гори, после дими, докато остана само една сгърчена изпепелена кутия.

Той се върна в къщата, наля си голямо уиски, отпи почти толкова алчно, колкото О'Нийл, и чак тогава се отпусна.

Беше сторено.

[1] Едмънд Бърк (1729–1797) — британски/ирландски политик, философ и автор. Основател на съвременния консерватизъм. Може би най-известната му мисъл е: „Всичко, което е необходимо за триумфа на злото, е добрите хора да не правят нищо“. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

Старият мъдър моряк Франсис Дрейк, кален в бурно море, е казал, че крилете на щастието са покрити с перата на смъртта. За предпочитане — нечия чужда смърт.

О'Нийл беше спал три часа и се събуди чак когато някой го разтърси силно за рамото. Очите му бавно се фокусираха върху Ъркарт, който се беше навел над него и му говореше, че трябва да се събуди.

— Роджър, има промяна в плана. Току-що ми звъннаха от Би Би Си, искат да пратят снимачен екип тук, защото им трябва някакъв материал за вторник. Самюъл вече се бил съгласил, затова не можах да им откажа. Ще прекарат тук доста време. Точно от това се страхувахме. Ако те видят тук, ще започнат какви ли не спекулации как щабът на партията се меси в изборите. Най-добре да избегнем всякакво объркване. Съжалявам, но мисля, че е най-добре да тръгнеш веднага.

О'Нийл все още се опитваше да се съвземе, докато Ъркарт му наливаше някакво кафе и пак обясняваше колко съжалява, че им се проваля уикендът, но колко се радва, че са изяснили недоразуменията помежду си.

— И помни, Роджър. Рицарско звание следващия май месец, а другата седмица ще уточним каква работа искаш. Толкова се радвам, че успя да дойдеш. Наистина съм ти много благодарен — говореше Ъркарт, като буташе О'Нийл към колата.

Той гледаше как О'Нийл тръгва с отработено внимание надолу по алеята и излиза през портите.

— Сбогом, Роджър — прошепна той.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

*Копнежът разширява хоризонта. Любовта
го смалява до мъртва точка.*

Неделя, 28 ноември

Сутрешният хор на неделните вестници беше сладка симфония за ушите на Ъркарт и неговите поддръжници.

„ЪРКАРТ ВОДИ“, обяви „Съндей таймс“ на първа страница и подкрепи тезата си в редакционните коментари. И „Телеграф“, и „Експрес“ открито застанаха зад Ъркарт, а „Мейл“ опита нескъпо да се закрепят по средата. Само редакцията на „Обзървър“ подкрепи Самюъл, но и те не можеха да отрекат прогнозите, че Ъркарт има преднина.

Само един от по-жълтите вестници успя наистина да разнообрази нещата в публичното пространство. В интервю със Самюъл относно „ранните му години“ те бяха цитирали признанието му, че е имал кратки членства в много клубове в университета. Когато бяха го притиснали, той беше потвърдил, че до двадесетгодишна възраст е симпатизирал на няколко модерни за времето си каузи, които, тридесет години по-късно, изглеждаха наивни и неуместни. Чак когато репортерът беше наблегнал, че има документи, които показват, че две от тези каузи са били ядрено разоръжаване и републиканство, Самюъл усети, че се опитват да го вкарат в капан.

— Пак ли тези стари безсмислици — отговори Самюъл раздражено.

Той се беше надявал, че с тези нелепи обвинения е приключено още преди двадесет години, когато за пръв път се беше кандидатирил за депутат. Тогава един негов опонент беше пратил писмо с доноси до щаба на партията; твърденията бяха подробно изследвани от Комисията по проверка на кандидатите и му бяха дали „свидетелство за годност“. Но ето че пак се появяваха от зоната на здрача след всички тези години и то само няколко дни преди крайния вот.

— Правих всички тези неща като осемнайсетгодишен студент. Отидох на две шествия на Кампанията за ядрено разоръжаване и дори ме убедиха да се абонирам за студентския им вестник, но после разбрах, че се списва от републиканци.

Той се опита да се засмее на спомена, решен да не дава вид, че има какво да крие.

— Също така бях силен поддръжник на Движението против расова сегрегация и до ден-днешен съм противник на расизма.

Така беше казал на журналиста.

— Да съжалявам? Не, не мога да кажа, че съжалявам за тези ранни мои дейности; те не бяха толкова младежки грешки, колкото едно отлично опитно поле за възгледите, които имам сега. Знам колко глупава беше Кампанията по ядрено разоръжаване — нали бях там. И обичам кралицата ни!

Но това не беше репликата, на която вестникът избра да акцентира. „САМЮЪЛ БИЛ КОМУНЯГА!“ Това крещеше половината от първа страница, обещавайки „шокиращи открития“ и „ексклузивен материал“, че Самюъл е бил ляв активист в университетските си години. Самюъл не можеше да повярва по какъв начин бяха интерпретирали коментарите му; за момент се зачуди дали това не се води клевета. Но под заглавието статията ставаше дори по-лоша.

Вчера вечерта Самюъл призна, че е шествал по улиците на Лондон в подкрепа на руснаците в дните си на активист за Кампанията по ядрено разоръжаване през шейсетте, когато митингите против „бомбата“ често завършваха с насилие и безредици.

Също така е подкрепял финансово войнствена антимоноархическа група с месечни вноски към Движението на републиканците в Кеймбридж, част от чиито лидери публично са заявявали, че поддържат екстремистите от ИРА.

Участието на Самюъл в движения с лява ориентация отдавна създава грижи на партийните лидери. През 1970, когато е бил на 27, той решава да участва в общите избори като официален кандидат на партията. Явно председателят

на партията е бил достатъчно притеснен, за да поиска писмено обяснение от него защо „в университета името му често се е асоциирало с каузи, които противоречат на партийната политика“. Тогава е успял да мине метър и са го избрали. Но вчера Самюъл отново показа непокорство. „Не съжалявам за нищо“, каза той и добави, че все още силно симпатизира на някои от левите движения, които тогава активно е подкрепял...

Остатъкът от деня бе изпълнен с вълнение и смут. Никой не вярваше, че той наистина тайно в себе си е комунист; това беше просто поредното глупаво, сензационно интервю, целящо да вдигне тиража, а не информираността на обществото, но все пак трябваше да се провери. Неминуемият резултат беше отвлечане на вниманието в момент, когато Самюъл отчаяно се опитваше да фокусира интереса на поддръжниците си върху сериозните теми на изборната кампания.

До обяд лорд Уилямс издаде остро опровержение на написаното във вестника, в което се твърдеше, че са използвани конфиденциални документи, които са били откраднати. Вестникът веднага отговори, че макар партията очевидно да е проявила непростима неспособност да пази собствените си конфиденциални материали, те са готови да изпълнят публичните си задължения и да върнат документите на законните собственици в щаба на партията — което се случи по-късно през деня, точно за да бъде хванато от камерите на новинарските емисии и да даде още веднъж гласност на цялата история.

Никой не видя дълбок смисъл в историята. Повечето я приеха като показателна за типичната некомпетентност в щаба на партията, а не толкова за самия Самюъл. Но кампанията му все се натъкваше на лош късмет, откакто бе започнала. Наполеон беше поискал генерали — късметлии^[1] и Британия не можеше да се задоволи с друго. Всичко това не говореше добре за някой, който трябва да контролира нещата. Не беше това начинът да прекараш последните часове преди битка.

Беше се обадил на Мати.

— Имам нужда от теб. Можеш ли да дойдеш?

Тя почти се затича към него, към дома му на Кеймбридж стрийт, и веднага след като затвори света зад входната врата, той беше до нея, върху нея, а малко след това вътре в нея. Той сякаш преливаше от необикновена енергия, която отчаяно се нуждаеше да освободи. Той извика, когато свърши, самотен звук, който за момент тя взе за болка или пък вина? Преследването на властта предизвикваше много страсти, които невинаги се спогаждаха. Тя самата знаеше това.

Когато приключиха и тя се отдръпна от него, продължиха да лежат тихо един до друг известно време, всеки загубен в мислите си.

— Защо ми се обади, Франсис? — попита тя накрая.

— Имах нужда от теб, Мати. Изведнъж се почувствах много самотен.

— Скоро ще си обграден от целия свят. Няма да имаш и минутка за себе си.

— Мисля, че в някаква степен това е проблемът. Малко съм изплашен. Имам нужда от някого, на когото мога да имам доверие. Мога да ти имам доверие, нали, Мати?

— Знаеш, че можеш.

Тя го целуна.

— Това няма да продължи вечно и аз знам това, но като приключиш с мен, ще знам повече за себе си и за нещата, които искам.

— Които са?

— Власт. Какви са границите ѝ. Какви компромиси изисква. Какви заблуди.

— Аз ли те направих толкова цинична?

— Искам да бъда най-добрият политически журналист в страната, а може би и в целия свят.

— Ти ме използваш! — засмя се той.

— Надявам се да е така.

— Ние сме различни по толкова много начини, ти и аз, Мати, но някак си имам чувството, че ако мога да бъда уверен в твоята... — той потърси подходяща дума — лоялност, тогава за известно време целият свят може да те следва с една стъпка по-назад.

Тя прокара леко пръст по устните му.

— Мисля, че е повече от лоялност, Франсис.

— Не може да влизаме твърде надълбоко, Мати. Светът няма да ни позволи.

— Но тук сме само ти и аз, Франсис.

Тя се плъзна отгоре му още веднъж и този път той извика, но не от болка.

[1] Когато критици обвиняват Наполеон, че печели битките си с късмет, той отговаря: „Дайте ми генерали — късметлии“, защото късметът идва при тези, които виждат възможността и я грабват. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

Понякога се мразя за слабостите си. Но като цяло ми е по-лесно да мразя другите.

Понеделник, 29 ноември

Чистачът откри тялото малко след като дойде за смяната си в 4:30 в една мрачна, мразовита сутрин на бензиностанцията на главен път М27 близо до Саутхемптън. Той чистеше тоалетните, когато откри, че една от вратите на кабинките не може да се отвори. Наближаваше шестдесет и осмият му рожден ден и той изпсува, като сгъна старите си стави, за да надникне под вратата. С мъка се наведе, но накрая забеляза две обувки. Тъй като към обувките имаше и чорапи, и крака, той нямаше нужда от повече информация, за да задоволи любопитството си. Вътре имаше човек и независимо дали беше пиан, умрял или умирац, това щеше да прати целия му работен график по дяволите. Старецът изпсува отново и се затътри да извика отговорника на смяната.

Отговорникът разви ключалката с отвертка, за да отвори вратата, но явно коленете на мъжа вътре я запречваха и колкото и да натискаше, не можа да я отвори повече от няколко сантиметра. Той бръкна зад вратата в опит да мръдне коленете, но вместо това напипа една увиснала ръка, която беше студена като лед. Той отскочи ужасено и веднага изми педантично ръцете си, преди да отиде със залитане да се обади на полицията за линейка, докато чистачът остана на пост при тялото.

Полицията пристигна малко след 5:00 часа и опитът им в такива случаи си каза думата, като за секунди откачиха вратата от пантите. Тялото на О'Нийл, напълно облечено, беше свито до стената. Лицето му нямаше цвят и беше разтеглено в зловеща маска с оголени зъби. Очите бяха ококорени. В скута му полицията намери две части от ламаринена кутийка, а на пода до него откриха найлоново пликче с малко бял прах вътре и куфарче, пълно с политически брошури.

Откриха и няколко зрънца от белия прах по кожата на куфарчето, което О'Нийл явно е използвал като равна повърхност. От единия му свит юмрук те успяха да измъкнат една измачкана банкнота от двадесет паунда, която е била свита на фуния, преди да бъде смачкана от предсмъртните гърчове на О'Нийл. Другата му ръка беше изпъната над главата, като че ли озъбеният труп даваше един последен, ужасен салют за сбогом.

— Още един наркоман взе последната си доза — промърмори полицейският сержант към по-младия си колега. — По-често ги намираме със забодена игла в ръката, но този, изглежда, е изиграл балета на умирация лебед с кокаин.

— Не знаех, че е смъртоносен — каза другият.

— Може сърцето му да не е издържало. Или е взел нещо некачествено. Много се продава по разни отбивки по магистралите и тия друсалки въобще не знаят какво си вкарват в организма. Понякога вадят лош късмет.

Той започна да пребърква джобовете на О'Нийл за някакви документи за самоличност.

— Айде, да почваме, малкия. Взemi се обади на проклетите фотографии да дойдат да запечатат тая гнусна сценка. Няма какво да седим тука и да се помайваме, нали така... г-н Роджър О'Нийл.

Беше намерил портфейл, в който имаше няколко кредитни карти.

— Чудя се кой е или по-скоро кой е бил този.

Стана 7:20, докато представител на следователя разреши преместването на тялото. Санитарите се мъчеха да измъкнат сгърчения труп от кабинката и да го сложат на носилка, когато се чу глас по радиостанцията. Тялото не само си имаше име, а и досие.

— А така — каза сержантът — сега ще стане мазало. Ще дойдат от криминалния отдел, старши офицери, даже началникът идва да хвърли един поглед на тоя.

Той почеса брадичката си и се обърна към голобрадия си колега.

— Работата стана дебела. Явно нашият човек под одеялото е бил важна политическа фигура с връзки на Даунинг стрийт. Гледай да напишеш много добър доклад, малкия. Буква по буква. Може пък да стане бестселър, де да знам.

Мати беше под душа, отмивайки и последните следи от предната вечер, когато звънна телефонът. Беше Крайевски, обаждаше се от редакцията на „Кроникъл“.

— Малко раничко си станал, Джони — опита се да се оплаче тя, преди той да я прекъсне.

— Трябва да знаеш това. Още едно от твоите невероятни съвпадения. Току-що пристигна от осведомителните агенции. Явно полицията в Саутхемптън само преди няколко часа е открила твоя Роджър О’Нийл мъртъв в една обществена тоалетна.

Тя се закова на място, гола, от нея се стичаше вода по килима, но тя не обърна внимание.

— Каж ми, че това е някаква безвкусна шега за добро утро, Джони. Моля те.

— Явно ми е писано все да те разочаровам, Мати. Съвсем сериозно говоря. Вече пратих репортер на мястото, но от местната полиция били повикали отдел „Наркотици“. Говори се, че е свръхдоза.

Мати потръпна, когато едно от парчетата на пъзела падна на мястото си.

— Значи това било. Бил е наркоман. Нищо чудно, че се държеше толкова странно.

— Не е бил типът човек, който искаш да седи на аварийния изход в самолета ти, а?

Той се опита да се пошегува, но от другата страна на линията се чу вой на страдание и ярост.

— Мати, какво, за бога...?

— Той беше нашият човек. Единственият, за когото знаехме със сигурност, че е замесен в мръсната игра, единственият, който беше оставил някакви отпечатащи по всичко. Единственият, който можеше да ни помогне да разгадаем тази скапана мистерия. Сега изчезва от сцената само един ден преди да изберат новия министър-председател. Връщаме се от нулата. Не разбираш ли какво става, Джони?

— Какво?

— Не може да е съвпадение. Било е убийство!

Веднага щом навлече някакви дрехи, дори без да изсуши косата си, Мати се втурна да търси Пени Гай, макар че на пръв поглед

изглеждаше безсмислено. Тя натиска звънеца на входа на блока ѝ няколко минути, но без отговор, докато една млада жена излезе забързано отвътре, оставяйки вратата откритата, и Мати се вмъкна. Тя взе скърцащия асансьор до третия етаж и откри апартамента на Пени. Чука на вратата още няколко минути, преди да чуе тътрене на крака и превъртане на ключ. Вратата се отвори бавно. В първия момент нямаше и следа от Пени, но когато Мати влезе, видя Пени да седи тихо на дивана, пердетата бяха спуснати, очите ѝ се взираха в нищото.

— Разбрала си — прошепна Мати.

Агонията, която прокарваше дълбоки линии по лицето на Пени, беше достатъчен отговор. Мати седна до нея и я прегърна. Пръстите на Пени бавно се вкопчиха в ръката на Мати, както удавница се хваща за носещо се по течението дърво. Когато най-накрая Пени проговори, гласът ѝ трепереше, пропит от мъка.

— Той не заслужаваше да умре. Може и да беше слаб човек, но не беше лош. Беше много мил човек.

— Какво е правил в Саутхемптън?

— Отиде да прекара уикенда с някого. Не искаше да каже с кого. Беше една от глупавите му тайни.

— Имаш ли предположение?

Пени поклати глава сковано, едва забележимо.

— Знаеш ли защо е мъртъв? — попита Мати.

Пени се обърна и я погледа, в очите ѝ гореше обвинение.

— На теб не ти пука за него, нали? Само от какво е умрял.

— Съжалявам, че е мъртъв, Пени. Също така съжалявам, защото смятам, че върху него ще падне вината за много неща, които се случиха напоследък. А не мисля, че това е справедливо.

Пени премигна бавно, като първокласник пред задача от висшата математика.

— Но защо ще обвиняват Роджър?

— Мисля, че са му готвили капан. Някой е използвал Роджър, изнудвал го е и го е въвлякъл в мръсната си политическа игра, докато Роджър е изпуснал нервите си.

Пени се замисли за момент.

— Не само на него са му готвили капан — каза тя.

— Какво имаш предвид?

— Пат. Пратили са му някаква касета. Мислеше, че аз съм го направила.

— Кой Пат?

— Патрик Ултън. Той мислеше, че аз съм направила запис на двама ни в леглото, за да го изнудвам. Но е бил някой друг. Не бях аз.

— Значи затова се отказа той!

Мати ахна, като разбра изведнъж смисъла на това.

— Но... кой би направил такъв запис, Пени?

— Не знам. Може да е всеки от конференцията, според мен. Всеки в хотела в Борнмът.

— Пени, няма как да е така! Който е искал да изнудва Патрик Ултън, е трябвало да знае, че ти спиш с него.

— Родж знаеше. Но той никога не би... Или може да е той?

Тя произнесе последното с умолителен тон, отчаяно очакваща да получи уверение, че това не е възможно. В нея започваха да се прокрадват съмнения.

— Някой е изнудвал и Роджър. Някой, който е знаел за проблема му с наркотиците. Някой, който го е накарал да подхвърля документи на медиите и да фалшифицира компютърни файлове, и всички други неща. Някой, който...

— Го е убил?

— Да, така мисля, Пени — каза тя меко.

— Защо...? — проплака Пени.

— За да прикрие следите си.

— Ще разбереш ли кой е, Мати? Заради мен.

— Ще опитам — каза тя. — Просто не знам откъде да започна.

Навън беше пронизващ студ, но Мати сякаш не забелязваше това. Умът ѝ беше като коша ѝ за пране, преливащ от захвърлени идеи, а докато се опитваше да рови в него, тя прекара деня си, като се самонаказваше. Беше излязла за дълъг крос в парка, беше се хвърлила да почисти всяко ъгълче на апартамента, изглади дори бельото си, но нищо не помагаше. Смъртта на О'Нийл беше затръшна вратата за всяка идея в главата ѝ. Вечерта се обади на Крайевски.

— Ела, Джони. Моля те.

— Явно си отчаяна.

Тишината от другата страна не подобри настроението му.

— Ама навън се скъсва да вали сняг — запротестира той.

— Така ли?

— Дай ми двайсет минути — промърмори той, преди да затвори телефона.

Оказаха се по-скоро четиридесет. Той се появи с голяма кутия пица.

— Това за мен ли е? — попита тя, като отвори вратата. — Колко мило.

— Не, всъщност е за мен. Предположих, че вече си вечеряла — въздъхна той. — Но мисля, че ще стигне и за двама ни.

Беше решил да не прави нещата лесни за нея. Тя не заслужаваше.

Довършиха пицата, облегнаха гърбове на стената във всекидневната ѝ, трохи бяха разпилени около тях, кутията — захвърлена настрана, почистеният под отново беше оклепан.

— Каза ли на Грев, че пиша книга? — попита тя.

Той избърса пръсти в хартия от една кухненска ролка.

— Реших да не го правя. Не мисля, че е добра идея да знае, че още поддържаме контакт. Ти не си точно служител на месеца в „Кроникъл“, Мати. Както и да е — добави той и горчивината отново се появи в гласа му — всеки би решил, че спя с теб.

— Нараних те, нали?

— М-да.

— Съжалявам.

— Винаги има шанс поне да влезе в някоя бележка под линия в тази твоя книга.

— Историята става все по-голяма и по-голяма, Джони, но още не знам края, не съм открила липсващото парче.

— Което е?

— Кой е убил О'Нийл.

— Какво? — извика той изплашено.

— Само това се връзва — каза тя, като пак се оживи и разпали. — Нищо, което се случва напоследък, не е съвпадение. Разбрах, че някой нарочно е изнудвал Ултън, за да се откаже от изборите. Някой го е отстранил точно както са отстранили Колингридж и Макензи, предполагам и Ърл. И О'Нийл.

— Имаш ли представа какви ги говориш? Този тъп нещастник е умрял от свръхдоза. Това да не ти е КГБ.

— Що се отнася до О'Нийл, може и КГБ да са.

— Божичко!

— Джони, изправени сме пред някого, който не би се спрял пред нищо.

— Но кой? И защо?

— Там е скапаният проблем. Не знам! Всичко води към О'Нийл, а сега него го няма!

Тя изрита ядосано празната кутия от пица.

— Виж, не е ли много по-лесно да предположим, че всичките тези глупости ги е свършил самият О'Нийл? — попита той.

— Но защо му е да се замесва?

— Не знам. Изнудване. Пари за дрога може би. Власт може би. Пристрастените никога не знаят кога да спрат. Забъркал се е в нещо твърде сериозно и се е изплашил. Изгубил е контрол и се е самоубил.

— Кой се самоубива в обществена тоалетна? — каза тя презрително.

— Мозъкът му е бил изпържен!

— И който го е убил, се е възползвал точно от това!

И двамата се задъхваха от яд, облеegnати рамо до рамо и все пак в далечни, различни светове.

— Дай отначало — каза упорито Крайевски, опитвайки още веднъж. — Изтеклата информация. Да играем на мотив и възможности.

— Парите не са били мотив. Няма признаци за това.

— Значи е било мръсна игра за власт.

— Съгласна. Което значи, че О'Нийл не е човекът, който стои зад това.

— Имал е възможности обаче.

— Не и за всичките документи. Част от тях са от правителството, а не от партията. Строго секретни материали, до които нямат достъп дори някои от членовете на Кабинета, камо ли някакъв служител.

— А Теди Уилямс?

— Защо му е да краде собствените си файлове? Най-малкото пък такива, които пратиха неговия любимец Самюъл в канавката.

— И...

— Правителството. Трябва да е някой от правителството.

Крайевски откри късче пица, залепнало за зъбите му, и го затъркаля с език из устата си, докато мислеше.

— Имаш ли списък с министрите от Кабинета?

— В някое чекмедже.

— Тогава стани си от прекрасния задник и го намери.

След известно ровене, което изобличи частичния провал на опитите ѝ да почисти, тя откри списъка сред една купчина документи и му го подаде. Той отиде до работната ѝ маса и помете с ръка купчините книги и остатъци от какво ли не в единия край, докато отдолу се показва гладката, ламинирана бяла повърхност. Белотата на масата беше като празен лист, който чака да бъде запълнен. Той взе един молив и започна да пише двадесет и двете имена.

— Добре. Кой може да е отговорен за изтеклата информация? Давай, Мати. Мисли!

Тя крачеше из стаята и се опитваше да се концентрира, мъчеше се да се ориентира в бюрократичния лабиринт.

— Има два документа, които биха могли да изтекат само от Кабинета — каза тя най-накрая. — За орязването на Териториалната армия и за одобрението на лекарството на „Ринокс“. Мисля, че може да добавим и отмяната на схемата с болниците; така и не повярвах, че О’Нийл и партията са били замесени там.

— Кой в правителството би знаел за тези неща?

— Всеки, който е бил в съответната комисия в Кабинета.

— Готов съм, когато кажеш — каза той, като държеше молива.

Тя започна бавно да изрежда имената на членовете на различните комисии в министерството, които биха могли да знаят за тези решения.

— Така, за орязването на ТА — започна тя. — Министърът на отбраната, на финансите.

Съставът на комисиите в Кабинета трябваше да бъде тайна, но беше и предмет на постоянни клюки от страна на запознати в коридорите на властта.

— Министър-председателят, разбира се.

Тя броеше на пръсти.

— Министърът на труда, а също и външният министър.

Той сложи отметки до имената в списъка.

— За схемата с болниците е била съвсем друга комисия. Министърът на здравеопазването, финансовият, на търговията, образованието, околната среда. Мисля, че са това.

Още отметки.

— Но за одобрението на „Ринокс“... Мамка му, Джони, това не би трябвало да е минавало през която и да е комисия в Кабинета. Това е вътрешен въпрос и е само от компетенцията на Министерството на здравеопазването. Министър-председателят би знаел за това, разбира се, но не мога да се сетя за друг.

Тя застана до него и двамата се наведоха над масата, взирайки се в неговите драсканици. Като преглеждаше списъка, раменете ѝ увиснаха.

— Май оплескахме системата — промърмори тихо Крайевски.

Имаше само едно име с три отметки до него, само един човек, който е имал достъп и до трите изтекли документа, само един човек, когото можеха да обявят за виновен. Хенри Колингридж. Човекът, който беше жертвата на всичко това. Усилията им бяха довели до най-абсурдното заключение.

— Мамка му! — възкликна тя с горчивина.

Обърна се, ритна отново смачканата кутия от пица и навсякъде се разхвърчаха трохи. После ядът ѝ премина в тихи сълзи, които започнаха да се хлъзгат от бузите надолу по извивките на гърдите ѝ. Той я прегърна.

— Съжалявам, Мати — прошепна той. — Явно си е бил Роджър от самото начало.

Той целуна бузите ѝ, вкуси солта на сълзите ѝ, после целуна устните ѝ по начин, който се надяваше да я отнесе далеч от тъгите ѝ. Тя се отдръпна рязко.

— Какво има, Мати? — попита той, огорчен. — Понякога сме толкова близки и после...

Тя не отговори, а заплака още по-силно; той реши да направи един последен опит.

— Може ли да остана през нощта?

Тя поклати глава.

— На дивана?

Пак клатене на глава.

— Навън вали сняг като в Аляска — примоли се той.

Тя вдигна поглед и прошепна:

— Съжалявам, Джони.

— Значи все пак има някой друг, нали?

Отново не последва отговор.

Той затръшна вратата след себе си толкова силно, че листовете литнаха и се разпръснаха по пода.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА

Уестминстър е зоологическа градина. Там може да видите велики зверове, затворени зад решетки, с изпити сили, със смазан дух, обект на подигравки от страна на малките умове, незаинтересовани от великите идеи.

Аз предпочитам джунглата.

Вторник, 30 ноември

Сутрешните вестници удариха по изтривалките пред вратите на милиони домове като езици на погребални камбани за кандидатурата на Самюъл. Един по един всички редактори застанаха в редиците на Ъркарт, не само от изданията в империята на Ландлес, но и повечето други. Понякога дори редакторите обичат да играят на сигурно, да плуват с прилива, а той се движеше безмилостно в посоката на Ъркарт.

Само два от качествените вестници плуваха самостоятелно: „Гардиън“, защото искаха кръв и не отстъпваха от подкрепата си за Самюъл, и „Индипендънт“, защото бяха толкова раздвоени, че отказаха да изберат едно мнение.

Настроението се усещаше и в двата лагера, поддръжниците на Ъркарт трудно успяваха да скрият самодоволството си, а тези на Самюъл вече мислеха оправдания.

Дори преди определения час в 10 сутринта голяма група депутати се бяха събрали пред дъбовите врати на Зала №14, като всеки се надяваше да пусне първия глас и да се вреди за малка бележка под линия в историята. Растящото снежно покривало на Уестминстър донесе сюрреалистично спокойствие в цялата процедура. Наближаваше Коледа; украсите вече святаха по Оксфорд стрийт. Мир на земята. След няколко часа битката щеше да приключи с публични ръкостискания и поздравления, когато обявят резултата, макар че в тесен кръг победителите щяха вече да обмислят наказанията за загубилите, а загубилите щяха да кроят планове за отмъщение.

Мати не беше успяла да заспи. Чувстваше се затрупана с въпроси, твърде много идеи се боричкаха в главата ѝ. Защо се държеше толкова зле с Джони? Защо хлътваше по мъж като Ъркарт, когото никога не можеше да има? Защо не можеше да хване нишката на това, което се случваше около нея? Твърде много задънени улици. Те ѝ носеха чувството за провал.

Тя бе прекарала сутринта, газейки в снега без посока, като търсеше някакво вдъхновение, но в крайна сметка се прибра подгизнала, със замръзнали крака и коса на влажни кичури. Беше вече ранен следобед, когато се появи в Уестминстър. Снегът бе спрял да вали и небето се прочистваше до кристалносин цвят, като караше столицата да изглежда като викторианска сцена от коледна картичка. Сградите на Парламента изглеждаха особено сияйни, като някаква вълшебна торта, покрита с белоснежен крем. Националният флаг на кулата „Виктория“ се вееше гордо, а един „Конкорд“ прелетя отгоре към пистата си на летище „Хийтроу“. В двора на църквата „Сейнт Маргарет“, стусени под крилото на великото средновековно абатство, улични музиканти огласяха въздуха с коледни песни и тракаха с ламаринените си кутийки за монети към туристите. Тя не забеляза нищо от това.

Празненствата вече бяха започнали в някои части на Камарата на общините. Когато мина под сянката на Биг Бен, неин колега от пресата се втурна към нея с последни новини.

— Около 80 процента вече са гласували. Ъркарт ще си влезе вкъщи, и то сух. Изглежда, печели безапелационно.

Той я погледна с любопитство.

— Боже, Мати, изглеждаш ужасно — каза той, преди да припне пак нанякъде.

Мати потръпна от вълнение. Ако Франсис отиде на Даунинг стрийт, тя имаше шанс да си пренареди живота. Но само като си помислеше такива неща, студената ръка на съмнението я стискаше за гърлото. Тя не го заслужаваше. От чиста глупост рано тази сутрин бе вървяла до къщата му на Кеймбридж стрийт, привлечена от него, отчаяна да почерпи от мъдростта му, но го беше видяла отдалече да целува съпругата си Мортима на прага на къщата им, пред обективите

на камерите. Мати беше навела глава и се беше махнала бързо от там, засрамена от себе си.

Но и съмненията, и нуждите ѝ растяха. Нещо зло, нещо престъпно се случваше, но светът сякаш упорито се правеше, че не вижда. Със сигурност Франсис би разбрал, със сигурност би знаел какво да направи. Тя разбираше, че повече няма да бъде с него насаме, не и след като отиде на Даунинг стрийт, заобиколен от охранители и секретарки. Ако имаше шанс да стигне до него, то той беше сега. Единственият ѝ шанс.

Ъркарт не беше в стаята си, нито в някой от баровете и ресторантите на двореца Уестминстър. Тя напразно питаше по коридорите, но никой не можеше да ѝ помогне. Тя беше на път да стигне до заключението, че той си е тръгнал, излязъл на обяд или са го повикали за интервю, когато един от услужливите бобита^[1] в двореца ѝ каза, че е видял Ъркарт преди по-малко от десет минути да се качва към градината на покрива. Тя нямаше представа, че въобще има такова място, нито къде се намира.

— Точно така, г-це — засмя се той — много малко хора знаят за нашата градина на покрива. Само персоналът всъщност, политиците не. Гледаме да си мълчим от страх да не се юрнат всички натам и да ни развалят кефа. Но г-н Ъркарт, той е различен, сякаш познава всяко кътче на това място.

— Откъде се стига до там? Ще ми кажете ли?

— Точно над самата зала на Камарата. Там има тераса на покрива и през лятото слагаме масички и столове, за да може персоналът да види малко слънце, носим си сандвичи или термосче с кафе. Но по това време на годината е празно. Освен г-н Ъркарт де. Сигурно иска да си поразмишлява насаме. И си е избрал правилното място. Само да не отидете да му пречите, че утре ще трябва да ви арестувам!

Тя се усмихна, той се поддаде и след секунди тя вече следваше указанията му нагоре по стълбите покрай балкона за „външни лица“ и после още нагоре покрай съблекалните на портиерите. Тогава тя видя леко откренатата врата на един аварияен изход към покрива. Като мина през нея и излезе на покрива, облят в слънчева светлина, ахна от възхищение. Гледката беше разкошна. Точно пред нея, извисяваща се в безоблачното небе и блестяща от слънцето и снега, беше кулата на Биг

Бен с цвят на медена пита. Всеки детайл от красиво оформения камък изпъкваше със зашеметяваща яснота и тя можеше да види потрепването на грамадните стрелки на часовника, докато древният механизъм следваше безмилостния си ход. Вляво от нея се разстиляше широкият керемиден покрив на Зала „Уестминстър“, най-старата част от двореца, надживяла огън, война, бомби, безредици и революция; вдясно от нея неудържимата река Темза тласкаше напред и завихряше водната си маса в нейното си безвремие.

Имаше пресни стъпки в снега. Той стоеше до перилата в далечния край на терасата и гледаше над покривите на улица „Уайтхол“ към белите каменни стени на вътрешното министерство. Зад него се издигаше Бъкингамският дворец, където по-късно тази вечер щяха да го откарат да посрещне триумфа си.

Тя тръгна в стъпките му, беше ѝ приятно така. Той се обърна рязко, стреснат, като чу хрупането на подметките ѝ в снега.

— Мати! — възкликна той. — Ама че изненада.

Тя се приближи към него и протегна ръце, но нещо в погледа му ѝ каза, че не е нито времето, нито мястото за това. Ръцете ѝ се отпуснаха.

— Трябваше да те видя, Франсис.

— Ама, разбира се. За какво си дошла, Мати?

— Не съм съвсем сигурна. Да се сбогувам може би. Не мисля, че ще имаме много възможности да се виждаме отсега нататък, не и както...

— Както миналата вечер? Мисля, че може и да си права, Мати. Но винаги ще споделяме този спомен. И винаги ще имаш моето приятелство.

— Също така исках да те предупредя.

— За какво?

— Случва се нещо зло.

— Къде?

— Навсякъде около нас, около теб.

— Не разбирам.

— Толкова много изтекла информация.

— Политиката е мътна работа.

— Патрик Ултън е бил изнудван.

— Така ли?

Той я погледна с внезапна тревога, сякаш го бяха шамаросали.

— Семейство Колингридж са били накиснати с акциите на „Ринокс“.

Той мълчеше.

— А и мисля, че някой е убил Роджър О’Нийл.

Тя видя недоверието, което се зараждаше в очите му.

— Мислиш, че съм полудяла?

— Не, съвсем не. Изглеждаш ми разстроена, но не и луда. Но това са много сериозни твърдения, Мати. Имаш ли някакви доказателства?

— Недостатъчно. Засега.

— А кой стои зад всичко това?

— Не знам. В някакъв момент си мислех, че може да е Теди Уилямс, все още мисля, че е възможно. Но не мога да се справя сама, Франсис. Дори нямам вестник, за който да пиша вече. Надявах се, че можеш да ми помогнеш.

— И как точно искаш да ти помогна, Мати?

— Аз мисля, че един човек стои зад всичко това. Някой е използвал О’Нийл и после се е отървал от него. Ако напипаме едно звено от веригата, само едно, може би с акциите, тогава това ще ни отведе към останалите и всичко ще излезе наяве, винаги така става, и ще можем...

Тя набираше скорост и всичко се изливаше от нея. Той пристъпи напред и хвана ръцете ѝ, стисна ги нежно, за да я накара да спре.

— Изглеждаш уморена, Мати. Много си разстроена.

— Ти не ми вярваш.

— Напротив. Възможно е да си се натъкнала на най-великата история, която някога ще напишеш. Уестминстър е мрачно, а понякога и мръсно място, където хората заменят принципите си за няколко години власт. Това е много стара игра. Но е също така и опасна игра. Трябва да бъдеш много внимателна, Мати. Ако се окажеш права и някой наистина е отговорен за смъртта на О’Нийл, това поставя и теб на мушката.

— Какво да направя, Франсис?

— Ще ме оставиш ли аз да се погрижа за това, след известно време, заради теб? С малко късмет до утре ще бъда в позицията да

задавам всякакви въпроси, да пусна малко дим в лисичите дупки. Да видим какво ще излезе.

— Би ли го направил?

— За теб бих направил почти всичко, Мати, надявам се, че знаеш това.

Главата ѝ падна на гърдите му в пристъп на благодарност и успокоение.

— Ти си много специален мъж, Франсис. По-добър от всички други.

— Може и така да се каже, Мати.

— Много хора казват така.

— Но знаеш, че аз не бих могъл да коментирам.

Той се усмихна, лицата им бяха само на сантиметри едно от друго.

— Трябва да ми имаш пълно доверие за това, Мати. Ще можеш ли? Нито дума на никой друг.

— Разбира се.

— И някой уикенд, много скоро, по време на коледната ваканция, може да дойдеш в къщата ми в провинцията. Ще измисля някакво оправдание, че трябва да взема разни документи от там. Жена ми ще слуша Вагнер в някой далечен край на континента. Ти и аз ще сме сами. Ще разнищим всичко това.

— Сигурен ли си?

— В Ню Форест е много красиво по това време на годината.

— Ти живееш в Ню Форест?

— Близо до Линдхърст.

— По главен път М27.

— Точно така.

— Но това е там, където Роджър О'Нийл е умрял!

— Така ли?

— Само на по-малко от десетина километра.

Сега той я гледаше странно. Тя отстъпи назад, чувстваше се слаба, замаяна, облегна се на перилата, за да се закрепил. Парчетата от пъзела се завъртяха в ума ѝ и изведнъж паднаха точно на местата си.

— Името ти не беше в списъка — прошепна тя.

— Какъв списък?

— На членовете на Кабинета. Защото Камшика не е пълноправен член на Кабинета. Но понеже си отговорен за дисциплината в партията, те няма как да не се консултират с теб относно схемата с болниците. И орязването на ТА. За да можеш ти да — как го казваше? — „да размахаш малко камшика“.

— Това е много глупаво от твоя страна, Мати.

— А във всяко министерство има твой асистент, за да се осигури правилната координация. Пръсти на пулса, ухо на релсата, всички тези неща. Твоите хора, Франсис, тези, които ти докладват. Точно защото си Камшика, знаеш всичко за слабите им места: кой има проблеми с кокаина, кой с кого спи, къде да ги хванеш на аудиозапис...

Руменината по бузите му изчезна, лицето му пребледня и стана като гипсова маска, с изключение на очите.

— Възможности. И мотив — прошепна тя ужасено. — От нищото до министър-председател само за няколко месеца. Как, за бога, не го видях по-рано?

Тя поклати глава, сякаш се смееше на себе си.

— Не го видях, защото, мисля, че те обичам, Франсис.

— Което не те прави особено обективна. Както сама каза, Мати, ти нямаш никакви доказателства.

— Но ще ги намеря, Франсис.

— Това ще те направи ли щастлива, Мати?

Една самотна снежинка се спусна от небето. Докато я гледаше, той си спомни нещо, което му беше казал един стар и циничен негов колега, когато за пръв път влезе в Камарата — че живот, отдаден на политиката, е толкова безсмислено нещо, колкото да се опитваш да заковеш амбицията си за снежинка. Момент красота. И после нищо.

— Как уби Роджър? — попита тя.

В нея се беше разразил пожар, пламъкът на истината бушуваше. Той знаеше, че няма смисъл да увърта.

— Не го убих аз. Той уби себе си. Аз просто му дадох оръжието. Малко отрова за мишки, смесена с кокаина му. Той беше пристрастен, беше тръгнал по пътя на самоунищожението. Толкова слаб човек.

— Никой не заслужава да умре, Франсис.

— Ти ми каза нещо миналата вечер, помня думите ти ясно. Помня всичко от онази вечер, Мати. Каза ми, че искаш да разбереш властта. Компромисите, които изисква, заблудите, до които води.

— Но не и това.

— Ако разбираш властта, ще знаеш, че понякога жертвите са неизбежни. Ако разбираш мен, ще знаеш, че имам потенциала да бъда изключителен лидер, мога да бъда велик.

Гласът му ставаше все по-страстен.

— И ако разбираш любовта, Мати, точно ти ще ми дадеш този шанс. Иначе...

— Какво, Франсис?

Той стоеше като вкаменен, устните му бяха изтънели, бузите хлътнали.

— Знаеш ли, че баща ми се самоуби? — попита той, гласът му беше толкова тих, че почти се изгуби в зимния вятър.

— Не, не знаех.

— Това ли искаш от мен?

— Не!

— Това ли очакваш от мен?

— Никога!

— Тогава защо ме преследваш?

Той стискаше силно ръцете й, лицето му бе изкривено.

— В живота си трябва да правим избори, Мати, страшно трудни избори, такива, които ни карат да се мразим, но такива, които в един момент стават неизбежни. Ти и аз, Мати, трябва да избираме. И двамата.

— Франсис, аз те обичам, наистина те обичам, но...

И на тази последна, малка думичка с остри ръбове, той се пречупи. Хаосът в него изведнъж замръзна, той се втрени в нея, разтапящ се от мъка като снежинка, паднала от кристалното небе над Уестминстър. Той издаде див рев на отчаяние, като животно от нетърпима болка. После я повдигна и я хвърли през перилата.

Тя извика, докато падаше, по-скоро от изненада, отколкото от страх. Виковете й секнаха, когато тялото й се удари в паветата долу и остана неподвижно.

Тя беше странно момиче. Мисля, че беше влюбена в мен. Това се случва понякога, за съжаление, на хората на обществени позиции. Тя се появи на прага ми веднъж, късно през нощта, съвсем неочаквано.

Психически отклонения? Ами може и така да се каже, макар че не ми е работа да коментирам, но знам, че наскоро е загубила работата си във вестник „Кроникъл“ и не е могла да намери друга работа. Не мога да кажа дали е напуснала, или е била уволнена. Но явно е живеела сама. Тъжен случай.

Когато се приближи към мен на покрива, ми се стори разстроена и с неугледен вид. Няколко човека, включително един неин колега от пресата и един от полицаите в двореца, могат да свидетелстват за това. Тя поиска да ѝ дам работа. Аз ѝ казах, че това не е възможно, но тя настояваше и настояваше, изпадна в истерия. Опитах се да я успокоя, но тя ставаше все по-зле. Стояхме до перилата и тя заплаши, че ще се хвърли. Аз тръгнах да я хвана, но изглежда, тя се подхлъзна на леда, атмосферните условия бяха коварни и преди да се усетя или да мога да я спра, тя просто изчезна. Дали го е направила нарочно? Надявам се, че не. Такава трагична загуба на един млад живот.

Това не е най-добрият начин да започна кариерата си на министър-председател, разбира се, че не е. Известно време се чудих дали да не се оттегля, вместо да влача този товар със себе си. Но вместо това реших да се занимавам лично с проблемите с психическите разстройства при младите. Трябва да правим повече. Никога няма да забравя този тъжен момент на покрива. Може да звучи странно, но вярвам, че страданието на тази млада дама ще ми даде сили, нещо, за което да се боря. Разбирате ме, нали?

Започвам мандата си на Даунинг стрийт с подновена решимост да сплотя хората, да сложа край на постоянния цинизъм, който подкопава корените на нацията ни и да отдам себе си за каузата на страната ни. Ще се уверя, че смъртта на 2-ца Сторин няма да бъде напразна.

А сега, моля да ме извините, но имам работа да върша.

[1] (англ.) bobby — полицай с по-скоро символична функция, който помага на гражданите. ↑

ПОСЛЕСЛОВ

Преди двадесет и пет години ми се случи най-славната, великолепна и грандиозна издънка. Тя промени изцяло живота ми. Това беше тази книга: „Къща от карти“.

Бях на малкия остров Гозо и бях в отвратително настроение. Започнах да се оплаквам от всичко — от слънцето, от морето и особено от последния бестселър. Скоро на партньорката ми ѝ писна.

— Стига си се държал толкова надут — каза тя. — Ако мислиш, че можеш да се справиш по-добре, за бога, давай, направи го. Не съм дошла на почивка, за да те слушам как дуднеш за тази проклета книга!

Провокиран от думите ѝ, аз отидох при басейна. Никога не бе ми хрумвала идеята да напиша книга, но сега бях въоръжен с тефтер, химикалка и бутилка вино — всичко, от което имах нужда, за да стана писател, само ми липсваха тези досадни детайли като герой и сюжет. За какво да пиша? Мислите ми ме върнаха няколко седмици назад към причината да съм толкова начумерен и да се чувствам толкова зле.

Щабът на Консервативната партия, 1987. Седмица преди деня на изборите аз бях шеф на администрацията на Маргарет Тачър. Тя беше на път да спечели рекордния трети пореден мандат, но комбинацията от едно сгрешено проучване на общественото мнение и нехарактерна за нея нервност ѝ внушаваше, че може и да загуби. Дни наред не беше спала като хората, имаше страшен зъбобол и беше убедена, че някой друг също трябва да страда. Този някой бях аз. В деня, който после стана известен като „несигурния четвъртък“, тя влезе с гръм и трясък, обърна всичко наопаки и беше брутално несправедлива. Метафоричната ѝ дамска чанта се стоварваше по гърба ми отново и отново. Щях да стана още една бележка под линия в историята.

Когато излязохме от стаята, тази мъдра стара сова, заместник министър-председателят Уили Уайтлоу, поклати глава и заяви: „Тази жена не може да спечели вече никакви избори“. Той бе съзрял семената на самоунищожението, които много скоро щяха да станат очевидни за целия свят.

Докато седях край басейна, думите на Уили все още звъняха в ушите ми. Пресегнах се за химикалката и бутилката вино. Три бутилки по-късно бях открил моя герой — с инициали РП, както и сюжет. Свалянето на един министър-председател. Така се родиха Франсис Ъркарт и „Къща от карти“.

Нямах намерение книгата да бъде публикувана — за мен това беше просто малка лична терапия, но поради страхотна и напълно непредвидена щастлива случайност, тя скоро стана бестселър, а Би Би Си я превърнаха в сериал с награди и с участието на великолепия Ян Ричардсън. Пенсioniрах се, огорчен от политиката, и посветих цялото си време на писането. Сега, двадесет и пет години след като книгата бе публикувана, РП променя живота ми отново. На сцената излизат Кевин Спейси и неговият сензационен сериал. Моята къща от карти се гради отново.

За да отбележа новия живот на FU, използвах възможността да преработя романа — без големи промени; никой, който е чел оригинала, не би казал, че книгата е различна, но разказът е малко по-стегнат, героите са по-цветни, а диалогът е може би по-чист. Ревизирах го, за да се отплатя поне малко за всички радости, които „Къща от карти“ ми донесе през всичките тези години. Това, което остава непроменено, е безсрамната дяволитост на романа. Потопете се в нея. Насладете се.

И така, заслужаваше ли си пердахът от Маргарет Тачър? Ами... как беше изразът? Може и така да се каже, но аз не бих могъл да коментирам.

Майкъл Добс

Издание:

Автор: Майкъл Добс

Заглавие: Къща от карти

Преводач: Георги Иванов

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Сиела Норма АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: печатна база Сиела

Излязла от печат: август 2014

Отговорен редактор: Красимир Гетов

Редактор: Катя Найденова

Художник: Дамян Дамянов

Коректор: Катя Найденова

ISBN: 978-954-28-1559-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.